

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

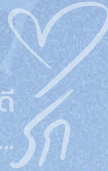

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

ยังเกลียด
(เธอ)

ยิ่งเจอรัก

คีตภา

ความรู้สึที่ดี
ที่เรียกว่า... **รัก**

ทดลองอ่าน

**ยังไม่ถึงจุด
(ใจ)**
ก็ยังไม่
**ยิ่งเจอรัก
ก็ยิ่งรัก
ศัตรภาพ**

ความรู้สึที่ดี
ที่เรียกว่า... **รัก**

จัมโบ้รัก **รัก**

ความรู้สึที่ดี
ที่เรียกว่า... **รัก**

จัมโบ้รัก **รัก**

ความรู้สึที่ดี
ที่เรียกว่า... **รัก**

ทดลองอ่าน

"ถ้าดาวดวงหนึ่งจะมีเจ้านอนโรครักคุณคนเดียว"
"ผมจะขอให้คุณเป็นชื่อที่นอนเคียงกับ..."

**ยังไม่ถึงจุด
(ใจ)**
ยิ่งเจอรัก

จัมโบ้รัก **รัก**

ความรู้สึที่ดี
ที่เรียกว่า...รัก

ให้ความรักอยู่ใกล้หัวใจคุณ

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

ยั้งเกลียด (เธอ) ยั้งเจอรัท

คิตภา

“ครั้งนี้ผมขอเลือกคาร์ดินาล...กุหลาบที่ผมได้รู้จักชื่อจากคุณ...เพื่อคุณ”

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของเล่มนี้ใส่ด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจ คือความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่าน อยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่อง น่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็น ความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณ นักอ่านที่อยู่ร่วมกับเรามาในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไมของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่ง ว่าหนังสือของเราจะทำให้ให้นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำไปด้วยกันค่ะ

สำหรับเรื่อง 'ยิ่งเกลียด (เธอ) ยิ่งเจอรัก' เป็นหนังสือนิยายที่เรียกได้ว่า ฮอตฮิตตลอดกาลของนามปากกา 'ศิตกา' เนื้อเรื่องสนุก มีครบทุกรสชาติ ทุกอารมณ์ ทั้งเข้มข้นชวนลุ้น และหวานชวนให้หัวใจเต้นผิตจังหวะไปกับความรักของ 'พิรุณ' สถาปนิกหนุ่มสุดทะล่อน กับ 'ไปรยา' สาวสวยเจ้าของไร่ดอกไม้ ทั้งคู่ถูกจับคู่ ดูตัวด้วยความหวาดหวังของมารดาของทั้งสองฝ่ายว่าอยากให้ลงเอยกัน ทว่า ความสัมพันธ์ที่ไม่ได้เริ่มด้วยรัก แต่เริ่มด้วยความเกลียดจะแปรเปลี่ยนเป็น ความรู้สึกดีจึ ในหัวใจของคนสองคนได้อย่างไร...ร่วมติดตามและลุ้นไปด้วยกัน ได้ในเล่มเลยล่ะ

ประวัตินักเขียน

คีตภา

'คีตภา' เป็นสาวராசிภุมภ์ที่มีความช่างฝันเกือบๆ เต็มขั้น (หรืออาจจะล้นไปแล้วก็ไม่รู้) ชอบอ่านนิยายต่างๆ มาตั้งแต่อย่างเข้าวัยรุ่นจนปัจจุบัน พอฟังเข้าเส้นเลือดได้ที่ก็เกิดริลองหัดเขียนบ้าง เริ่มโพสต์นิยายเป็นเรื่องเป็นราวครั้งแรกเรื่อง 'ยิ่งเกลียด (เธอ) ยิ่งเจอรัก' ซึ่งได้ตีพิมพ์รวมเล่มกับสำนักพิมพ์แจ่มใส

นามปากกา 'คีตภา' แต่เดิมตั้งไว้เป็นชื่อนางเอกนิยายเรื่องหนึ่งที่ยากเขียนสุดท้ายก็ล้มเลิกไปกลายเป็นพล็อตย่อยในเรื่องอื่นๆ ไปหมดเรียบ จึงยึดชื่อมาเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัวเสียเลย และได้ใช้เป็นนามปากกาหนึ่งเดียวในการตีพิมพ์ผลงานมาโดยตลอด

แม้ว่ากว่าจะเขียนผลงานแต่ละเรื่องออกมาได้ยากเย็นแสนเข็ญและเชื่องช้าจนถูกเต่าตัวมเตี้ยมคลานแซงหน้าไปไกลลิบ (หลายขบวนเลยด้วย!) แต่อดอดขุ่นเทพนางนี้ก็หลงรักและหลงใหลใฝ่ฝันในโลกของการถ่ายทอดจินตนาการออกมาเป็นตัวอักษรจนถอนตัวไม่ขึ้น ก็จะพยายามหาทางแก้โรคปั่นต้นฉบับไม่ได้และปิดต้นฉบับไม่ลงให้หายขาดเพื่อจะได้เขียนเร็วกว่าเดิมให้ได้ในสักวันหนึ่ง เพียงๆๆ!

เพื่อนๆ นักอ่านสามารถพบปะทักทายกับคีตภาได้ที่ www.keetapa.com หรือ www.facebook.com/keetapa ค่ะ :)

แนะนำตัวละคร

- พริล สถาปนิกหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา มีนิสัยรักสนุก กะล่อน ปากเสีย ชอบคิดอะไรเข้าข้างตัวเอง และไม่ต้องทำอะไรมากก็กวนโทสะคนได้บ่อยๆ
- ไปรยา หญิงสาวตาคม ผมดำยาวสวย ชอบใช้ชีวิตเรียบง่ายสบายๆ อยู่กับไร้ดอกไม้และรีบอร์ด แต่ก็พึ่งไม่เป็นท่าเมื่อช่วยเพื่อนจนต้องเดือดร้อนเอง
- ธีรภัทร์ นักธุรกิจหนุ่มมาดเฉียบ ซ่อนความร้ายกาจไว้ใต้ภาพอ่อนโยน ส่งอารมณ์ใคร่สนิทสนมกับไปรยาเหมือนพี่น้อง มีนิสัยปกป้องคนในครอบครัวมาก
- เอกภพ เพื่อนสนิทคนหนึ่งของพริล เมื่อตกหลุมรักก็มีอาการตีตนอย่างหนัก มักจะพลอยฟ้าพลอยฝนไปกับพริลเป็นประจำ
- ชลธิชา แม่ฝ่ายสาวพราวเสน่ห์ ชื่นชอบหนุ่มหล่อ สุภาพดี มีความสามารถ ซิงซังไปรยาที่มักจะเป็นมารขวางเธอกับหนุ่มที่ถูกตาต้องใจเสมอ

•
unk
1

"ตาพิยังไม่มาอีกหรือ"

เสียงถามแถมบ่นนั้นบอกถึงความร้อนนอกร้อนใจ ยิ่งยกข้อมือดูเวลาจากนาฬิกาเรือนทองแล้วไม่เห็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนผ่านประตูห้องบอลรูมโรงแรมดังซึ่งใช้เป็นที่จัดงานมงคลสมรสของญาติห่างๆ เข้ามาเสียที่ ราตรีก็ยิ่งร้อนใจทวีคูณ

ไพศาลมองภรรยาที่ทำทำงานเหมือนหมีติดกรง โคลงศีรษะอย่างอ่อนใจให้ภรรยาและลูกชายคนโตที่ไม่ยอมมโผล่มาตามนัด เปรยว่า

"ท่าทางเจ้าพิจะเบี้ยวชะละมั่ง หมอนั้นมันหนักนั้ก"

"ตาพินะตาพิ...ทำเป็นรับปากดีดี แล้วก็เบี้ยวทุกที"

"คุณยังไม่ชินอีกหรือ"

สามีเฝ้าด้วยเสียงกลัวหัวเราะ เรียกค้อนควักอย่างหมั่นไส้แถมจุนจากรรยา เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ 'พิ' หรือ 'พิรัล' หลบเลี่ยงการมาร่วมงานเลี้ยงที่เธอหมายมั่นปั้นมือนักหนาว่าจะใช้โอกาสนี้แนะนำเขาให้รู้จักกับผู้หญิงที่เหมาะสมคู่ควรให้ได้

ไม่ทันที่เธอจะบ่นสามีหรือลูกชายให้สาแก่ใจหายหงุดหงิด สาวน้อย

หน้าสวียี่สิบปีก็เดินเร็วๆ มากะชิบข้างหูเธอซึ่งนั่งไม่ติดที่ ทั้งยังลากสามีมายืนแถวแถวประตูเข้าออกเป็นเพื่อนกันอีกด้วย

"แม่ขา พี่พายกับน้ำปิ่นจะกลับแล้วนะคะ"

"โอ๊ย..." ราตรีถึงกับร้องอย่างหมดอาลัยตายอยาก เป็นอันว่าแผนการอันสวดยหู่ที่เธอวาดไว้ 'เหลว' อีกครั้งหนึ่งแน่แล้ว "ตาพินะตาพิ...ไม่ได้ตั้งใจเลย...มันน่าหนัก!"

บิดากับลูกสาวคนเล็กสบตากันโดยอัตโนมัติ ต่างกลืนยิ้มขึ้นด้วยความรู้สึกเดียวกัน

ปากราตรีทำท่าเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่เอาเข้าจริงแล้ว 'แข็ง' สใพิริลได้ไม่นานเท่าไรหรอก...ใจอ่อนและอ่อนใจกับลูกชายคนโตง่าย ๆ ทุกที

สตรีวัยกลางคนกับหญิงสาวที่ราตรีหมายมั่นปั้นมืออยากให้ลูกชายรู้จักคบหาล้ำลาเพื่อน ผู้ใหญ่และคนรู้จักเสรีก็เดินมาหาเธอตรงทางออก

"ฉันทกลับก่อนนะตรี"

"จะ ว่าง ๆ ก็แวะมาเยี่ยมกันบ้างละ" ราตรีตอบรับด้วยสีหน้าจิตเจื่อนก่อนหันไปทางหญิงสาวร่างระหงที่ยืนอยู่ข้างเพื่อนสนิท บอกอย่างปราณี "หนูพายด้วยนะจ๊ะ ลงกรุงเทพฯ เมื่อไหร่ก็แวะมาหาป้าบ้าง"

ไปรยารับคำเบาๆ ท่าทางเรียบร้อย สร้างความพอใจให้เธออย่างยิ่งยวด ศรีสะเกษของเธอจะต้องเป็นกุลสตรีแบบนี้ ไม่ใช่แม่ผู้หญิงเปรี้ยวจืดกรีดกรีดที่โทรศัพท์และมาตามหาพิริลถึงบ้านแทบทุกวันที่ทุกวันนี้

เสียดาย...ที่ปิ่นแก้วกับไปรยาไม่ได้ปักหลักอยู่กรุงเทพฯ อย่างถาวรไม่แน่นคงหาโอกาสให้พ่อลูกชายตัวแสบพบหญิงสาวได้ไม่ยากหรอก

แต่นี้ไปรยาอยู่ตั้งเชียงใหม่ แถมยังอยู่ห่างจากตัวเมืองมากพอสมควร บ้านของหญิงสาวทำกิจการไร่ไม้ดอกและรีสอร์ท ถ้าไม่มีกิจจำเป็นจริงๆ ก็แทบไม่เคยทิ้งงานลงมาเที่ยวกรุงเทพฯ เลย ครั้นจะบอกให้พ่อตัวดีไปเที่ยวเชียงใหม่ พ่อเจ้าประคุณก็คงเลือกพักโรงแรมมีระดับในตัวเมืองแทนที่จะ

เป็นริสอร์ทกลางธรรมชาติอันเงียบสงบ ไร้แสงสีและความบันเทิงอย่างที่เขาคชอบแน่

คิดดูแล้ว ระยะห่างระหว่างพิรัลกับไปรยาก็ไกลพอกับกรุงเทพฯ-เชียงใหม่
นั่นแหละ

ตกตึก ราตรียอมขึ้นนอนหลังจากถ่างตารอ (เน่ง) ลูกชายคนโตจนสองยามแล้วสัปหงกไปหลายที ไพศาลก็ตัดสินใจว่าควรเลิกรอพิรัลได้แล้ว ศรีภรรยาของเขาก้าวขึ้นชั้นบนไปโดยบ่นอุบตลอดทาง ขณะที่ลูกสาวคนเล็กยังครึ่งนั่งครึ่งนอนบนพื้นซึ่งเคลื่อนไปด้วยเบาะนุ่มๆ และหมอนรูปตุ๊กตาที่เจ้าตัวโปรดปรานนักหนา ต้องทิ้งแหมะไว้ทุกห้องที่ชอบใช้พักผ่อน หาไม่แล้วคงรู้สึกเหมือนมีอะไรขาดหายไปสักอย่าง

อันที่จริงไพศาลก็บอกให้พิลินีขึ้นนอนด้วยเหมือนกัน แต่สาวน้อยขอผัดผ่อนไปก่อน เนื่องจากหนังเรื่องโปรดกำลังถึงจุดไคลแมกซ์ ดวงตากลมโตจ้องเบ่งที่โทรทัศน์ขนาดยักษ์ซึ่งกำลังฉายภาพยนตร์ต่างประเทศชื่อดังนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่หนังเรื่องนี้ฉาย แต่จะให้บอกจำนวนครั้งที่แน่นอนก็คงบอกไม่ถูก รู้แต่ว่าวนเวียนฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ต่ำกว่าสิบรอบ แต่ถ้ามีเวลาพิลินีก็ดูมันทุกรอบนั่นแหละ

'ดูแล้วดูอีก ไม่รู้ว่าจะซาบซึ่งอะไรนักหนา ก็เหมือนนิยายน้ำเน่าบ้านเราดีจ้ะ นี่แหละ แค่ว่าพระเอกผมสีทอง ตาสีฟ้า เป็นฝรั่งก็เท่านั้น'

พิรัลเคยแหวะอย่างหมั่นไส้ พิลินีก็เถียงสิ

'พี่พิไม่ซาบซึ่ง เพราะพี่พิไม่มีความโรแมนติกในหัวใจ'

ไปจ้ะ มัจจ พิรัลกลายเป็นคนความรู้สึกหายไปในสายตาน้องสาวเสียอีก

ในทางกลับกัน พิลินีก็กลายเป็นพวกเจ้าน้ำตา อ่อนไหวง่ายในสายตาพี่ชายคนเดียวเหมือนกัน

เนื้อเรื่องดำเนินมาถึงบทสุดท้าย พระเอกยอมสละชีวิตเพื่อช่วย

หญิงคนรักทั้งที่รู้ว่าทำแบบนี้ต้องตายแน่ พิณนี่ก็หน้ามอมเศร้าตามไปด้วย ทำเอาพี่ชายที่ก้าวเข้ามาเห็นสายหัว อดบ่นแถมैयाไม่ได้ว่า

"ดูจนขึ้นใจแล้วยังไม่ชินอีกหรือยายเฟิร์ล"

พิณนี่ตัวต้วเตี้ยชวนใส่คนขัดบรยากาศซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลาคมคาย แต่งกายไม่ค่อยพิถีพิถันต่างจากปกติ เสื้อเชิ้ต แขนยาวถูกพับลวกๆ ขึ้นมาถึงข้อศอก ปลดกระดุมบนออกสองเม็ดด้วยความร้อน ปล่อยชายเสื่อรุ่มร่ายทับกางเกงขาวาวสีดำนีท และพาดเสื่ออกสีเดียวกันไว้บนบ่า

อารมณ์เคลิ้มๆ ล่องลอยไปตามหนังของสาวน้อยมลายหายวับจึง กล่าวโทษเขาเหมือนเช่นทุกครั้ง

"พี่ที่เป็นคนควมรู้สึกหยาบ ไม่มีวันเข้าใจความโรแมนติคอย่างนี้หรอก"

"เออ...พี่มันควมรู้สึกหยาบ" เฟิร์ลยอมรับด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ นัยน์ตาคมเป็นประกายวิบวับ มองน้องสาวที่ยืนตัวขึ้นนั่งกลางวงล้อม หมอนสารพัดที่เจ้าตัวและคนรู้จักซื้อหามาให้ด้วยรั้วซึ่งในรสนิยมกันแล้ว อดคิดไม่ได้ว่าพิณนี่ดูเด็กกว่าอายุจริงหลายปีนัก ดวงหน้าอ่อนเยาว์อยู่ในกรอบผมห่น้ำมาบางๆ รวบผมยาวเป็นลอนคลื่นไว้บนศีรษะด้วยกิ๊บพลาสติก สีชมพูอันโต สวมเสื่อยี่ตุ้มรุ่มร่ามใหญ่เกินตัวลายการ์ตูนที่เด็กๆ ชอบดูกัน ดูจากรูปร่างหน้าตาและพฤติกรรม บางครั้งเขาก็ไม่เอียงเชื่อว่าสาวน้อย กำลังจะเรียนจบเป็นบัณฑิตในปีการศึกษานี้

"พี่ไม่ใช่คนแหงอย่างเราเนี่ย ถึงจะได้ร้องไห้ง่ายๆ"

"เขาเรียกว่า 'เซนซิทีฟ' ต่างหาก ไม่ใช่แหง!"

น้องสาวเถียง เน้นหนักในคำที่มีความหมายว่า 'อ่อนไหว' ให้ได้ยินชัดๆ คนเป็นพี่ชายไม่เพียงไม่ใส่ใจ ยังหัวเราะขันสวนทางกับบรรยากาศและเสียงประกอบในโทรทัศน์ที่เต็มไปด้วยความโศกเศร้า เมื่อพระเอกตายโดยที่ยังประสานมือกับนางเอกซึ่งร้องไห้หน้าตาไหลพรากเต็มหน้า พร้าเรียกชื่อ

คนรักเสียงแหบโหยเจือสะอื้นราวกับจะขาดใจตาม พิณินีหน้าอง้า บ่นจึงมาอย่างเสียอารมณ์

"ทุกทีเลย พี่พิโผล่มาที่ไรเป็นได้หมดมุดทุกที"

พิรลได้ยั้งตั้งนั้นจึงสนองให้ถึงใจน้องสาว ด้วยการคว่ำรีโมตขึ้นมากดเปลี่ยนช่องเป็นรายการกีฬาต่างประเทศเดี๋ยวนั้น เล่นเอาสาวน้อยโวยลั่น

"หนังยังไม่จบเลย มาเปลี่ยนของเค้าได้ไง เปลี่ยนคืนเพิร์ลเดี๋ยวนั้นะ พี่พิ"

"เดี๋ยวก่อนพี่เล่าตอนจบให้ฟังก็ได้... ไม่ก็ไปเปิดแผ่นดูที่หลังไป ซื้อเก็บไว้บูชาด้วยไม่ใช่หรอเราอะ"

พี่ชายว่าอย่างไม่มีนังขงชอบ ไม่สนท่าทางกระพืดกระเพียดของน้องสาวคนเดียว ถึงอย่างไรพิณินีก็ทำอะไรเขาไม่ได้ ที่สามารถระบายอารมณ์ใส่ได้ก็คือหมอนรูปตุ๊กตาที่รายล้อมอยู่รอบตัวนั้นแหละ

"พี่พิบ้า!"

นั่นปะไร... ลั่นเสียงห้วน มือเล็กก็พาดพลิกบนตัวสุนัขขนปุย นี่ถ้าเธอชอบสะสมพวกตุ๊กตาระเบียงเคลือบคงสนุกกว่านี้ละ พาดไปไกลไปที่ก็ไม่แน่เหมือนกันว่ามีเธอหรือตุ๊กตาระเบียงจะแตกก่อน

"ว่าพี่ว่าเชื้อ ปากคอเราระราย..."

พิรลว่าด้วยเสียงกลัวหัวเราะ เดินไปทิ้งตัวนั่งบนโซฟาเดี่ยวใกล้กับคนหน้ามู๋ หยิบขวดน้ำแร่ที่อีกฝ่ายเตรียมเป็นเสปียงกรัง เลือกขวดที่ยังถูกผนึกอยู่ในซีล แกะมาดื่มอ๊กๆ โดยไม่เหลียวแลขนมขบเคี้ยวที่วางไว้ข้างกันเลยสักนิด

สาวน้อยขบปาก ถลึงตาใส่พี่ชายอย่างหมั่นไส้ระคนขวาง

"ว่าเค้า แต่ก๊กินของของเค้า"

"ก็ไม่ได้ติดป้ายห้ามกินไว้"

พี่ชายสวนกลับทันใจ น้องสาวกั๊ดฟันกรอด... ว่าฉันเป็นคนปากไวแล้วนะ

พี่ก็กลับไวกว่าเสียอีก

นั่งไปครู่หนึ่ง สาวน้อยก็เอ่ยถาม

"วันนี้ทำไมถึงเบียร์นัดอีกแล้วละ"

"แม่ฝากถามพี่หรือไงยายเฟิร์ล"

ถ้าว่าเฟิร์ลตอบไม่ตรงคำถาม พิสนี่ก็เข้าชายนั่นเหมือนกัน เพราะสาวน้อยเอ่ยว่า

"เสียตายที่พี่เบียร์นัดไม่ยอมเจอหน้าพี่ปายสักที ลูกสาวเพื่อนแม่เรานะอย่างงี้เลย" นิ้วหัวแม่มือถูกยกขึ้นยืนยันคำพูด "สวย ดุดี ทั้งกิริยามารยาท การวางตัว การพูดจา ดีหมดทุกอย่าง เฟิร์ลเห็นแล้วบึ้งเลยละ"

"ผู้หญิงบึ้งผู้หญิงเขาเรียกเลสเบี้ยนนา"

พี่ชายดักคอ ทว่าน้องสาวไม่มีปฏิกิริยาหัวเสียอย่างที่คาด ตรงข้ามกลับยิ้มย่องขณะเอ่ยว่า

"ถ้าพี่ปายเป็นเลสเบี้ยนจริง คนที่เสียใจที่สุดน่าจะเป็นผู้ชายอย่างพี่ที่นั่นแหละ"

"ฮึ! คนอย่างพี่หรือจะเสียใจ...ถึงผู้หญิงคนนั้นจะสวยจริงอย่างเราว่า แต่พี่ก็ไม่เอาหรอก กลัวลูกเกิดมาปัญญาอ่อน พี่ไม่ชอบผู้หญิงสวยแต่ไร้สมอง ไม่รู้จักจัดการกับชีวิตและความต้องการของตัวเอง ยอมให้ผู้หญิงบงการไปหมดทุกอย่างอย่างกับหุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรมนั้น...ไม่ใช่สบึ๊กพี่!"

'หุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรม' ที่เฟิร์ลเอ่ยถึงก็มีหน้าตาไม่สู้ดีนัก เมื่อเดินทางกลับถึงที่พักซึ่งเป็นบ้านเดี่ยวขนาดกะทัดรัดในหมู่บ้านชานเมืองกรุง

ไปรยาเองก็ไม่ชอบการจับคู่ตามความต้องการที่อยากดองกันของผู้ใหญ่ไม่แพ้ชายหนุ่ม เพียงแต่เธอไม่แสดงออกอย่างโจ่งแจ้งเปิดเผยเหมือนเขาเท่านั้น

ปิ่นแก้วบอกเสมอว่าอยากให้เจอกัน จะได้รู้จักกันไว้ ส่วนเรื่องจะ

แต่งงานกันหรือไม่ นั่นเป็นเรื่องของอนาคต ไม่ได้คิดบังคับ หญิงสาวไม่อาจขัดความต้องการของมารดา ยอมตามน้ำไปด้วยคิดว่าไปทำความรู้จักกันได้ก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร แต่พิรลทำให้เธอเสียความรู้สึกมากขึ้นทุกที... ทุกที! เมื่อแคล้วคลาดกันครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยเหตุผลที่เธออยากเรียกว่าเป็น 'ข้ออ้าง' ต่างๆ นานา!

ตอนแรกเธอก็ไม่เดือดเนื้อร้อนใจหรือว่าเขาจะมาหรือไม่ แต่พอถูกมองด้วยสายตาขอโทษจากราตรี และเจอสายตาสงสารแถมสมเพช บางครั้งก็ขบขันระคนเยาะหยันจากใครหลายคน ที่รู้เรื่องการจับคู่ครั้งนี้ดีบ่อยครั้งเข้าก็นึกโกรธชายหนุ่มบ้างเหมือนกัน

เขาทำให้เธอดูไร้ค่า คล้ายกับ... เป็นฝ่ายง้อผู้ชาย อยากรู้จักเขาจนตัวชี้ตัวสันชนาดติดตามมารดาไปร่วมงานต่างๆ ที่คาดว่าเขาจะไปด้วยทุกงาน ทั้งที่จริงแล้ว... ไม่เลย!

ไปรยาไม่เห็นอยากรู้จักลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของราตรีเลยสักนิด แต่ได้ยินกิตติศัพท์และได้พบการปฏิบัติเสธด้วยข้ออ้างน่าซังสารพัด เธอก็ได้ข้อสรุปแล้วว่าผู้ชายพรรคนี้ไม่คู่ควรแก่การรู้จักคบหาด้วยอย่างยิ่ง แต่ติดที่ปิ่นแก้วตั้งความหวังไว้มากเหลือเกิน ตรงนี้แหละที่ทำให้เธอกระอักกระอ่วนใจเสมอ

"หนูปาย... คิดอะไรอยู่จ๊ะ"

ปิ่นแก้วเดินเข้ามาในห้องพักผ่อน เอ่ยถามลูกสาวที่นั่งเหม่อออกไปนอกหน้าต่างซึ่งกว้างและยาวเท่ากับผนังด้านหนึ่ง แลเห็นสนามหญ้าเล็กๆ ที่มีแปลงดอกไม้ติดกำแพงสีขาว และต้นไม้ร่มครึ้มในความมืดสลัว

หญิงสาวหันกลับไปมองมารดา มีแววลังเลเล็กน้อยในดวงตาคมงาม ขณะหยั่งเสียงถาม

"ถ้าปายไม่ได้รู้จักกับคุณพิรลจริง แม่จะผิดหวังมากไหมคะ"

"ก็คงนิดหน่อย" ปิ่นแก้วตอบพลางถอนใจ เมื่อเห็นแววตารู้ทันของ

ลูกสาว "เฮ้อ...ก็ได้จะ แม่ยอมรับว่าถ้าเป็นแบบนี้จริง แม่คงผิดหวังมากทีเดียว ไม่ใช่แม่คนเดียวนะ ราตรีด้วย...เพราะเราทั้งคู่ตั้งความหวังกับเรื่องนี้ไว้มาก ความจริงแม่โกรธนะ อุตส่าห์นัดกันดีบตีแล้วแท้ๆ แม่พาลูกสาวของแม่ไปได้ แต่ราตรีกลับพาลูกชายตัวเองมาไม่ได้สักหน... แต่พอเห็นหน้าตาเจื่อนๆ ของราตรีแล้วก็โกรธไม่ลงสักที เพราะแม่รู้ว่าเขาพยายามเต็มที่แล้ว แต่ลูกชายเขาหลบเลี่ยงเก่งเป็นที่หนึ่ง แม่เสียใจที่มันเป็นอย่างนี้นะปาย..."

ผู้เป็นมารดาถอนใจเฮือก โอบป่าและลูบผมหงอกยาวเหยียดตรงของลูกสาวอย่างขอโทษ

"แม่รู้ว่าหนูรู้สึกยังไง แม่เห็นว่าใครๆ มองหนูด้วยสายตาแบบไหน แต่แม่ก็ยังเอาแต่ใจ พาหนูไปงานนั่นงานนี้เพื่อพบเขา เพราะคิดว่าราตรีอาจพาเขามาได้จริงอย่างที่พูด แต่แม่ก็คิดผิด..."

หญิงสาวไม่ออกความเห็น ปลอ่ยให้มารดาระบายความในใจต่อไป

"ในเมื่อเขาไม่ยอมรับรักเราก็พอกันที แม่กับราตรีก็ยังเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม ส่วนลูกชายเขาละ แม่ไม่สนแล้ว จบแค่นี้แหละ...พอกันที!"

ปิ่นแก้วกระแทกเสียงตุตันอย่างแค้นเคือง นัยน์ตาวาบวับจัดจ๋าอย่างตั้งใจจะทำตามนั้น!

"แคะแคะ...มาถอนหงอกฉันตอนแก่ รับปากส่งๆ แล้วก็ไม่ได้ทำตามคำพูด ฉันละกะลุ่มใจกับแกจริงๆ!"

พอพิริลเดินลงมาข้างล่างในตอนสาย ราตรีก็เปิดฉากถล่มลูกชายแบบไม่ให้ตั้งตัวตติ รัวคำพูดเป็นปืนกลกราดใส่ชายหนุ่มที่ยังตื่นไม่เต็มตาท่ามกลางสายตาสนใจหลายคู่ ทั้งไพศาล พิสนี และบรรดาคนรับใช้ที่หูไว้นักกับเรื่องแบบนี้

ไพศาลโบกมือไล่สาวใช้ที่เซ็ดกระจะกตุ้โซวให้ออกไปก่อน เหลือเพียง

คนในครอบครัวที่ได้ชมละครโรงเล็กซึ่งนำแสดงโดยราตรีและพิรล

บทบาทก็เดิมๆ เหมือนเคย คือราตรีเป็นฝ่ายบ่น ส่วนพิรลเป็นฝ่ายฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวา ไม่ได้ซึมซาบเข้าไปในสมองเลยสักนิด

ชายหนุ่มที่นั่งบนโซฟาเดี่ยว ยกมือปิดปากหาวหวอดพลาบเสยผมรดกตำที่ยุ่งนิดๆ ให้เข้าที่ เพราะไม่ได้จัดการให้เรียบร้อยก่อนลงมาข้างล่าง เป็นไปในแบบที่พิลนี่ค่อนข้างอดเสมอว่า

'พีพีนะ ตื่นปุ๊บก็หิวปั๊บ ไม่มีอารมณ์ทำอะไรนอกจากกิน'

'ก็คนมันเหนื่อยนี่ยายพิรล ทำงานมาทั้งวัน กลับถึงบ้านก็อยากนอนอย่างเดียวเลย อีกอย่าง...อาหารเข้าก็สำคัญที่สุด จะไม่ให้พีกินได้ไง'

'ถ้าพีเที่ยวให้มันน้อยหน่อยก็คงไม่เหนื่อยนักหรอก แล้วมือเช้าของพีนะเธอ...ขอโทษที ตอนนี่เขาเรียกมือเที่ยงแล้วนะพี'

น้องสาวว่า ทำตัวเหมือนเป็นแม่คนที่สองในบางที

เมื่อผู้หญิงสองคนที่แวดล้อมอยู่รอบตัวชอบว่านายจัดระเบียบชีวิตให้เขานัก พิรลจึงไม่ต้องการให้มีคนที่สามมาช่วยอีกแรง จึงตั้งมั่นว่าจะไม่มี 'เมีย' เป็นตัวเป็นตนจนกว่าพิลนี่จะแต่งงานออกเรือนไปก่อน

"ตาพิ นี่แกฟังแม่พูดบ้างหรือเปล่า"

ราตรียื่นคำหัวลูกชายถามอย่างเหลืออด ซึ่งฝ่ายนั้นทำตัวกวนโมโหได้ดีเยี่ยม เงยหน้าขึ้นมองเธอแล้วว่าไปคนละทางกับเรื่องที่ถูกลูกถามหน้าตาเฉย

"หิวจิงเลยอะแม่ วันนี้มีอะไรกินมั่ง"

"ตาพิ!" ราตรีแผดเสียงลั่น ขณะที่สามีกับลูกสาวกลั่นยิ้มกันจนเมื่อแยกแ่กม ไม่กล้าปลปล่อยเสียงหัวเราะออกไป กลัวถูกถล่มใส่เป็นเพื่อนพิรลด้วยนั่นเอง

"อย่าเสียงดังสิอะแม่ เดี่ยวก็เจ็บคอหรอก แล้วทำหน้าบึ้งแบบนี้ไม่ดีนะอะผิวจะเหี่ยวจนเร็ว ต้องเสียตังค์ยึดก่อนกำหนดอีก" ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเตือนด้วยความหวังดีทำเอามารดาโกรธจนควันแทบออกจากหู จึงเริ่ม

รายการเทศนาโปรดเขาเป็นชุด ทั้งเรื่องเมื่อคืนและเรื่องที่เขาเพิ่งก่อตั้งเมื่อไม่กี่
 หากพิรลเคยชินกับเรื่องแบบนี้ดีแล้ว จึงปล่อยให้มารดาว่ากล่าวตามใจชอบ
 ไม่ได้เถียงเพื่อให้เรื่องยุติเร็วที่สุด จนเห็นเธอหายใจหอบ หดคำพูด ไม่รู้
 จะสรรหาอะไรมาสั่งสอนแล้ว ชายหนุ่มถึงได้ถามหน้าซื่อ

"จบแล้วใช่ไหมฮะ ผมจะได้ไปกินข้าวเสียที"

"ตาพิ โอย...แก...แม่ไม่รู้จะพูดกับคนอย่างแกยังไง แกถึงจะซึ้ง ถึงจะ
 เข้าใจ ที่เสียเวลาพูดทั้งหมดนั้น สีขอให้อวยพั่งแท้ๆ"

ลูกชายยักษ์ไหล ไม่สะทกสะท้านที่ถูกเปรียบเป็นสัตว์มีเขาตัวดำ
 เป็นเหนียง ซ้ำยังบอกหยิ่งๆ

"ผมเข้าใจที่แม่พูดมาทั้งหมดนั้นแหละ เพียงแต่ไม่ยอมทำตาม
 เท่านั้น เป็นอันว่าเรื่องผมกับหนูปิ่นปายอะไรนั้นจบกันแล้วนะฮะ"

ราตรีซึ่งตาดูใส อยากจะทูปพ่อตัวร้ายสักบ๊ัก แต่รู้ว่าทำไปก็ไร้ประโยชน์
 มีแต่เปลืองแรงและเจ็บมือฟรี เพราะพิรลไม่ใช่ไม้อ่อนดัดง่าย แต่เป็นไม้แก็
 ดัดยาก แถมยังเหนียวเกินแก็งอีกต่างหาก ปิ่นแก้วเองก็ไม่ได้กระตือรือร้น
 อยากได้เขาเป็นเขยขวัญอีกแล้วด้วย ยิ่งคิดราตรีก็ยิ่งหงุดหงิดลูกชายที่
 ไม่ได้ตั้งใจ จึงกระแทกเสียงบอกอย่างซุ่นเคืองติดประชิดประชันนิตๆ

"ถึงฉันไม่ยอมจบ แต่ทางโน้นเขาก็โทรมาขอจบเรื่องนี้ไปเรียบร้อย
 แล้วยะ แกวางใจได้เลยว่าไม่มีวันได้เป็นเขยเขาเด็ดขาด...ไม่มีใครเขา
 อยากได้แกไปทำพันธุ์แล้ว!"

พิรลหรือจะเดือดเนื้อร้อนใจ กลับยิ้มกริ่มสมใจไปนะสิ!

ก่อนกลับเชียงใหม่ ไปรยามีนัดสังสรรค์กับเพื่อนสนิทที่เรียน
 มหาวิทยาลัยเดียวกัน ซึ่งหลังจากเรียนจบต่างก็แยกย้ายกันไปตามทาง
 หึงสาวกลับบ้านทางภาคเหนือ ส่วนเพื่อนที่เป็นชาวกรุงแต่กำเนิดก็
 บั๊กหลักทำงานอยู่ที่นั่น นานๆ ถึงจะได้รวมตัวกันที จึงไม่มีใครปล่อยโอกาสนั้น

ให้ผ่านเลยไป

อันที่จริงคืนนี้ปิ่นแก้วก็มีนัดกับราตรีเหมือนกัน แต่เธอไม่ได้ขอร้อง
แกมบังคับให้ลูกสาวตามไปเพื่อจะได้พบพิรลอีก

ปิ่นแก้วเป็นผู้หญิงใจเด็ด เมื่อบอกว่า "ไม่" ก็คือไม่อย่างเด็ดขาด
ไม่มีโอกาสสำหรับพิรลอีกต่อไป...

แต่ชายหนุ่มคงไม่รู้สิกรู้สมอะไร เพราะต้องการแบบนั้นตั้งแต่ต้น
ส่วนตัวไปรยารู้สึกเสียหน้านิดหน่อยที่ถูกผู้ชายปฏิเสธ แม้จะไม่ได้ยินเป็น
คำพูดชัดๆ แต่พฤติกรรมหลบเลี่ยงของเขาก็ไม่ต่างจากการปฏิเสธซึ่งหน้า
นั่นแหละ

หญิงสาวเดินเข้าไปในสวนอาหารซึ่งเป็นเรือนยกพื้นสูงอยู่กลางบึง
กวาดตามองหาใบหน้าที่คุ้นเคย ก่อนยิ้มเมื่อเห็นเพื่อนสนิทสามคนโบกมือ
พลางร้องเรียก

"ทางนี้...ยายปาย ทางนี้..."

"โทษทีที่มาสายไปหน่อย"

หญิงสาวบอก ทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ว่าง ลมราตรีพัดโชยเย็นสบาย เพราะ
โตะนี้อยู่ติดระเบียงไม้ ไม่มีหลังคาหน้าจั่วคลุมหัวเหมือนพื้นที่ตรงกลางเรือน

"ไม่เป็นไร...เราเข้าใจ สาวบ้านนอกไม่ค่อยได้เข้ากรุงก็กะเวลาใช้รด
ใช้ถนนไม่เก่งอย่างนี้แหละ"

กมลาลีบปากจีบคอว่า เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อน แม้แต่ไปรยาก็ยัง
หัวเราะด้วย ไม่ถือสาหาความอะไร เพราะรู้ว่าเพื่อนพูดเล่นอย่างคะนองปาก
ให้เป็นเรื่องตลกมากกว่าจะถูกถุกกันจริงจัง

สี่สาวกินข้าวพลางพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ชุดคุยเรื่องเก่ามาหยอกล้อ
และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ใหม่ๆ ที่พบเจอมาให้ฟังทั้งจากการทำงานและ
การท่องเที่ยว จนกระทั่งดวงดาวถามขึ้นอย่างขลาดอายในตอนหนึ่ง

"ปาย...ช่วงปลายเดือนหน้าเธอลงมากกรุงเทพฯ อีกครั้งได้ไหม"

คนถูกขอร้องเลิกก็วิ่งขึ้นเล็กน้อยอย่างฉงน "ทำไมเธอ"

"คือ...เราจะหมั้นปลายเดือนหน้านี้"

"หา!?" เพื่อนทุกคนร้อง ทั้งซอกลงบนจานอย่างพร้อมเพรียงโดยไม่ต้องมีผู้กำกับจังหวะ สาวนีย์ที่กำลังตีมน้ำถึงกับสออักไอแค้นๆ ไปรยาจึงเอื้อมมือไปลูบหลังให้ โดยที่สายตาไม่คลาดจากใบหน้าซบสีเรื่อของเพื่อนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

"จริงหรือดาว"

"จะ...คุณแม่เพิ่งไปดูฤกษ์มาวันนี้เอง"

"กับใคร! เธอมีแฟนเมื่อไหร่ ทำไมไม่บอกพวกเรามั่ง เก็บเสียบบอกเอาตอนที่หมั้นอยู่เดือนสองเดือนแล้วอย่างนี้นะเธอ!" กมลลาที่นั่งอยู่ข้างๆ โวยวายถามขึ้นเป็นชุด

"ก็เราไม่แน่ใจในตัวเขานี่" ดวงดาวอุบอิบตอบ ใช้ซอชเขียนข้าวในจาน แก่เขิน "ตอนแรกเขาเจ้าชู้จะตาย เรายังคิดว่าเขามาล้อเล่น มาแน่ใจว่าเขาจริงจังก็ตอนที่สารภาพรักและขอแต่งงานด้วยนี่แหละ"

"เธอรูจักกับเขามานานเท่าไรห่า"

"สามครั้ง..." ดวงดาวตอบไม่เต็มเสียงเท่าไร

สาวนีย์หายใจแรง มองเพื่อนตาโต "ตั้งสามปีครึ่งเชียวเธอ! นี่เธอแอบคบกับเขามาตั้งแต่ตอนที่พวกเราขังเรียนอยู่ด้วยกัน แล้วเก็บเป็นความลับนานขนาดนั้นได้ยังไง!"

"ไม่ใช่สามปีครึ่งนะนี่...สามเดือนครึ่งต่างหาก..."

ดวงดาวแก้ไขให้ถูกต้อง ทำเอาเพื่อนสาวคนเดิมตาพองแทบจะพลัดออกจากเบ้า อุทานเสียงลั่น

"สามเดือนครึ่ง!"

"จะ" คนมีความรักตอบอ่อยๆ

"ไม่เร็วไปหน่อยเธอ เพิ่งจะรู้จักกันแค่สามเดือนครึ่งก็ตกลงใจ

รับหมั้นเขาแล้ว" ไปรยาท้วงบ้าง

"เราก็ว่ามันเร็วเหมือนกัน แต่เขาอยากหมั้นไว้อ่อน และกว่าจะถึงวันหมั้นก็อีกตั้งห้าสิบหกวัน..."

"ถึงขนาดนั้นวันรอเขิวะ!" เสาวนีย์แทรกถามทั้งที่ยังตาพองไม่เลิก
"แน่ใจหรือว่ารักเขาจริงนะ"

"เราไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครมาก่อน เวลาที่อยู่ใกล้เขา เรามีความสุขมาก..."

ดวงดาวพูดด้วยท่าทางเคลิ้มฝัน กมลากับเสาวนีย์เห็นแล้วทนไม่ไหว
ทำท่าเหมือนจะอาเสียน ขณะที่ไปรยาวางหน้าหนึ่ง ก่อนถามเสียงเรียบ

"แล้วจะหมั้นกันสักกี่ปี"

"คงไม่ถึงปีหรอก พี่ภาพบอกว่าหมั้นกันสักสี่ห้าเดือนก็พอแล้ว"

"เธอยังรู้จักเขาไม่ดีพอเลยนะ"

"แล้วจะให้รู้จักกันสักขนาดไหนล่ะ บางคนคบกันเป็นสิบปี อยู่ด้วยกันไม่ถึงปีก็เลิกกัน เพราะฉะนั้นจะเอาเวลาคบหามาวัดอนาคตไม่ได้หรอกนะ เราเชื่อว่าเขาจริงใจต่อเรา แม้เขาก็ใจดีกับเรามากด้วย ชีวิตคู่ของเราไม่น่าจะมีปัญหาอะไร"

"แล้วความเจ้าชู้ของเขาล่ะ"

"เขาหยุดตั้งแต่ตอนที่เจอเราแล้ว"

"ใครบอก" เสาวนีย์แหงเสียงแหลม

"เขาบอกเราเอง" ดวงดาวตอบตามตรง

"โอ๊ย...ยายดาว เธอมันหัวอ่อน ใครพูดอะไรก็เชื่อหมด" กมลาชี้หน้า
ว่าเข้าไปให้ "ผู้ชายมีหรือจะทิ้งลายเสื่อง่ายๆ"

"แม่เขาก็ยืนยันด้วยนะ"

"แม่ลูกก็ต้องเข้าข้างกันอยู่แล้ว"

"แต่เราเชื่อเขาอะ"

"อย่าเชื่อในสิ่งที่ยังไม่ได้พิสูจน์" เสาวนีย์บอกเสียงเข้มพอกับสีหน้า "ดีนะที่เธอบอกเราก่อนรับหมั้น ไม่งั้นคงแก้ไขอะไรไม่ทันแน่"

"พวกเธอจะไม่ให้เราหมั้นกับเขาหรือ..."

"ไม่ต้องทำเสียงเหมือนจะขาดใจอย่างนั้นหรือหน้า" เสาวนีย์ว่าพลาง ค้อนปะหลับปะเหลือก "พวกเราแค่อยากพิสูจน์ว่าเขาทิ้งลายเสือแล้วจริงหรือ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง...เขาก็ดีพอสำหรับเธอในระดับหนึ่ง"

"แล้วจะพิสูจน์ยังไงล่ะ" ดวงดาวถามอย่างกล้าๆ กลั้วๆ

"ขอฉันคิดก่อน"

เสาวนีย์ยกมือจับคางอย่างครุ่นคิด ขณะที่คนอื่นรวบซ้อน หมตความอยากอาหารโดยสิ้นเชิง

ไม่มีใครคิดว่าดวงดาวจะได้แต่งงานเป็นรายแรก...หญิงสาวเป็นผู้หญิงหน้าตาธรรมดา อุปนิสัยส่วนตัวเป็นคนเรียบริ้อยและซื่อๆ สมัยเรียนมีคนมาชอบพอเธอบ้างเหมือนกัน แต่ความที่ไม่กล้ากับเรื่องแบบนี้ จึงใช้เพื่อนเป็นโล่ป้องกันตัวมาโดยตลอด

นอกเหนือจากความประหลาดใจ พวกเธอก็มีความเป็นห่วง...กลัวเพื่อนจะถูกหลอก ถ้าไม่หาทางพิสูจน์ 'ว่าที่เพื่อนชาย' ให้แน่ใจ พวกเธอก็คงหาความสบายใจไม่ได้แน่

ดวงดาวรอคอยคำตอบจากเพื่อนด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ ผลลัพธ์ที่รออยู่ปลายทางทำให้เธอคิดหนัก ใจหนึ่งอยากปราบเพื่อนให้ล้มเลิกสิ่งที่คิดจะทำ แต่อีกใจหนึ่งก็อยากรู้ความจริงว่าคนรักเป็นเช่นไรกันแน่

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบตัวราวกับจะค้นหาความกล้าให้เจอในความมืด ชะงักกึกเมื่อเห็นชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งเดินมาตามทางปูอิฐคดเคี้ยวจากลานจอดรถ ตัดผ่านสนามที่มีไม้ประดับตกแต่งมาจนถึงบันไดเรือน

ดวงตากลมโตเบิกขึ้นเล็กน้อยอย่างประหลาดใจ

"นั่นพี่ภพนี่"

เสียงร้องอย่างตื๋อทำให้สามสาวที่ขมวดคิ้วนี้หน้าอย่างใช้ความคิด หันขวับไปมองเป็นตาเดียว

"พวกเธออยากรู้จักแฟนเราใช่ไหม บังเอิญจริง เขาก็มาที่นี้กับเพื่อนด้วย เดี่ยวจะแนะนำให้รู้จักนะ"

"ไม่ต้อง" เสาวนีย์รีบห้าม และหันไปบอกเพื่อนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ด้วยความคิดเร็วใจ "ยายกึ่งจ่ายค่าอาหารไปก่อน เดี่ยวค่อยหารกันทีหลัง ส่วนยายดาวก็ยายปายตามฉันมานี้ อย่าให้เขาเห็นพวกเธอเชียวนะ"

"จะทำอะไรนะนี่" ไปรยาถามอย่างข้องใจ ขณะที่ปล่อยตัวไปตามแรงดึงของเพื่อน โดยมีดวงดาวเดินแถมวิ่งตามหลังมาอย่างไม่เข้าใจ เหลียวมองกลมๆ ที่ถูกทิ้งและชะเง้อมองคนรักที่กำลังเดินขึ้นเรือนมา ก่อนนกสายตามองเพื่อนสาวที่อยู่หน้าสุดอย่างงุนงงสงสัย

เสาวนีย์เหลียวกลับไปมองเพื่อน ตอบด้วยใบหน้าที่ยิ้มย่อง

"เราจะพิสูจน์ลายเสือของเขาอย่างไรล่ะ"

สถานที่ที่เสาวนีย์พาเพื่อนไปประชุมคือหน้าห้องน้ำหญิงอันเงียบสงบ หลังจากมองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ในรัศมี เธอก็กระซิบบอกแผนเด็ดให้เพื่อนรู้ ตอนแรกไปรยาก็เงี้ยวฟังอย่างสนใจเช่นเดียวกับดวงดาว แต่พอฟังจบก็ตัวแข็งทื่อ มองหน้าเพื่อนอย่างตลกใจแถมคาดไม่ถึง ก่อนส่ายหน้าหัวือ ปฏิเสธเป็นพัลวัน

"ไม่เอา! เป็นตายยังไงเราก็ไม่เล่นด้วยเด็ดขาด จะให้เราทำเรื่องน่าอายแบบนั้นได้อย่างไร ไม่เอา!"

"น่า...ปาย เพื่อเพื่อนนะ พิสูจน์กันจริงๆ ไปเลยแล้วกลับหลังยายดาว เขาเป็นคนยังไง วิธีนี้แหละเด็ดสุด"

"ด้วยการให้เราไปยั่ววนเขาทีไร... ไปรยาทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ หรือไม่ก็บีบคอตันคิดให้ตาย

"ไม่ใช่ช่วยวน" เสาวนีย์รีบแก้ก่อนจะถูกฆาตกรรม "แค่แก้มถึงเล่นหูเล่นตา
ทำเป็นสนใจเขานิดหน่อย... ดูซิว่าเขาจะทำยังไง ปายเหมาะกับหน้าที่นี้ที่สุด
เพราะปายไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ เขาคงไม่เคยเห็นปายมาก่อน แล้วปายก็สวย
รูปร่างก็ดี เนี่ย... ถอดเสื้อนอกออกถอดเสื้อพอดีตัวสวยๆ ของปาย รับรองว่า
พวกผู้ชายต้องมองตริ่ม"

เพื่อนสาวว่าพลงขยับเข้าไปช่วยถอดเสื้อสีดำเนื้อบางออกไปปรยา
ต้องยื้อไว้ด้วยความกระตาคใจ

"ไปจ้างผู้หญิงอื่นเถอะ"

"ไม่ได้หรอก... เรื่องแบบนี้ใช้คนรู้จักดีกว่า จะได้ไม่เดือดร้อนทีหลังด้วย
นะ... ปาย... ช่วยกันหน่อยเถอะ ไม่ยากสำหรับปายหรอก คิดว่าเป็นละคร
เวทีอีกเรื่องหนึ่งแล้วกัน สมัยเรียนปายก็ขึ้นเวทีบ่อยๆ อยู่แล้วนี่ น้า... ปาย...
ทำเพื่อเพื่อนสักหน นะ... นะ..." เสาวนีย์หวานล้อมระคนอ่อนสุดฤทธิ์

ไปปรยาทำหน้าที่น้ายก มองดวงดาวซึ่งหน้าชาวซีตราวกระดาศ ทำทาง
หวาดหวั่นกับสิ่งที่คิดจะทำไม่น้อยเหมือนกัน

"ว่าไงดาว" ถามด้วยความหวังว่าต้นเรื่องจะไม่เล่นด้วย เสาวนีย์จะได้
เลิกตี้อ แต่ดวงดาวกลับตอบว่า

"ความจริงเรากลัวนะ แต่เราก็อยากรู้เหมือนกันว่าเขาเป็นคนยังไง
ช่วยเราหน่อยเถอะนะปาย"

คนถูกขอร้องกลอกตาขึ้นข้างบนพลงถอนใจเสือก

•
unที่
2

"ที่นี่บรรยากาศไม่เลว"

พิริลออกปากชมอย่างพึงพอใจหลังจากกวาดตามองไปรอบบริเวณ... สวนอาหารแห่งนี้ค่อนข้างกว้าง มีความเป็นธรรมชาติแทรกซึมอยู่ในบรรยากาศ ไม่ว่าจะเดินเรือใหญ่ที่ยกพื้นสูงอยู่กลางบึง มีลมรำเพยพัดโชยให้ความเย็นสบายโดยไม่ต้องพึ่งเครื่องปรับอากาศ และลมนั้นก็หอมกลิ่นหอมของพันธุ์ไม้ราตรีที่ปลูกอยู่รายรอบมาแต่จุมูกให้ความรู้สึกดีไปอีกแบบ

พื้นที่ใช้สอยในร้านก็ได้รับการตกแต่งอย่างลงตัวไม่ขัดตา... โต๊ะแต่ละตัวอยู่ห่างกันพอประมาณเพื่อให้ลูกค้ามีความเป็นส่วนตัว ไม่แออัดเหมือนบางร้านที่พนักงานอื้อแทบจะเกยกัน

"น้องดาวชอบมาที่นี่นะ กูก็ว่าที่นี่บรรยากาศดี อาหารก็อร่อยใช้ได้"

เอกภพออกด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุขเมื่อนึกถึงคนรักสาว ซึ่งแม้จะคบหากันไม่นาน แต่ใจก็บอกว่าใช่เลย... คนนี้แหละคือคนสำคัญที่ชีวิตเขาจะขาดเสียมิได้

พิริลตีสีหน้าชนิดหนึ่ง... ค่อยไปทางเย้ยหยัน ในสายตาเขา ดวงดาวเป็นผู้หญิงที่จัดซัด ยากที่จะเชื่อเหลือเกินว่าเอกภพจะหยุดความพอใจทั้งหมดไว้ที่เธอคนเดียวได้ จนถึงบัดนี้ก็ยังทำใจเชื่อไม่ลง

"ยายน้องดาวคนนั้นนะเธอ" ถามเพื่อความแน่ใจและแอบหวังลึกๆ
ว่าจะเป็นดาวอื่นที่เจตนาดีกว่า แต่เพื่อนหนุ่มกลับพยักหน้ารับหงิกๆ

"ฮือ...คนนั้นแหละ กูค้อยู่ดาวเดียว วันที่สามสิบเดือนหน้ากูจะหมั้น
กับน้องดาว พวกมึงต้องมาให้ได้นะ ไม่มาจะมีตะกันที่หลังแน่"

"นี่มึงเอาจริงหรือ"

"จริงดิ ใจกูนะอยากแต่งงานนี้พรุ่งนี้เลยด้วยซ้ำ"

"อะไรจะอยากลงนรกเร็วขนาดนั้น"

เพื่อนหนุ่มถึงกับสอ่ลัก วางแก้วเบียร์ลงแทบไม่ทัน ก่นว่าตัวการเสียงขรม

"ไอ้เวร พุดชะเสียหายหมด แต่งงานนะเว้ย ไม่ได้ลงไปหายนมาล"

"ไอ้พมันไม่เข้าใจคนมีความรักหรือ เพราะมันไม่เคยรักใครนอกจาก
ตัวเอง" เดซาที่นั่งข้างเอกภพออกหน้าช่วยอีกแรง

พิรลปรายตามองแนวร่วมที่เป็นคุณพ่อลูกสองอย่างเยาะหยัน

"จะให้กูอย่างมึงนะเธอ...อยู่ที่ไม่ว่าดี หาห่วยผูกคอ แล้วเป็นไง...
มีลูกกวนตัวมีเมียกวนใจ จะไปไหนทำอะไรก็ต้องรายงานเมียหมด"

"ก็กูไม่ยอมให้เค้าเป็นห่วย..." เดซาแก้ตัว "ว่าแต่มึงหะ อายุขึ้น
เลขสามแล้วนา ไม่คิดจะคบหาผู้หญิงคนไหนจริงจ้งบ้างเธอ จะหวังความโสด
ไปถึงไหน ไอ้ภพมันยังคิดลงจากคานแล้วเลย"

"แม่กูบ่นแบบนั้นทุกวัน มึงไม่ต้องมาบ่นซ้ำหรือ อย่าทำตัวเป็นแม่
คนที่สามของกูเลย เซ็งวะ..."

ชายหนุ่มโบกมือปราชัยเพื่อนอย่างเปื้อนอายจริงๆ...ไม่รู้ว่าความโสด
มันมีพิษมีภัยอะไรนักหนา คนรอบข้างถึงชอบยุยงส่งเสริมให้สัดมันทั้งไปนัก

"กูแค่เตือนไว้ กลัวมึงมีลูกไม่ทันใช้" เดซาไม่ยอมเลิกราง่ายๆ

"จะให้กูมีลูกทันใช้แบบมึงนะเธอ" พิรลทำเสียงและสายตาเยาะเพื่อน
อีกครั้ง "ทันใครใช้กันแน่วะ มึงใช้มันหรือมันใช้มึง เท่าที่เห็นรู้สึกว่าคุณ
ใช้มันอยู่นะ"

"มันยังเด็ก...เอาไว้ให้มันโตกว่านี้สักสิบปีสิบห้าปีก็คงจะใช้งานมันได้
มั่งหรือ"

"ไม่ใช่ต้องเหนื่อยกับการวิ่งไล่จับมันตามผับตามบาร์อีกหรือ"

พิรลชัตคอดอย่างอดไม่ได้อีกครั้ง ทำเอาเพื่อนบ่นพึมพางถึงตาชุ่น
ใส่

"จะพูดกันได้ไม่นานก็เพราะปากแบบนี้แหละว่า"

พิรลหัวเราะหึๆ เติมเบียร์ให้ตัวเองและเพื่อน หากพอรินเสร็จอีกฝ่ายกลับ
ไม่ยอมยกขึ้นดื่ม ทำตาค้าง ตัวแข็งที่อรวกับถูกคานะจั้งจั้ง เขาเห็นเข้า
ก็เลิกคิ้วเขมขื่นเล็กน้อยอย่างพิศวง

"เป็นไรวะ"

"แม่โว้ย... ผู้หญิงคนนั้นหุ่นดีชิบเป๋ง"

เดชาคราง มองข้ามไหล่กว้างของเพื่อนไปตาแทบไม่กะพริบ พิรล
เหลียวมองตามแล้วก็เกิดอาการหายใจสะดุด เพราะผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่แค่
หุ่นดีจริงอย่างที่เดชาพูด ใบหน้าของเธอยังอยู่ในชั้น 'สวย' มากอีกด้วย...
แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจเขามากที่สุดคือเรือนผมดกดำเป็นเงางามอย่าง
น่าสัมผัสนั้น

ผู้ชายหลายคนมองเธอตาปรอยอย่างตั้งใจ แต่หญิงสาวไม่สนใจใคร
กวาดตามองไปรอบบริเวณราวกับหาใครสักคน และมาหยุดลงที่โต๊ะของ
สามหนุ่ม

ริมฝีปากรูปกระจับแยมยัมหวาน แล้วร่างเพรียวระหงก็ตรงดิ่งมาหา
ราวกับลูกธนูพุ่งตรงสู่เป้าหมาย...

ไม่มีใครรู้ว่าภายใต้ท่าเดินอย่างสาวมั่นของไปรยาคือความอายสุดๆ
เมื่อต้องก้าวเข้าไปในสวนอาหารเพื่อกระทำการ 'พิสูจนัลยเสีย' โดยสวม
เสื้อแขนกุดที่ยาวเลยเอวมานิดหนึ่ง กับกระโปรงสูงเหนือเข่าหนึ่งฝ่ามือ

ส่งผลให้เธอดูเป็นสาวเปรี้ยวขึ้นทันตา ทั้งที่ตอนแรกการแต่งกายของเธอจัดได้ว่าเรียบร้อยมาก ไม่น่าเชื่อว่าแค่ถอดเสื้อนอกกับปล่อยผมยาวสลวยระแผนหลังจะเปลี่ยนบุคลิกเธอได้ในพริบตาแบบนั้น

หญิงสาวทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับสายตาที่มองมา พยายามคิดว่าคนพวกนั้นเป็นหัวเผือกหัวมันเพื่อลดความประหม่าเหมือนตอนขึ้นเวทีละครเป็นครั้งแรก เพราะถ้าไม่คิดเช่นนั้น ขาเธอคงได้ชีวิตด้วยความอายเป็นแน่

ใจก็นึกกันว่าเพื่อนจอมวางแผนและตัวเองที่บ้าจี้ยอมเล่นตามแผนบ้าง นี่ไปตลอดทาง...

จริงอยู่...สมัยเรียนพวกเธอเคยเล่นอะไรเพลงๆ กันบ่อย หนักหนากว่านี้ก็มี แต่นั่นเธอเป็นเพียงผู้ชม ไม่ได้เป็นผู้แสดงนำ และเรื่องพวกนั้นก็ไม่ใช่เหมือนเรื่องที่จะทำในตอนนี่...ความคิดเรื่องการเล่นหูเล่นตากับผู้ชายทำให้เธอระอึกระอ่วน เพราะไม่เคยทำอะไรแบบนี้มาก่อน

นี่ถ้าปิ่นแก้วรู้เข้าว่าลูกสาวคนเดียวที่เธอภูมิใจหนักหนามาเล่นอะไรแบบนี้ล่ะก็...มีหวังลมจับแน่!

มันก็เหมือนการล้อเล่นกับเพื่อนนะปาย ถ้าเขาตีพอกเป็นเพื่อนชายเราได้ มันก็แค่ตลกในหมู่เพื่อนฝูงเท่านั้น...แต่ถ้าเขาซิกอกับเธอก็ซัดเปรี้ยวเลยนะอย่าเอาไว้อ...ยายดาวของเราจะได้หูตาสว่างซะที'

แว่วเสียงของเพื่อนยังก้องอยู่ในหู...

เสาวนีย์ก็พูดแบบนั้นได้สิ...อีกฝ่ายเป็นแค่ผู้เขียนบทและผู้กำกับ ไม่ได้เป็นคนขึ้นเวทีแสดงบทบาทอายุนี้เองนี่...ไปรยาก็เคือง แต่เธอก้าวมาไกลเกินกว่าจะถอยหลังกลับแล้ว ยิ่งไงก็ต้องเล่นต่อจนจบละ

เอาเถอะ...หญิงสาวคิดอย่างตั้งใจ...แค่ไปรยยิ้มหวาน ทำตาหวาน และพูดจาหวานๆ (ตามแผน 'สามหวาน' ของเสาวนีย์) เพื่อดูท่าที่เขาสักหน่อย ไม่น่าจะยากเย็นอะไร ถือเสียว่าทำเพื่อเพื่อนด้วย ดวงดาวจะได้รู้ธาตุแท้ของผู้ชายที่ตัวเองชอบว่าเป็นยังไง ลับหลังเธอมีความประพฤติแบบไหน

ที่พูดจาให้สัญญาสารพัดนั้น เป็นเรื่องจริงหรือไปปดให้ตายใจเล่นกันแน่
 ว่าที่คู่มั้นของดวงดาวมากับเพื่อนสองคน เมื่อเดินเข้าไปใกล้และ
 เห็นพวกเขาถนัด ไปรยาก็ต้องยอมรับว่าชายหนุ่มกลุ่มนี้ดูดีทุกคน...หล่อเหลา
 และมีเสน่ห์ต่างกันไปตามคนละแบบ พวกเขาต้องสังกัดค่าย 'เสือผู้หญิง' อย่าง
 ไม่ต้องสงสัย หลักฐานนั้นเห็นได้ชัดจากสีหน้าแววตาที่พวกเขาใช้มองเธอ
 โดยเฉพาะผู้ชายหน้าเข้มที่จ้องมองเธออย่างพึงพอใจด้วยดวงตาคมพราวระยับ
 ทำให้เธอหนาวๆ ร้อนๆ อย่างบอกไม่ถูก

หญิงสาวจำกัดสายตาที่เป้าหมาย ตัดอีกสองหนุ่มออกจากความสนใจ
 เพื่อให้งานง่ายขึ้นจึงสมมติให้คนหนึ่งเป็นกะหล่ำปลี ส่วนคนที่มองเธออย่าง
 น่าเกลียดจนน่าควักลูกปืนนี้ตาให้กระเด็นออกนอกเป้าเป็นพริกชี้ฟ้า (น่าจะ
 เหมาะกับผู้ชายที่มีดวงตาร้ายกาจอย่างเขาดี) ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้ไม่ระคายใจ
 กับพวกเขามากนัก

"ตรงนี้ว่างหรือเปล่าคะ" หญิงสาวถามเสียงหวานปานจะหยด (จนตัวเอง
 ยังขนลุกตัวเองเลย)

"ว่างครับ" ชายหนุ่มที่เธอสมมติว่าเป็นกะหล่ำปลีเป็นคนตอบอย่าง
 กระตือรือร้น

หน้าของไปรยายิ้มแต่ใจไม่ยิ้มด้วย คิดเพียงอย่างเดียวว่า...มันจะต้อง
 จบลงโดยเร็วที่สุด...เธอจึงไม่มองใครนอกจากเอกภพ

ว่าที่คู่มั้นของดวงดาวเป็นหนุ่มหล่อสวยแบบที่สาวๆ ชอบ ไม่น่าแปลก
 ที่เพื่อนเธอจะหลงเขาหัวปักหัวปำขนาดนั้น แต่ไม่ใช่เวลาที่มาชื่นชมเขา...
 หญิงสาวเตือนตัวเองให้คิดถึงหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาก่อน

...ยายนี่ว่าไงนะ อ้อ...ใช่ เล่นหูเล่นตากับเขานิดหน่อย...

ไปรยาจึงยิ้มใส่ตาเป้าหมายที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

"เหงาบ้างไหมคะ"

"ไม่ครับ ผมมีเพื่อนมาด้วย" เอกภพตอบอย่างสุภาพ ท่าทาง

ระมัดระวังตัว ไม่มีที่ท่าอยากจะทำอะไรใจเธอเหมือนอีกสองคนที่ทำท่าเหมือนหมาป่าจ้องงาบหนูน้อยหมวกแดงยังงัยงั้น

"แต่ผมเหงาครับ อยากได้คนสวยอย่างคุณมาช่วยให้หายเหงาเหลือเกิน"
เดชาพูดอดอ้อน

ไปรยาฝันยิ้มหวาน แต่คิดว่าคงออกมาเหยแผ่นดินเต็มทีด้วยใจขยะแขยงเต็มกลืน เธอไม่สนใจ 'นายกะหล่ำปลี' หันกลับไปมองเอกภพอีกครั้ง ตั้งใจให้เรื่องนี้จบภายในห้านาทีให้ได้

"รู้ไหมคะว่าฉันสนคุณตั้งแต่แรกเห็น"

เอกภพทำท่าอืดอืด เหลือบมองเพื่อนอย่างขอความช่วยเหลือ ซึ่งพิริลก็สนองตอบฉับไวด้วยสนใจแม่สาวตาคมผมสวยเป็นทุน

"มันไม่ว่างสำหรับคุณหรอกครับ แต่ผมน่าจะแสม"

ชายหนุ่มจับคำพูดด้วยรอยยิ้มเก็บแบบที่ละลายใจผู้หญิงให้อ่อนยวบแทบทุกราย แต่ไปรยาอยู่นอกกรณีนั้น หญิงสาวปรายตามองอย่างขยะแขยงก่อนเมินผ่านใบหน้าคมสันไปอย่างไม่ใยดีทำให้ชายหนุ่มงงเล็กน้อยที่เห็นเธอมุ่งมั่นในตัวเพื่อนเขามากขนาดนั้น

"ทำไมล่ะคะ" ไปรยาแสวงถามอย่างไม่เข้าใจ "หรือคุณมีภรรยาแล้ว"

"ยังครับ"

"แล้วทำไมถึงปฏิเสธฉันล่ะคะ ช่วยตอบให้ชัดๆ หน่อยได้ไหม ฉันทนรับความผิดหวังอย่างไม่มีเหตุผลไม่ได้ด้วย" หญิงสาวว่าพลางจ้องตาเขาอย่างค้นหาความจริง

เอกภพถอนใจ สบตาคมงามตรงๆ ก่อนให้คำตอบอย่างหนักแน่นจริงจัง

"ผมมีคนรักแล้วครับ กำลังจะหมั้นกับเธอในไม่ช้านี้ ถึงเราจะยังไม่ได้เป็นอะไรกัน แต่ผมสัญญาว่าจะซื่อสัตย์ต่อเธอ ผมต้องทำตามสัญญานั้น"

ไปรยายิ้มอย่างจริงใจเป็นครั้งแรกกับคำตอบที่ได้รับ...เป็นอันว่า

จบบทบาทที่เสาวนีย์เขียนให้เล่นเสียที

"คนรักของคุณเป็นคนที่น่าอิจฉามากค่ะ ฉันคงไม่รบกวนคุณแล้ว"
หญิงสาวบังคับตัวเองให้ลุกขึ้นช้าๆ ไม่ทำท่าเหมือนอยากจะกระโจนออกไป
จากจุดนั้น แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อข้อมือถูก 'นายพริกชี้ฟ้า' ค้ำไว้

"ผมว่างพอให้คุณรบกวนนะครับ"

ชายหนุ่มพูดเสียงนุ่มทุ่ม ดวงตาคมพราวระยับชวนขนลุก...นี่ถ้าเธอ
เป็นขนมหวาน เขาคงหยิบใส่ปากเคี้ยวไปแล้วแหงๆ...หญิงสาวปลดมือเขา
ออกอย่างไม่ปิดบังความรังเกียจ บอกลีงกระด้าง เย็นชา

"ไม่ล่ะค่ะ ฉันชอบตัวจริง ไม่ชอบตัวสำรอง"

ว่าจบไปรยาก็ก้าวฉับๆ จากไปโดยไม่เหลียวกลับไปมองด้านหลัง
จึงไม่เห็นชายหนุ่มมองตามมาด้วยอาการคอแข็งเพียงไร

พอพ้นสายตาคณ หญิงสาวก็วิ่งไปหาเสาวนีย์ที่ลบล้อดูเหตุการณ์
อยู่แถวนั้น แล้วพากันหลบฉากไปรวมกลุ่มกับกมลลาและดวงดาวซึ่งรอผล
ด้วยใจระทึกกรรากับลุ้นผลเอ็นทรานซ์อีกรอบ

"เป็นไงมั่งปาย" ดวงดาวถามเสียงลั่น

"แฟนเธอใช้ได้ยาดาว เขาไม่สนเราเลย" ไปรยาสวมเสื้อนอก รวบผม
ด้วยยางผ้ากำมะหยี่สีสวย พलगเล่ารายละเอียดทั้งหมดให้เพื่อนฟัง สุดท้าย
ดวงดาวก็ถอนใจโล่งอกและยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

"พี่ภาพไม่ได้หลอกเราจริงด้วย"

"อือ...เขาน่ะดี แต่เพื่อนเขาน่ะเลวบรม บอกให้แฟนเธอเลิกคบเพื่อน
พรรคนี้เถอะ คบไปก็ไม่สร้างความเจริญให้หรอก" ไปรยาว่าด้วยน้ำเสียง
เขินเขี้ยวเคี้ยวฟันมิใช่น้อย "ใครพกโฟม เจล หรืออะไรที่ใช้ล้างได้มาบ้าง
ขอเราใช้ล้างมือหน่อยเถอะ ใ้บ้ปากมันมันจับมือเราด้วย ชยะแขยงจะแยะ
อยู่แล้ว"

"ตัวสำรอง"

เดชาพิมพ์คำนั้นอย่างตั้งใจหลายครั้งก่อนปล่อยให้เสียงหัวเราะก๊ากท่ามกลางสายตาขุ่นเคืองของพิรลที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ขณะที่เอกภพมองเพื่อนทั้งสองยิ้มๆ

"ไอ้ภพ มึงก็เสน่ห์แรงเหมือนกันนี่หว่า ผู้หญิงเห็นมึงเป็นตัวจริง ส่วนไอ้พิเป็นแค่ตัวสำรอง" เดชาพูดแล้วหัวเราะต่อเนื่องอีกครั้งอย่างอดไม่อยู่... น้อยครั้งนักที่จะได้เห็นหัวใจของผู้มีลูกล่อลูกชนแพรวพราวเสียหน้ายับเยินแตกเป็นเสี่ยงๆ จนต่อไม่ติดแบบนี้

พิรลขุ่นขวางขนาดหนัก นึกคั่นมือคั่นเท้าขึ้นมาตึงตึง

"มึงจะเก็บปากไว้กินข้าว หรือจะให้กูช่วยทำให้มันต้องหยุดน้ำข้าวต้มวะ"

"ใจเย็นนะไอ้พิ... ก็เพิ่งเคยเห็นครั้งนี้แหละที่ผู้หญิงเห็นไอ้ภพดีกว่าแถมแม่คุณยังสะบัดใส่มึงอย่างไม่มีเยติอีก ฮี..." เดชาทำท่าจะระเบิดหัวเราะออกมาอีกชุด แต่สายตาขุ่นขวางเหมือนหมาบ้าของเพื่อนหยุดเอาไว้ก่อน กระนั้นรอยยิ้มชอบใจก็ยังซ่านอยู่เต็มใบหน้า

"ไอ้เดช..." ชายหนุ่มเรียกเพื่อนอย่างขมขู่ หรือตาแคบอย่างใช้ความคิดจุดยิ้มเย็นที่มุมปากก่อนเปิดไฟตาย "ถ้ามึงยังไม่เลิกทำหน้าที่ล่อเลียนกู คุณนี่มต้องได้รู้เรื่องที่มีมึงเกี่ยวแม่สาวนั้นเพราะเหงาในคืนนี้แน่"

ได้ผล... ใบหน้ายิ้มๆ ของเพื่อนจางหายไปอย่างรวดเร็วเหมือนน้ำซึมบนพื้นทราย

"ไอ้พิ อย่าเล่นซำๆ อย่างนั้นนะโว้ย" เดชาร้องอย่างร้อนตัว

ชายหนุ่มเลิกคิ้วมองเพื่อนยิ้มๆ "ทำหน้าที่ได้ดีขึ้นกว่าเดิมแล้วนี่หว่า"

เดชาสบตเบาๆ อย่างหัวเสีย พิริลหัวเราะเยาะเย้ยก่อนหันไปทางเพื่อนที่นั่งชมลูกเดียว ตักเตือนอย่างหวังดีเต็มที่

"ถอนตัวถอนใจตอนนี้ยังทันนะไอ้ภพ แต่งงานไปแล้วต้องกลัวเมียหงออย่างนี้เสียเซิงชายแยะ"

"ไม่ละ... กูตัดสินใจแล้ว" เอกภพยืนยันอย่างมั่นคง
 พริลทำหน้าที่เมีย "กูละไม่เข้าใจจริงๆ ว่าพวกมึงคิดอะไรกัน อยู่ดี
 ไม่ว่าตี หาห้วงมาผูกคอ... แต่งงานแล้วจะไปสนุกสนานอะไรเหมือนเดิมได้
 ดูอย่างไอ้เดซลี... กลัวเมียหงอ"

'คนกลัวเมีย' ทำท่าเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ขณะที่เอกภพยิ้ม ตอบสั้นๆ แต่
 ได้ใจความที่สุดว่า

"เมื่อมึงรักใครสักคนมากพอ... จะเข้าใจเอง"

รักหรือ...

พริลได้ยินแล้วอยากหัวเราะก๊าก เขาไม่ได้เข้าใจความหมายของมัน แต่
 ขำที่ตัวคนพูดมากกว่า

เอกภพที่เขา รู้จักและเคยตระเวนเที่ยวด้วยกันแบบถึงไหนถึงกันนั้น
 ไม่เคยพูดจาแบบนี้ พวกเขาแข่งกันจีบหญิงมากหน้าหลายตา แสวงหา
 ความสุขใส่ตัวกันตามความพอใจ ไม่เคยสนใจเรื่องความรัก... จะบอกว่ามัน
 ไม่เคยอยู่ในสมองเลยก็ได้... ตอนที่เดซาแต่งงานแล้วตกอยู่ใต้อาณัติเมีย
 ทุกอย่าง พวกเขาช่วยกันเหยยหยันเลยว่าด่วนคิดสั้น ผูกเงื่อนตายใส่คอ
 ตัวเองแท้ๆ

คิดไม่ถึง... สี่ปีผ่านไป เอกภพจะแปรพักตร์ และมีอาการนำเป็นห่วง
 กว่าคราวที่เดซาสะโลด... เอ๊ย! สละโสดเสียอีก

"กูไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะได้ยินอะไรแบบนี้จากปากมึง... น้องดาว
 สอนมารีไงวะ"

"น้องดาวไม่ได้สอนให้กูพูด... แต่ความรักที่น้องดาวสอนให้กูรู้จัก
 เป็นคนสอน"

เอกภพตอบเสียงนุ่ม ดวงตาพราวระยับเช่นคนที่มีความสุขสมหวัง
 เต็มหัวใจ พริลทำเสียงขลุ่ยลั่นในลำคอ แทบจะสลัดกับคำพูดชวนขนลุก

ของเพื่อน

"พอเหอะ...เลิกพูดอะไรเลี่ยนๆ ชะที เสียตายเปียร์กับกับแก้มวะ ขอให้มันอยู่ในกระเพาะกูต่อไปเถอะ...อย่าให้มันต้องขย้อนออกมาเพราะความเลี่ยนของมึงเลย เสียตายของ"

เอกภพส่ายหน้า มองเพื่อนอย่างขบขัน

"เออ...แล้วจะคอยดูเวลามึงมีความรักว่าจะมีอาการยังไง ดีไม่ตีอาจจะสาหัสกว่ากูก็ได้"

"นั่นดี...กูละอยากเห็นหน้าผู้หญิงแบบไหนถึงจะจัดการไอ้จอมกะล่อนอย่างมึงได้อยู่หมัด"

"ก็คงเป็นผู้หญิงที่หมัดหนักเอาการมึงถึงจัดการกูได้อยู่หมัดนะ" พีร์ล ยักคิ้วแผล็บ เล่นลิ้นตอบอย่างคะนองปาก "ถ้าแม่คุณหมัดไม่หนักจริง ไม่มีทางน็อกกูได้หรอก"

"มันก็ไม่แน่เสมอไปนะไอ้พิ...ถึงหมัดไม่หนัก แต่ถ้ารู้จักวิธีชกก็เอาชนะได้ไม่ยากนา ดูอย่างกูสิ...ตอนแรกก็คิดว่าไม่ แต่พอเจอน้องดาวบ่อยครั้งเข้า มันก็เหมือนถูกน้องดาวฮุคหมัดใส่กูตรงจุดเดิมครั้งแล้วครั้งเล่าจนต้องจอด" เอกภพยกตัวอย่างไม่ไว้วางกลับเข้าตัวอีกครั้ง ทำเอาเพื่อนทั้งสองมองตาค้าง

"ไอ้โห...ไอ้ภพ...คำพูดของมึงแต่ละอย่าง บอกยี่ห่อว่าเป็นโรคเลิพมาเนียขนาดหนักเลยนะเนี่ย"

"นั่นละ ตอนที่กูมีความรักกับคุณนี่ม กูยังไม่เพื่อหนักขนาดนี้เลย... ไอ้ภพ มึงพูดอะไรชวนอ้วกขนาดนั้นได้ไงวะ" เป็นครั้งแรกที่เดซาหันมาถือหางเข้าข้างพีร์ลในคำคินนี้

"เลี่ยน...ชวนอ้วก..." เอกภพทำหน้าเหมือนถูกดูหมิ่นอย่างแรง ไม่ไว้วางพ้อ "กูอุตสาห์กลืนออกมาจากใจแท้ๆ นะ"

หากเพื่อนทั้งสองไม่เห็นใจ โบกมือไม่ว่อนในอากาศ ปรามด้วยสุ้มเสียง

สมเพชร

"พอที่เดอะไอ้ภพ ยิ่งพูดก็ยิ่งเลียน เกือบไปพูดกับน้องดาวของมึงเหอะ"

"นั่นดี ขึ้นพูดมากกว่านี้คงได้แยกวงกันแต่หัวค้ำละ"

เดชาว่าแล้วหันไปสั่งน้ำแข็งกับเบียร์เพิ่มอีกสองขวด ครู่เดียวของที่สั่งก็มาถึง เดชาส่งยิ้มกริ่มกริ่มให้สาวเสิร์ฟทำให้เพื่อนมองพลางส่ายหัวอย่างขบขัน

"นี่เหรวะคนกลัวเมีย"

"เฮ้ย... กูก็แค่หยอกเล่นทดสอบเสน่ห์ของตัวเอง แต่ให้ไปไกลกว่านั้นก็ไม่ได้เล่นด้วยหรอก เดี่ยวคุณนี่ไม่ได้ฉีกอกเอา" เดชาทำหน้าที่สอยประกอบคำพูดอย่างสมจริง

"ไม่... แม้จะเป็นแม่สาวสวยหุ่นดีคนนั้นเหรว" เอกภพหยอดเสียงถามอย่างขี้ใจ

"เออ... แล้วแม่นั้นก็ไม่ได้สนุกด้วย สนแต่มีคนเดียว ขนาดไอ้พิเขายังไม่แล เล่นเอาเสียร้ายของเราหงอย กลายร่างเป็นแมวโดนยาเบื่อเลย" เดชาจบคำพูดด้วยการหยอดสายตาล้อเลียนสื่อที่กลายเป็นแมวไม่เล็ก

พิธูลู้สึกขุ่นขวางทั้งเพื่อนและแม่สาวตาคมผมสวยที่หักหน้าเขาเสียย่อยยับอีกครั้ง... ในชีวิตเขาไม่เคยถูกผู้หญิงปฏิบัติอย่างไร้เมตริขนาดนี้มาก่อน มีบ้างที่รสนิยมต่ำถึงเห็นเพื่อนเขาติงว่า แต่ก็ยังเจ้อจายิ้มด้วยปากหรือหยันตามมาให้เสมอ ไม่เคยหมางเมินใส่อย่างสิ้นเชิงแบบนี้

ประเภทที่มองเขาราวกับเป็นสิ่งน่าขยะแขยงสุดขีดนี้เพิ่งจะเคยเห็นและมันก็ทำลายความภูมิใจของเขาหล่นหายไปหลายส่วน

"เลิกพูดถึงยายนั่นเดอะ นึกถึงแล้วหมดอารมณ์... ผู้หญิงบ้าอะไรก็ไม่รู้ อุตสาหัสสงสาร เห็นว่าผิดหวังก็จะช่วยสงเคราะห์ให้ แต่ดันหยิ่งเลือกคนอื่นอีก มีอาชีพอย่างนั้นยังเรื่องมาก คงคิดว่าตัวเองวิเศษวิโสเสียเต็มประดา"

พิธูลัด 'ระดับ' ให้ไปรยาตามพฤติกรรมที่ได้เห็นอย่างผิวเผิน ไม่คิด

ว่าเธอเป็นผู้หญิงดี เพราะภาพที่เธอเดินยิ้มหวานกรีดกรายมาให้ทำพวกเขา ถึงที่ยังติดตาอยู่

โดยที่ไม่รู้สึกนึกว่าเขากำลังเข้าใจผิดมหันต์ และมันก็มีผลต่อเนื้อ เป็นลูกโซ่ไปถึงอนาคต ชักนำเรื่องวุ่นวายตามมาเป็นขบวนเลยทีเดียว...

พอเหลือบเห็นร่างสูงของพี่ชายก้าวเข้ามาในบ้าน พิสนี่ก็หันไปมอง นาฬิกาเรือนโต เห็นเข็มสั้นอยู่เลยเลขสิบไปนิดหน่อย ส่วนเข็มยาวอยู่ที่ เลขสามพอดีพอดี... เฟิงสี่ทุ่มสิบห้า ถือว่า 'ห่วยค่า' มากสำหรับพิรลที่นิยม กลับบ้านตอนสองยามหรือไม่กลับเลย สาวน้อยจึงแสร้งบ่นว่า

"นาฬิกาเสียแล้วเหอเนี่ย แหม ไอ้เราก็ดูหนังเพลินจนลืมเวลา เลยแฮะ"

"มากไปยายตัวยุ่ง การที่พี่กลับบ้านเร็วสักวันนี้มันผิดปกติมากนักเหอ"

"ฮือ... พรุ่งนี้เป็นวันหยุด ตามสถิติแล้วพี่ที่จะไม่กลับบ้านก่อนเที่ยงคืน และมีความเป็นไปได้ว่าจะไปนอนค้างอยู่ที่ห้องชุด ไม่ยอมกลับบ้านจนกว่า จะบ่ายวันรุ่งขึ้น"

คำชี้แจงอย่างเป็นทางการเป็นเหตุเป็นผลทำให้ชายหนุ่มหัวเราะ ก่อนยื่นนักวิจัย ตัวน้อยอย่างขบขัน

"นี่เราย้ายคณะไปเรียนสถิติมาวิจัยพฤติกรรมที่ตั้งแต่เมื่อไหร่หืม... แม่สาวอักษร"

"ไม่ต้องย้ายคณะไปก็รู้... ก็เห็นประจักษ์"

สาวน้อยได้กลับฉับไว พี่ชายสายหัวอย่างอ่อนใจแถมเอ็นดู ก่อนหยิบ กระดาษสี่แผ่นเล็กที่วางอยู่ข้างโทรทัศน์ขึ้นมาอ่านที่ละแผ่น... ลายมือของ พิสนี่อ่านง่ายละม้ายตัวบรรยายในหนังสือการ์ตูน

"คุณฮันนี่กับคุณรวี ขาประจำของพี่โทรมาทุกครั้งชั่วโมงเลยมั้ง แม่ หงุดหงิดใหญ่ ร่ำร่ำจะเปลี่ยนเบอร์โทรใหม่แล้ว ทำไมไม่ให้เบอร์มือถือเขา

ไปล่ะ" เสียงใสแจ้วรายงานประกอบและท้วงถามในตอนท้าย

พริลยกไหล่ ตอบอย่างไม่ใส่ใจ

"ให้ไปแล้ว แต่คงโทรไม่ติดเพราะแบตฯ มือถือพีหมด ชี้เกียจชาร์จด้วยนะ"

"เวอร์รรม..." น้องสาวร้องคราง ก้อนถามต่ออย่างขឹងใจเมื่อเห็นพี่ชายปล่อยโน้ตทิ้ง แล้วเอนหลังพิงเบาะ ดูข่าวสั้นในโทรทัศน์เฉย "แล้วพี่จะไม่โทรกลับไปหาเขาหรือ"

"ไว้ก่อนก็ได้"

ชายหนุ่มว่าพลงขยับมือไปหยิบรีโมตที่วางอยู่บนโต๊ะกระจก แต่พิสนี้ไหวทัน ฉวยได้ก่อน ชาวฉบับเธอก็เปลี่ยนช่องไปดูภาพยนตร์ต่างประเทศ พอได้ยินเสียงดนตรีนำร้อง พริลก็เบ้หน้ารังเกียจ

"เรื่องนี้อีกแล้วหรือ..."

"ก็มันโรแมนติกดีนี่ เวิร์ลชอบ" น้องสาวว่า ทำตาเคลิ้มฝัน "อยากมีใครสักคนรักเวิร์ลแบบนี้จัง"

"พอแล้วยายน้ำเน่า วันนี้พี่ได้ยินอะไรเสียนๆ จากไอ้ภพมาเกินพอแล้ว เบื่อจริง... พวกเลิฟมาเนียเนีย"

พริลบ่นอย่างหงุดหงิดระคนเบื่อหน่ายทำให้น้องสาวชะงักมองอย่างพิศวงและไม่อยากเชื่อหู

"พี่ภพเป็นโรคคลั่งรักหรือ"

"ฮือ... มันจะหมั่นปลายนหน้านี้แหละ ช่วงนี้มันทำตัวเลียนมหากาฟเลย"

พริลถ่ายทอดเรื่องราวของเอกภพและดวงดาวให้ฟัง ซึ่งพิสนี้ก็ซักถามอย่างสนใจ เนื่องจากรู้จักเพื่อนพี่ชายดีทุกคน โดยเฉพาะเอกภพกับเตชาที่คบกับพริลมาตั้งแต่ชั้นมัธยมหนึ่ง พวกเขาเป็นลูกโทน เคยเห็นเธอมาตั้งแต่เด็ก...แม้พวกเขาจะเป็นชายเจ้าชู้ที่น่ากลัวสำหรับหญิงอื่น แต่เป็น

พี่ชายที่น่ารักสำหรับเธอเสมอ

"ไอ้ภพมันฝากเชิญเราไปร่วมงานด้วย มันอยากแนะนำพี่สาวคนใหม่ให้เรารู้จัก"

"ไปสิไป เวิร์ลไม่ยอมพลาดแน่" สาวน้อยรับคำอย่างกระตือรือร้น ดวงตาเป็นประกายเหมือนเด็กสบอารมณ์กับของเล่นชิ้นใหม่ "อยากเห็นหน้าผู้หญิงที่ทำให้พี่ภพหยุดเสเพลได้เหมือนกัน เสือผู้หญิงอย่างพี่ภพหยุดเพราะพบรักแท้... ฟังแล้วโรแมนติกจังเลย..."

พิลินี่ประสานมือทั้งสองข้างไว้ในระดับคอแล้วเอียงหน้าลงไปชอบอย่างฝันหวาน ขวางหูขวางตาพี่ชายเป็นที่สุด จึงค่อนข้างอย่างหมั่นไส้

"ยายน้ำเน่าเอ๊ย!"

"ตอนนี้แก๊งสามทหารเสือของพี่แตกขบวน เหลือพี่พิคังตั้งอยู่บนคานคนเดียวแล้วนา"

น้องสาวทำตาล้อเลียนใส่ พี่ชายเพียงแต่ยิ้ม ไม่ต่อล้อต่อเถียง เดี่ยวกลายเป็นหนังเรื่องยาววกกลับมาเข้าตัวเองอีก จึงเปลี่ยนเรื่องโดยการถามว่า

"แม่ขึ้นนอนนานแล้วหรือ"

"ฮือ ตั้งแต่สามทุ่ม วันนี้หน้าป็นมากินข้าวกับแม่ที่บ้าน กลับไปตอนสองทุ่มกว่า พรุ่งนี้หน้าป็นจะกลับเชียงใหม่แล้ว เสียตาย พี่พิเลยไม่ได้เจอพี่ปายเลย"

"ยายป็นปายนั่นยังตามแม่มาให้พี่ดูตัวอีกหรือ" ชายหนุ่มนี้หัวหน้าไม่ชอบใจ "ไหนแม่บอกว่าทางนั้นเขาเล็กลงกับพี่แล้วไง"

"ก็เล็กลงแล้วจริงๆ" ลุ่มเสียงของน้องสาวอ่อนนอกอ่อนใจด้วยความเสียตายที่แผนจับคู่สุดโรมาanzoไม่ประสบผลสำเร็จ "หน้าป็นเขามาคนเดียว และก็ McKay เรื่องนี้กับแม่อีกแล้ว เวิร์ลพูดเพราะเสียตายเอง ในบรรดาผู้หญิงที่แม่หามาให้พี่เลือกเป็นโขง เวิร์ลว่าคนนี้เข้าท่าที่สุดเลยนะ"

พิริลหัวเราะในลำคอ เอ้อมมือไปโยกศีรษะของคนช่างอ้อนอย่างมันเขี้ยว

"ชีวิตที่ทั้งชีวิตนะ จะให้เลือกเมียตามใจแม่ตามใจน้อง ไม่เอาด้วยหรือ... ที่ยังรักสนุกอยู่ เบื่อเมื่อไหร่จะหยุดเอง เราก็ตั้งใจเรียนเถอะ มัวแต่เล่นเป็นกามเทพตัวน้อยกับบ้านิยายน้ำเน่าอยู่นี่ เตียวปี่นี่ก็ไม่จบหรือ"

พิลินีทำเสียงขัดใจ ดึงหัวตัวเองออกจากมือใหญ่ ยกมือขึ้นจัดผมยุ่งๆ ให้เข้าที่พร้อมกับซึ่งตาชุ่มน้ำที่ชาย... ไม่เข้าใจว่าหัวเธอมีเส้นที่ตรงไหน พวกคนโตกว่าถึงได้ชอบยี้เล่นกันนัก

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น สาวน้อยถอนใจ...รู้โดยพลันว่าเป็นของใคร หากคนที่เธอเชื่อมั่นว่าเป็นเจ้าของสายกลับนั่งเฉย ปล่อยให้โทรศัพท์กรี๊ดร้องราวกับเป็นทิวศรียางค์ จนเธอชักหงุดหงิดรำคาญจึงบอกว่า

"รับเหอะ ของพี่แหละ ถ้าวิเคราะห์ไม่ผิด คราวนี้คงเป็นคุณรวีละ"

"อาจจะเป็นอันนี้ก็ได้อ"

"รับดูก็รู้"

น้องสาวทำ พิรลจึงพิสูจนด้วยการหยิบโทรศัพท์ที่ไร้สายมาแนบหู แล้วกรอกเสียงลงไป...เสียงแหลมๆ ที่ตอบกลับมาทำให้พิรลนิ้วหน้า มองน้องสาวโดยไม่พูดอะไร แต่ชื่อที่เขาพิมพ์มาตอบรับเป็นคำตอบได้เป็นอย่างดี พิลินียิ้มกริ่ม... *โหมละ วิเคราะห์ผิดที่ไหน!*

อาคารสูงสามสิบชั้นถูกระจกสีเข้มโดยรอบสะท้อนภาพเมฆบนท้องฟ้า และทางยกระดับบนถนนหลักสายหนึ่งของกรุงเทพฯ ที่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องการจราจรคับคั่ง เพราะมีอาคารสำนักงาน ห้างสรรพสินค้า โรงพยาบาล และโรงเรียนตั้งเรียงรายอยู่เกือบตลอดสาย

พิรลจอดรถคันโปรดที่ลานจอดรถชั้นห้าเอแล้วเดินเข้าไปในตัวตึกไอเย็นน้ำจากเครื่องปรับอากาศปริมาปะทะร่าง ช่วยบรรเทาความหงุดหงิดจากการใช้ชีวิตบนท้องถนนที่ติดแหง็กไปได้หน่อย ชายหนุ่มกดลิฟต์ไปยังชั้นสิบเจ็ด ผลักประตูเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัว ไม่ทันได้ตั้งตัวนั่ง

เสียงโทรศัพท์ภายในก็ดังขึ้น

"ผู้จัดการเชิญคุณพิรลไปพบที่ห้องด่วนเลยคะ"

เลขาฯ หน้าห้องผู้จัดการโทรมาบอก ชายหนุ่มทำตามฉับไวด้วยความสงสัยเต็มทีว่าผู้จัดการมีธุระอะไรเร่งด่วนนักหนา หรือแบบอาคารที่เขาเพิ่งส่งไปใช้ไม่ได้ไม่...มันไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะเขาออกแบบตามความต้องการของลูกค้า และปรึกษาวิศวกรถึงความเป็นไปได้ในการก่อสร้างเรียบร้อยแล้วทุกครั้ง

งานนั้นไม่น่าจะมีอะไรผิดพลาด...

"มาแล้วหรือคุณพิรล ผมกำลังรออยู่เชียวะ"

ผู้จัดการวัยกลางคนบอกอย่างร้อนรน เกรงใจ ทำให้พิรลสงสัยหนักขึ้น

"มีอะไรครับ หรือว่าลูกค้าอยากให้ผมแก้แบบอีก" ชายหนุ่มตั้งคำถามทันทีที่ทั้งตัวนั่งลงฟังตรงข้าม

"ไม่...งานนั้นไม่มีปัญหาอะไร แต่มีงานด่วนชิ้นหนึ่งของคุณดิลก เป็นงานออกแบบอาคารรับรองไนริสอร์ต" ผู้จัดการถอนใจเล็กน้อย สีหน้าลำบากใจเมื่อเสริมต่อ "เมื่อก็ภรรยาของคุณดิลกโทรมาหา แจ้งว่าดิลกรถคว่ำบาดเจ็บสาหัส กระตุกมือขวาแตก ซี่โครงหักที่มปอด คงต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลพักใหญ่...ตอนนี้คุณยังว่าง ไม่ได้รับงานชิ้นไหนไปจัดการไม่ใช่หรือ ผมอยากให้คุณขึ้นไปทำงานที่เชียงใหม่แทนดิลกนะ"

•
บทที่
3

ไอหมอกคลี่ตัวลงมาครอบคลุมทั่วอาณาบริเวณเหมือนม่านบางๆ ทำให้บรรยากาศยามเช้ามัวหม่น ฝั่งน้ำค้างเม็ดเล็กเกาะอยู่บนยอดหญ้า และในกลีบดอกไม้ที่เริ่มคลี่บานรับแสงอรุณของวันใหม่

ไปรยาห่อไหล่เล็กน้อยด้วยความหนาว ขยับกรรไกรในมือตัดดอกกุหลาบจากต้น เพื่อนำไปจัดใส่แจกันและรับรองลูกค้าที่มากเข้าพักในรีสอร์ต

กุหลาบหลายพันธุ์ที่เติบโตอย่างงดงามคือสิ่งหนึ่งที่บิดาผู้ล่วงลับไปแล้วทิ้งไว้ให้ ปพนชอบปลูกต้นไม้โดยเฉพาะดอกกุหลาบ มีความหลงใหลมากถึงขนาดสร้างโรงเรือนเพาะเลี้ยงเป็นนิกจะลักษณะ

พันธุ์ไหนที่ขึ้นชื่อว่า 'ยาก' ปลูกเลี้ยงลำบาก พ่อเธอเป็นต้องลองจนถึงที่สุด จนแน่ใจว่า 'ถ้าไม่ตายก็เลี้ยงไม่โต' แล้วจริงๆ นั่นแหละ ถึงยอมเลิกมองหาพันธุ์อื่นมาปลูกแทน

รีสอร์ตแห่งนี้จึงมีสวนกุหลาบที่งดงามเป็นจุดขาย ให้นักท่องเที่ยวได้ชื่นชมดื่มด่ำกับความงามของดอกไม้และพฤษชานานาพันธุ์ที่รังสรรค์ให้อยู่รวมกันอย่างลงตัว

หญิงสาวนำดอกกุหลาบไปจัดใส่แจกันซึ่งเป็นงานอดิเรกหนึ่งที่ชอบ

นอกเหนือจากการปลูกต้นไม้ อ่านหนังสือ และฟังเพลง พอจัดเสร็จก็สั่งให้เด็กรีบใช้น้ำไปวางที่เรือนรับรองลูกค้า ส่วนที่ใช้ประดับบ้านก็นำไปวางเอง ก่อนขึ้นชั้นบนไปอาบน้ำแต่งตัวลงมารับประทานอาหารเข้ากับปิ่นแก้ว พอสายก็ออกไปทำงานที่รีสอร์ท ซึ่งก็ไม่มีอะไรยุ่งยาก เพราะทุกอย่างมีคนทำหมดแล้ว เธอเพียงแต่เข้าไปดูแลความเรียบร้อยเท่านั้น

ชีวิตเธอดำเนินไปอย่างเรียบง่าย สงบสุข เป็นเช่นนี้ทุกวัน อาจมีบางครั้งที่ทำอะไรหลุดกรอบ แต่ก็ไม่มีผลกระทบให้ชีวิตปั่นป่วน จนกระทั่งเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น ไปรยาเอ๋อมมือไปรับมารอกเสียงลงไป หารู้ไม่ว่ามันจะทำให้ชีวิตเธอพลิกกลับในเวลาต่อมา

"ฮัลโหล"

"ยายหนูป่วยเหรอ" น้ำเสียงนั้นบอกความคุ้นเคย ไปรยาหัวเราะรู้โดยพลันว่าใครโทรมา คนที่เรียกเธออย่างนี้มีเพียงคนเดียวคือลูกที่ลูกน้องคนสนิทของเธอ

"อีกแล้วนะพี่ภัทร์ เรียกปายน่าเกลียดแบบนั้นอีกแล้ว ให้ปายเป็นพาหะนำเชื้อโรคไม่พอ ยังจะให้ปายอีก น่าเกลียดจริง"

"ปากเก่งเหมือนเดิมนะระนะ" ญาติผู้พี่เฝ้า

"แล้วพี่ภัทร์โทรมาที่มีเรื่องอะไรจะใช้ปายอีกล่ะ"

"แสนรู้จริง"

"นั่นเขาเอาไว้ใช้กับหมา ปายเป็นคนนะ ทำไมพี่ภัทร์ชอบให้ปายกลายร่างเป็นไอ้หนูน้อไอ้หนูเอ๋อเลย ไมให้เป็นหนูก็เป็นหมา เออ ถ้าเป็นกระต่ายน้อยค่อยน่ารักเหมาะสมกับปายหน่อย"

ปลายสายหัวเราะ "พี่ว่าเป็นกระต่ายมันหรุเกินตัวเราไปหน่อยน้า ยายหนูปาย"

"ปากอย่างนี้มันน่าช่วยไหมเนี่ย...ตกลงจะให้ปายช่วยอะไรล่ะ"

"เป็นกันชนให้พี่หน่อย"

พอได้ฟังคำตอบของญาติผู้พี่ ไปรยาก็แก้งบ่น "เมื่อกี้ยังเป็นสิ่งมีชีวิต อยู่เลย แบบเดียวกลายเป็นสิ่งของไปแล้ว แกรมยังเป็นของที่ถูกระแทกให้เจ็บ ด้วยนา"

"น่า...เดี๋ยวเลี้ยงข้าวฟรีมือหนึ่ง ช่วยพี่หน่อยเถอะ ไม่งั้นพี่อาจเสียที มีเมียโดยประมาทคืนนี้ก็ได้นะ"

"น่าจะยอมๆ ตัดปัญหาไปเลย คุณชลธิชาจะได้ไม่เฝ้าตามตื้อ แกรมพี่ภัทร จะได้ลงจากคานทองด้วย"

"พี่อายุแค่นี้สิบแก้ว ยังห่างไกลจากคานเยอะ...แล้วที่พูดเมื่อกี้นะ เอาจริงหรือ อยากได้เขามาเป็นญาติสะใภ้จริงนะ"

"ไม่" ไปรยาบปฏิเสธทันที เพราะรู้จักผู้หญิงที่ชื่อชลธิชาดี...แม่مایشสาว คนดังที่มีเรื่องอื้อฉาวติดตัวมาตั้งแต่ตอนที่แต่งงานอย่างหรูหรากับเศรษฐี แก่ครวปู่ เพียงปีเดียวฝ่ายชายก็เสียชีวิต ทั้งมรดกมากมายไว้ให้เธอเป็น แม่مایشทรงเครื่อง และมีข่าว 'คาว' พัวพันกับผู้ชายมากมายหลายตา จนเป็นที่รู้จักกันทั่ว

ตอนนี้ชลธิชากำลังพุ่งเป้าไปที่ธีรภัทร...ญาติสนิทของไปรยา ซึ่งเป็น นักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ที่ไฟแรง...ทายาทเพียงคนเดียวของแม่เลี้ยงธีรดา แ่นละ ว่าไปรยายอมไม่ได้ เธอไม่ได้รังเกียจผู้หญิงคนนั้นที่เป็นمایش แต่รังเกียจ ความประพฤติและนิสัยส่วนตัวมากกว่า จากการที่ได้พบและคุยกันหลายครั้ง ทำให้เธอรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นไม่นึกถึงใครนอกจากผลประโยชน์และชื่อเสียง หน้าตาของตัวเอง...คนแบบนั้นให้คบหาเป็นเพื่อนยังทำใจลำบาก แล้วจะให้ทนในฐานะญาติสะใภ้ล่ะหรือ...เธอรับไม่ได้หรอก

"ครวนี่จะให้ปายช่วยยังไงล่ะ"

ธีรภัทรจึงแจ้งรายละเอียดทั้งหมดให้ฟัง นัดแนะเวลากันเป็นมั่นเหมาะ ถึงบอบทสนทนา ปิ่นแก้วเดินเข้ามาในห้องทำงาน เห็นลูกสาววางโทรศัพท์ลง พลังส่ายหัวอย่างเมื่อหน้ายกก็ออกปากถามอย่างสงสัย

"ใครโทรมารีหนูปาย"

"พี่ภัทร์เขาโทรมาขอความช่วยเหลือจากปายนิดหน่อยคะ"

"เรื่องผู้หญิงที่ชื่อชลธิษธาอีกสิท่า"

ปิ่นแก้วพอจะเอาได้ เคยได้ยินมาบ้างเหมือนกันว่าธีรภัทร์กำลังถูกแม่มา่ยสาวรุกรหนัก แต่ความเป็นสุภาพบุรุษและมีธุรกิจเกี่ยวพันกันทำให้ปฏิเสธอย่างโจ่งแจ้งไม่ได้ จึงตกอยู่ในสภาพอิหลักอิเหลื่อมิใช่น้อย

"คะ ปายคงต้องไปช่วยสักหน่อย ญาติของเรา เราต้องปกป้อง"

หญิงสาวพูด ปิดโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการทำบัญชีแล้วขยับลุกขึ้น ไม่ว้ายปนขำๆ

"ตกลงดีนะคะแม่ สมัยเรียนปายยอมตกลงแสดงละครเพราะเห็นว่ามันเป็นกิจกรรมที่น่าสนุก ตอนเรียนจบก็คิดว่าพอกันที คงไม่ต้องทำอะไรแบบนี้อีกแล้ว แต่เอาเข้าจริงมันกลับไม่ได้เป็นอย่างที่คิดเลย พักนี้ปายเป็นดาราจ๋าเป็นบ๊วยบ่อย...ก็หวังว่ามันจะไม่ทำปายเดือดร้อนทีหลังแล้วกัน"

เกือบสิบปีเต็มทีที่ริลไม่ได้ขึ้นเชียงใหม่ ครั้งแรกและครั้งเดียวที่เคยมาที่นี่คือตอนเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสี่ซึ่งเฮโลมาเที่ยวกับเพื่อนกลุ่มใหญ่ ช่วงปิดภาคฤดูร้อน ผนวกกับโดยส่วนตัวเป็นคนชอบเที่ยวทางทะเล ตะลุยไปตามชายหาดและหมู่เกาะต่างๆ มากกว่าจะขึ้นดอยขึ้นภูนมัสการพระสงฆ์องค์เจ้า (ไกลวัดว่างั้นเหอะ) ทำให้เขาชอบล่องใต้ลุยตะวันออกมากกว่าจะแอ่วเหนือเที่ยวอีสาน ครั้งนี้จึงเป็นครั้งที่สองที่เขาได้มาเยือนเมืองใหญ่แห่งภาคเหนือด้วยจุดประสงค์ที่แตกต่างจากครั้งแรกอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากมาทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ล่องไป หาได้มาเที่ยวเล่นแต่อย่างใดไม่

นพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่เปลี่ยนไปมากอย่างเห็นได้ชัด มองเผินๆ โดยไม่เจาะลึกลงในรายละเอียดกับผู้ที่ยัง 'อู้กำเนิด' ให้ได้ยินแล้ว ที่นี้ก็แทบจะไม่ต่างจากกรุงเทพฯ มีหลายสิ่งหลายอย่างเหมือนกัน ไม่ว่าจะ

บริษัทห้างร้าน โรงแรม ภัตตาคาร ห้างสรรพสินค้า และสถานบันเทิง
ครบวงจรที่ทันสมัย

"ไม่ต้องกลัวเหงาเลยว่ะไอ้พิ แสงสีเพียบ"

เอกภพที่มาด้วยกันพูดขึ้น ตัวเขาเป็นวิศวกรซึ่งตอนนี้ไม่ได้ทำงาน
อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน จึงถือโอกาสตามเพื่อนมาในฐานะวิศวกรที่ปรึกษา หาก
พิริลรู้ทันว่าเพื่อนอยากมาตุลาตเลาสถานที่อันนิยมมากกว่า เนื่องจากเคย
ได้ยินเอกภพเปรยให้ฟังหลายครั้งว่าอยากได้สถานที่ท่องเที่ยวสวยๆ เพราะ
ดวงดาวอยากเที่ยวในประเทศ ไม่อยากเอาเงินไปทิ้งนอกประเทศ เขาจึง
ต้องหาข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวดีๆ ไปให้คนรักเลือก ทำให้เพื่อนหลายคน
แซวกันสนุกปากว่าเขา 'อินเลิฟ' ขนาดหนัก หมั้นก็ยังไม่ได้หมั้น แต่
มองการณ์ไกลไปถึงอันนิมูนนุ่นแล้ว

ราตรีเป็นอีกคนที่กระตือรือร้นกับการขึ้นเชียงใหม่ของพิริล วางแผน
ตระเตรียมของฝากบังหน้าให้เขาไปพบลูกสาวเพื่อนสักครึ่ง ชายหนุ่ม
เจอแบบนั้นเข้าก็หัวเราะซ้ำ...ขนาดอีกฝ่ายยอมเลิกราไปแล้ว เธอก็ยัง
พยายามให้เขารื้อฟื้นมันขึ้นมาใหม่ ซึ่งถ้าเขายอมทำตาม...ก็บ้าเต็มทีละ!

เมื่อราตรีตั้งใจว่าจะบอกว่ารีสอร์ทของเพื่อนชื่ออะไร ตั้งอยู่ตรงไหน
พิริลก็รีบโบกมือขัดขึ้นก่อนว่าเขาไปทำงาน ไม่ได้ไปเที่ยว และไม่มีเวลา
เยี่ยมเยียนใครหน้าไหนทั้งสิ้น ทำให้เธอหงุดหงิดที่จับเข่าบั่นตั้งใจไม่ได้

พิลินี่ซึ่งเป็นลูกคู่ของราตรีก็เซียร์เหยิงๆ ให้พี่ชายแวะไปที่นั่น แต่พอ
เจอมาตรการ... 'ถ้าไม่เลิกจูนก็จะไม่มีของฝาก' สาวน้อยจึงยอมยกธงขาว
และเปลี่ยนเรื่องไปสั่งเอานู่นนี่จอตๆ จนเขานึกว่าคาญ แต่ลึกลงไปมีความ
เอ็นดู ถึงยังไถยยายตัวอยู่ที่ชอบหน้าน้ำเน่าเป็นชีวิตจิตใจก็เป็นน้องสาว
คนเดียวของเขา

ชายหนุ่มขับรถส่วนตัวไปพร้อมกับเพื่อนสนิท ผลัดกันขับคนละครึ่งทาง
ส่วนผู้ช่วยกับนักศึกษาฝึกงานอีกสองคนเดินทางไปด้วยรถอีกคันหนึ่ง...กว่าจะ

ถึงเชียงใหม่ก็ย่ำค่ำ จึงตัดสินใจพักที่โรงแรมในเมืองหนึ่งคืน แล้วพรุ่งนี้ค่อยเดินทางต่อไปยังรีสอร์ทที่จะทำงาน

สองหนุ่มลงไปหาอะไรกินที่ภัตตาคารของโรงแรม ขณะที่ผู้ช่วยกับเด็กฝึกงานเหนื่อย อยากพักผ่อน จึงสั่งอาหารจานเดียวขึ้นมากินบนห้องแทน

"อาหารที่นี่ไม่เลวนะ"

เอกภพออกปากชม พิลล์เห็นด้วย...ก็สมกับราคาที่ค่อนข้างแพงของมันล่ะ

"น้องดาวบอกว่ามีเพื่อนคนหนึ่งเป็นลูกสาวเจ้าของรีสอร์ทชื่ออะไรยาวๆ ก็จำไม่ได้ ไม่ค่อยได้สนใจ มัวแต่มองหน้าน้องดาวเพลิน" เอกภพพูดเรียกอาการเหม็นเบื่อจากเพื่อนที่เอือมระอากับความรักหวานน้ำของเขาเต็มทน "แล้วรีสอร์ทที่เราจะไปทำงานกันชื่ออะไรล่ะ คงไม่ใช่รีสอร์ทของเพื่อนน้องดาวหรอกนะ"

"โลกไม่กลมขนาดนั้นหรอกนะ...ที่เราจะไปชื่อซลธิษาวิลล์ ไม่ใช่ชื่ออะไรยาวๆ อย่างที่มึงว่าหรอก" ชายหนุ่มบอก หางเสียงเจือรอยประชดอย่างหมั่นไส้ คนมีความรัก...ไม่รู้ว่ามันจะน้ำตาลขึ้นไปถึงไหน

"เสียดายจัง น้องดาวบอกว่ารีสอร์ทของเพื่อนเธอสวยมากด้วยปลูกกุหลาบไว้เต็มไปหมด"

"อย่าบอกนะว่ามีจะถ่อไปถึงนั้น"

"ถ้ามีเวลาก็อยากไปดู เพราะน้องดาวเชียร์ให้ไปให้ได้...แล้วนี่เราจะอยู่ทำงานกันสักกี่วัน"

"ราวๆ สัปดาห์หนึ่ง แต่ถ้าลูกค้าเรื่องมากก็อาจจะสักสัปดาห์"

"กว่าจะเสร็จก็สัปดาห์หน้าสิ แจ๋วเลย มีลองวิกเอ็นด์อีกตั้งสามวันจะไกลต่อหรือกลับกรุงเทพฯ เลยล่ะ"

"ไม่รู้ ขอดูสถานการณ์ก่อน"

พิริลตอบก่อนยกแก้วค้างเมื่อเห็นหญิงสาวร่างระหงก้าวเข้ามาในห้องอาหาร ดวงหน้าของเธอสวยแจ่มใแสงไฟกระจ่าง ผมดำยาวเป็นเงางาม ประดุจไหมสีเข้ม...เป็นภาพที่ติดค้างอยู่ในความทรงจำลึกๆ ของเขา

"ยายนั่นนี่" ชายหนุ่มพึมพำ มองหญิงสาวที่กวาดตามองไปรอบห้อง ก่อนหยุดที่โต๊ะหนึ่งซึ่งตั้งอยู่คนละฟากห้องกับพวกเขา ริมฝีปากบาง แยมน้อยๆ ก่อนก้าวฉับๆ ตรงไปอย่างมุ่งมั่น

"ยายนั่นไหน" เอกภพถามแล้วมองตามสายตาเพื่อน นิ้วหน้าคิดครู่หนึ่งก็ร้องอ้อ...จำได้เช่นกัน

พิริลเห็นหญิงสาวตรงเข้าไปทักผู้ชายหน้าตาดีหลายคนหนึ่งซึ่งกำลังทานข้าวกับสาวสวยสองต่อสอง แต่เธอกลับทำตัวเป็นยาดำเข้าไปแทรกทิ้งตัวเบียดชิดชายหนุ่มด้วยท่าทางระริกระรี่ แสดงความสนิทสนมอย่างออกนอกหน้า พุดจาหยอกล้อ หัวเราะ บางครั้งก็ทำท่ากระแจะกระงอดดอดอ่อนอย่างน่าห่มนั้ไส้ ขนาดผู้หญิงที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามยังคอแข็ง พุดจาแทบไม่ออกเลย

ริมฝีปากได้รูปของพิริลบิดออกอย่างหยาบหยัน...เพราะภาพลักษณ์เก่าของเธอยังติดตา และซ้อนทับกับภาพที่เห็นขณะนี้ได้ดีเหลือเกิน

"ยายนั่นพลาดจากมึงแล้วไม่ยากไร้นะ"

เอกภพชะงักมองเพื่อนที่แค้นยิ้มเยาะหยัน

"ท่าทางแม่คุณจะหาเหยื่อใหม่แทนมึงได้แล้วละ ยายคนนี้ท่าทางชั่วโม่งบินสูง มาหาเหยื่อไกลถึงเชียงใหม่แน่!"

'คนชั่วโม่งบินสูง' ไม่รู้ชื่อไหนอี่ไหน เธอคิดแต่จะช่วยญาติที่รักเหมือนพี่ชายให้รอดพ้นจากแม่مایشสาวตัวร้าย และท่าทางที่เธอแสดงออกกับเขาก็เป็นความสนิทสนมฉันทันอง ไม่คิดว่าจะมีคนตีความเป็นตุเป็นตะไปถึงไหน ไปรยายอมรับว่าสะใจลึกๆ เมื่อเห็นแม่مایشคนงามนั่งคอแข็ง

หน้าเข้มน้ำด้วยความโกรธ ถ้าเปรียบอิทธิฤทธิ์เป็น 'หมู' รอหาม ตัวเธอก็แปรสภาพเป็น 'คาน' เข้าไปสอดเรียบริ้วแล้ว

"แหม...บังเอิญ...บังเอิญนะคะ มาเจอกันที่นี่ได้"

หญิงสาวพูดเจ้อยแจ้วด้วยท่าทางไร้เดียงสา

"คะ" แม่مایشสาวรับคำด้วยเสียงที่เหมือนรืดคั้นออกจากไรฟัน เพราะหลายครั้งแล้วที่ไปรยาเป็นคานเข้ามาสอด เป็นยาตำเข้ามาแทรก เป็นก้างขวางคอ เป็นขวกหนามชิ้นใหญ่แทงตาแทงใจเธอยู่นี่

"ปายมีนัดกับเพื่อน แต่ยายจอยโทรมาบอกว่ามาได้ ไม่สบาย ปายเลยต้องแคว้งอยู่คนเดียว ปายเคยมากินสเด็กที่นั่นหลายหน อร่อยมาก ก็เลยแวะเข้ามา คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอพี่ภัทรกับคุณชล โชคดีจังเลยคะ"

แต่แม่مایشสาวคงไม่คิดอย่างเดียวกัน เพราะดวงตาที่ตกแต่งอย่างงดงามลูกเรื่องราวกับเปลวไฟ ซึ่งถ้าเป็นจริง ไปรยาคงเหลือแค่ซี่เก้ากองเดียวแน่

หญิงสาวหลบสายตาพิฆาตด้วยการหันไปสั่งอาหาร กอนบั้นหน้ากลับมาชวนคุยเรื่อยเปื่อยแบบหลอกตาในที่ แกล้งพูดถึงข่าว ละคร ไม่ก็โฆษณา แล้วทำท่าหงุดหงิดไม่พอใจความเง่าลึนคิดของผู้หญิงบ้ารักวางแผนตกเบ็ด อ้อยเหยื่อแบบไร้ความคิดสร้างสรรค์ อย่างจงใจกระทบกระเทียบให้แม่مایشสาวแสบคั่นหัวใจเล่น

อิทธิฤทธิ์ซึ่งทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดีพยายามกลั่นยืมไว้สูงสุดความสามารถคิดในใจว่าญาติพี่น้องแม่จะดูหวาน เอาเข้าจริงก็ร้ายไร้เล่น ทำเอาแม่مایشคนงามตกอยู่ในสภาพอิหลักอิเหลือ ไม่กล้าอะอะตอบ กลัวเป็นการร้อนตัวว่าตนเป็นเช่นนั้น จึงได้แต่ทำสงครามทางสายตา แต่ไปรยาสะทกสะเทือนที่ไหน มองว่ามันเป็นเรื่องน่าขัน จึงยั่วเอาๆ อย่างเมามัน...ไม่รู้สักนิดว่ามีใครบางคนเฝ้ามองบทบาทของเธออย่างมีอคติสุดๆ...

"วันพฤหัสบดีหน้าวันเกิดคุณชลไช้ไหมคะ"

ไปรยาเอ่ยถามขึ้นในตอนหนึ่งของการสนทนา ซึ่งเธอกินพลาญคูกุยเจ็ยแล้วรวนบกแกวบกขุนทอง ทำท่าไม่รู้ไม่ชี้สุดฤทธิ์สุดเดชว่าตัวเองมีอิทธิพลทำให้แม่مایشาวรวบซ้อน หมดความอยากอาหารมากแค้ไหน

ชลธิษามองคนถามอย่างระมัดระวัง ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะมาไม่ไหน

"คะ น้องปายรู้ได้ยังไงคะ"

ขึ้นตอบตามตรงว่าวิธีภัก์บอกก็จบเห่...ไปรยาจึงแก้งยอให้หมูบิินได้หน่อย

"ก็คุณชลเป็นคนดังของจังหวัดนี้คะ ใครๆ เขาก็รู้ข่าวคราวของคุณชลกันทั้งนั้น"

นั่นไง แม่مایشาวยิ้มปลื้ม หน้าบานเป็นดอกไม้แปดกลีบให้เห็นเป็นครั้งแรกในคำคีนนี้ ไร้...แม่คุณเอ้ย ช่างไม่รู้เสียเลยว่าคุณด่ากระทบ ในสังคมแคบๆ ของที่นี่ แทบทุกคนรู้ข่าว 'ดาว' ของเธอมากกว่าข่าวคราวความเคลื่อนไหวทั่วไปเสียอีก

"พี่ไม่มีชื่อเสียงขนาดนั้นหรือคะ"

"ไม่ต้องถ่อมตัวหรือคะ...ปีนี้ครบเท่าไรคะคุณชล"

"ยี่สิบสี่คะ"

ไปรยาแทบจะสลักหัวเราะ ต้องสะกดกลั้นไว้ในใจแทบแ่ แต่ประกายตาวิบวับด้วยความขันนั้นทำยังงักก็หยุดไม่ได้ ต้องหลุบแพขนตายาวงอนดกหนาบังไว้

ยี่สิบสี่...พูดมาได้ไม่อายปาก...แต่เธอก็อาจเชื่อเหมือนกัน ถ้าไม่รู้ข้อมูลมาจากป้าธิดาที่หวงลูกชายคนเดียวเธอามากๆ ถึงขนาดตรวจสอบพื้นเพผู้หญิงที่มีข่าวคราวกับธิดาภัก์แบบละเอียดยิบ จึงรู้ว่าแม่مایشาวคนงามสามสิบกระรัตเข้าไปแล้ว หากไปหน้าที่ไปทำศัลยกรรมมาเกือบหมด (ป้าดาเล่าให้ฟังอีกเหมือนกัน) ดูสวยพริ้งเหมือนสาววัยยี่สิบต้น

"คุณชลแก่กว่าปายแค่ปีเดียวเอง"

"เหรอกะ แหม พี่ก็เพิ่งรู้ว่าเราอายุไล่เลี่ยกัน เราน่าจะสนิทกันได้ดีกว่านี้ นะคะ"

แหม อ้อยให้หน่อซั๊กจะเหลิงใหญ่แล้วแม่คนนี่...ไปรยาคิดพลางรวบรวมข้อเตรียมตัวทำสงครามประสาทเต็มที่ เธอหันไปหาญาติผู้พี่ที่ 'เตียม' กันมาดี แล้วพูดเสียงหวาน

"ไว้เราไปอวยพรวันเกิดคุณชลด้วยกันนะคะพี่ภัทร"

แม่مایشสาวหุบยิ้มฉับ นี่เป็นสิ่งที่อยู่เหนือความคาดหมายอย่างสิ้นเชิง เธอไม่ยอมให้ไปรยาไปร่วมงานด้วยสักนิด มีแผนการมากมายที่เธอหมายมั่นปั้นมือจะทำในคืนนั้น และมันไม่มีทางสำเร็จได้ถ้ามีก้างขวางคอชิ้นเบ้อเริ่ม อย่างเป็นทางการ

แต่ธีรภัทรทำเหมือนไม่รู้ว่าจะต้องการอะไร พักหน้ารับคำขอของญาติผู้น้องง่ายๆ ราวกับสมองไม่มีหยักเหมือนเคย

"เอาสิ" แล้วยังมีหน้าหันมาถามเธออีก "คุณชลคงไม่ว่าอะไรใช่ไหมครับ"

ชลธิษายากจะกริตรี่องให้ลั่นอย่างชัดใจ...อยากจะทำทั้งพี่ทั้งน้องแหวะค่าที่คนหนึ่ง 'แสบ' ไปเสียทุกเรื่อง ขณะที่อีกคนก็ 'ที่ม' เสียจนไม่รู้และไม่ยอมเดินมาบนสะพานคอนกรีตเสริมใยเหล็กที่เธอบรรจุงทอดให้

แต่สิ่งที่เธอทำคือฝืนยิ้มหวาน...พูดแบบปากไม่ตรงกับใจ

"ไม่ว่าอะไรเหรอกะ ยินดีเสียอีก"

"จ้ะน้อยอย่าลืมหาปายนะคะพี่ภัทร ปายซี่ก็เลยขับรถเอง"

ไปรยากระแง้ากระงอดกับญาติผู้พี่ ชัดตาمایشสาวอีกครั้ง...ไม่รู้หนังตัวสแนบนี้จะจ่องเวรกับเธอไปถึงไหน ใจคอจะไม่ยอมเปิดโอกาสให้เธอได้อยู่กับธีรภัทรสองต่อสองมั่งเลยหรือไง

"ได้เลย แล้ววันนี้เราเอารถมาหรือเปล่านั้น"

"ไม่ได้เอามาคะ ปายกะจะให้ยายจอยไปส่งเสียหน่อย แต่มันดัน

เบี่ยนนัด คงต้องกวนที่ภัทรอีกแล้ว"

"โอเค ฉันเดี๋ยวที่แวะไปส่งคุณชลที่บ้านในเมืองก่อน แล้วค่อยเลยไปส่งเรา"

ธีรภัทร์สรุปเองเสร็จสรรพ แม่مایشสาวแม่ปาก รู้สึกเหมือนนิมานทหลาย เพราะตั้งใจจะชวนเขาอยู่ดีมีกาแพที่บ้านพลงมอมเมาด้วยเสน่ห์ต่อ...แต่แผนการทั้งหลายที่วาดไว้ถึงกลปาวสานหมดแล้ว

ไปรยาช่างเป็นตัวมารกิดกันธีรภัทร์จากเธอได้ทุกวิถีทางจริงๆ ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าสองหนุ่มสาวเป็นญาติสนิท เพราะบิดาที่ล่องลับไปแล้วของทั้งคู่ เป็นพี่น้องกัน เธอต้องคิดว่าไปรยาจ้องจะ 'งาบ' ธีรภัทร์เองแน่ๆ

แต่เอาเถอะ วันพระไม่ได้มีหนเดียว มันต้องมีสักวันที่นั่งตัวมารพลาด แล้วฉันจะฉกญาติผู้พี่ที่มันหวงนักหนามาครอง ดูซิว่าถึงตอนนั้นมันจะทำหน้ายังไง

กว่าจะก้าวมาถึงจุดนี้ เธอผ่านอะไรต่อมิอะไรมาเยอะแยะ ต้องลงทั้งกำพิตติม พยายามวางทำเป็นผู้ดีเพื่อยกระดับตัวเอง ต้องพาดพันกับญาติของสามีแก่เพื่อแย่งสมบัติ ประสาอะไรกับหญิงสาวไร้ประสบการณ์ที่วันๆ เอาแต่หมกตัวอยู่ในรีสอร์ต

ตอนนี้เธอเพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ ขาดแค่เพียงคู่ครองที่ดีมีหน้ามีตามาเสริมให้เธอเป็นผู้หญิง 'เพอร์เฟกต์' อย่างน่าอิจฉา และธีรภัทร์คือ 'ตัวเลือก' ที่ดีที่สุดที่เธอมองเห็น เพราะเขาเป็นคนหนุ่มหน้าตาดี เรียนจบจากเมืองนอกเมืองนา มีอนาคตไกลบนถนนสายธุรกิจ มีหน้าซ้ำตระกูลฝั่งมารดาก็มีเชื้อสายเจ้าทางเหนือ เรียกว่ามีคุณสมบัติโดดเด่นถูกใจเธอทุกอย่าง ยกเว้นอย่างเดียวคือญาติตัวแสบของเขา

ที่ว่าคนอย่างไรก็ไม่ย่อท้อยอมแพ้ต่ออะไรหรือใครง่าย ๆ... การได้ธีรภัทร์มาไม่เพียงแต่จะช่วยเสริมภาพลักษณ์เธอให้ดูดีขึ้น ยังจะสร้างความสนใจให้ยิ่งยวด เพราะไปรยาคงแทบกระอักถ้าเธอทำสำเร็จ

คอยดู...แล้วเราจะรู้ฤทธิ์กันดีขึ้น!

"ไอ้พิ มึงจะชะเง้อมองเขาไปถึงไหน ข้าवलาไม่คิดจะกินแล้วรีใจมองสาวแล้วอิมเระะ"

เอกภพออกปากอย่างนี้ข้าพฤติกรรมเพื่อน ที่แม่จะปรามาสหญิงสาวแต่กลับวนเวียนสายตาไปทางโต๊ะนั้นจนไม่เป็นอันกิน ทั้งที่เป็นฝ่ายชวนเขาลงมาหาอะไรกินข้างล่างแท้ๆ

"พูดบ้าอะไรวะ"

พอถูกทักที พิริลก็หันมาตักข้าวใส่ปากชะที เอกภพมองพลางส่ายหัวขำๆ ก่อนตั้งข้อสังเกตต่อ

"ท่าทางมึงสนใจเขามากนะ"

"กวนประสาทกูแล้วอิมรีใจ" พิริลรวนกลับ

"ยอมรับมาเถอะน่าว่ามีงสนแม่สาวตากมผมสวยคนนั้น"

"เออ...กูอยากรู้ว่ายายนั้นราคาเท่าไร"

"เฮ้ย!" เอกภพร้องอย่างตกใจกับคำตอบที่อูๆ ที่ค่อนข้างหยาบคายนั้น "แค่เห็นเขาเข้าไปหาผู้ชายสองคน มึงจะเหมามาว่าเขาเป็นผู้หญิงอย่างนั้นเลยเระะ!"

"ก็ผู้หญิงดีที่ไหนทำตัวอย่างแม่คนนี่ละ เดินมาให้ทำมึงถึงที แล้วนี่ก็ไปนั่งเบียดกระแสะเจ้าหนุ่มนั้น ทำเอาลืมหูลึกที่มาด้วยกันไปเลย ถ้าไม่ได้เป็นผู้หญิงอย่างว่าแล้วจะเป็นผู้หญิงอย่างไร"

พิริลแย้งอย่างมีเหตุผล แต่เพื่อนหนุ่มนี่หัวหน้าไม่เห็นด้วย

"กูไม่คิดอย่างนั้นวะ กูว่าเขาไม่ได้เป็นผู้หญิงแบบนั้นแน่ ตอนที่เขามาให้ท่ากูนะ" น้ำเสียงที่ท้าทายหลังมีแววตะขิดตะขวง "เขายิ้มหวาน... ทำตาหวานยิ้มก็จริง แต่ดวงตาไม่มีไฟเลย...มึงอาจไม่ทันสังเกต เพราะไม่ได้จ้องตาเขาเหมือนกูนี่"

"มึงตาถั่วเปล่า ตั้งแต่มีน้องดาวฝีมือตกไปเยอะนี่"

พิรลท้วงอย่างไม่ยอมจำนน จึงถูกเอกภพแยกเขี้ยวใส่

"ไอ้บ้า อย่าดูถูกฝีมือกันนะเพ้ย ถึงกูจะทิ้งลายแล้ว แต่เสือกยังเป็นเสื่อของแบบนี้มองปราดเดียวก็รู้ ว่าแต่มีงเหอะ เป็นเสื่อตัวจริงหรือเป็นแมวลายเสือกกันแน่ ของแค่นี้ถึงมองไม่ออก"

"ยายนั่นชั่วโง่บีนสูง ที่มึงเห็นอาจเป็นเกมเรียกร่องความสนใจที่เขาเชี่ยวชาญมากก็ได้"

ชายหนุ่มว่าอย่างตั้งต้น เชื่อมั่นในสิ่งที่เห็นและอยากเชื่อเต็มพิกัด ความที่รู้จักนิสัยใจคอกันดีทำให้เอกภพหมดใจเกลี้ยกล่อม ด้วยรู้ว่าต่อให้พูดจนน้ำลายหมดบ่อก็คงเปลี่ยนใจเพื่อนไม่ได้... ต้องให้มันค้นพบความจริงด้วยตัวเองนั่นแหละถึงจะยอมสยบ

"เหอะ ชี้เกี่ยจเถียงกับคนหัวแข็งอย่างมึงแล้ว ถ้าอยากรู้ว่าเขาเป็นคนยังงี้ก็หาทางพิสูจน์เองแล้วกัน ยังงี้ก็ระวังตัวหน่อยละ ถ้าเขาเป็นอย่างที กูพูดจริง... หน้ามึงคงได้ถูกตีนกาอันบ่ออเริ่มประทับแน่... ชี้เกี่ยจหัวเราะเยาะทีหลังวะ"

หลังจากขับรถไปส่งชลธิชาเสร็จ ธีรภัทรก็พาญาติพี่น้องวงกลับมาที่โรงแรมเดิมอีกครั้ง เนื่องจากไปรถขับมาเอง แต่จำเป็นต้องมุสาเพราะไม่อยากให้ธีรภัทรไปส่งแม่มายสาวคนงาม กลัวจะเกิดรายการ 'ต่อ' ที่นั่น ใช่ว่าเธอไม่ไวใจญาติผู้พี่... คนที่ไม่ชวนให้ไวใจจริงๆ คือแม่มายสาวมากเล่ห์ ผู้ขึ้นต่างหาก

ขึ้นชื่อว่าผู้หญิง... ย่อมมีมารยาตร์อ่อนเล่เมวเวียน แล้วผู้หญิงชั่วโง่บีนสูงอย่างชลธิชาก็น่ากลัวนัก หาไม่แล้วคงไม่สามารถหลอกล่อเศรษฐีเตมาให้จดทะเบียนสมรส และเขียนพินัยกรรมยกสมบัติให้ตัวเองตั้งครึ่งก่อนได้หรอก

"ปานนี้คุณชลธิชาคงสาปแช่งส่วนเกินอย่างปายไม่หยุดแล้วมั้ง"

ไปรยาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ นัยน์ตาเป็นประกายด้วยความขัน
ยังจำภาพแม่มา่ยสาวที่นั่งหลังตรง คอแข็ง พยายามอดทนเธอที่ซบซัดคอก
ผูกขาดการสนทนากับธีรภัทร์ได้ติดตาม... ถ้าสายตาคอนเป็นคัสตราวุธ... ตัวเธอ
เห็นจะจมกกองเลือดอยู่ตรงนั้นแน่

"เรากังวลกับเรื่องนั้นด้วยหรือ"

"คนอย่างปายไม่เคยใส่ใจความรู้สึกของคนที่ไม่ชอบชู้หน้าหรือก
หนักสมองเปล่าๆ ว่าแต่พี่ภัทร์เหอะ... ทำตัวเป็นหนุ่มที่มจนคุณชลธิษา
ตายใจเลย นี่ถ้าเธอรู้อว่ทั้งหมดเป็นแผนการของพี่ มีหวังได้ออกแตกตายแน่"

หญิงสาวแห่ญาติผู้พี่ที่เพียงแต่ยิ้มนิ่งๆ ก่อนเปลี่ยนเรื่องพูด เพราะ
ไม่ค่อยชอบเอ่ยถึงผู้หญิงลับหลัง ไม่ว่าจะดีหรือร้าย

"เห็นว่าอาทิตย์หน้าแม่พี่กับแม่เราจะไปทัวร์ด้วยกัน เราไม่ไปกับเขา
ด้วยหรือยายหนูปาย"

"ขี้เกียจนั่งรถค่ะ คราวก่อนลงไปกรุงเทพฯ เป็นเพื่อนแม่ นั่งรถเมื่อย
จะตาย"

หญิงสาวทำหน้าที่เอ่ยประกอบคำพูด ธีรภัทร์หัวเราะ นัยน์ตา
เป็นประกายขบขันเมื่อแกล้งแห่เรื่องที่ได้ยินมาผ่านหู หากไม่เคยเจาะลึก
ลงในรายละเอียด เพราะรู้ว่าญาติไม่ยอมจะได้ยินหรือพูดถึงมันนัก

"อ้อ ไอ้ที่เราลงไปเสียเที่ยว กะจะไปดูตัวหนุ่ม แต่ไอ้หนุ่มดันหัวมอ
ซึ่งหนีไปได้ทุกรอบซะใหม่"

"พี่ภัทร์พูดบ้าง ปายไม่ได้กะจะไปดูตัวเขาลักหน้อย แม่ต่างหากที่เริ่ม
กลัวปายขึ้นคานรีใจก็ไม่รู้"

"ก็น่ากลัวอยู่หรอก เราเล่นไม่ยอมคบหากับผู้ชายหน้าไหนเลยนี่ ที่มาจับ
ก็เฉยๆ ไม่เห็นสนสักราย"

"เนื้อคู่ปายยังไม่เกิด" หญิงสาวว่าหน้าตาย

"แล้วกว่าเนื้อคู่เราจะเกิด มิต้องตะบันน้ำกินเรือยายหนูปาย ผู้หญิง

แก่ง่ายกว่าผู้ชายด้วยนา"

หญิงสาวทำมุกย่นนิตหนึ่งเมื่อถูกเข้าด้วยเสียงกั้วหัวเราะ ปรายตามอง เขาก่อนตอกกลับ

"พี่ภัทรก็ดีแต่ว่าปาย ป้าตาก็ห่วงพี่เหมือนกันแหละ เห็นโทรไปคุย กับแม่บ่อยๆ คงเตรียมการหาคู่ให้พี่ภัทรเหมือนกันละมัง"

"เวร" ญาติผู้พี่ร้องคำเดียวแทนความรู้สึกทั้งหมด

"ไปรยาหัวเราะคิก "การมีเมียนี่ถือเป็นเวรเป็นกรรมเลยหรือคะ"

"ไม่ได้รักได้ชอบถือเป็นเวรกรรมทั้งนั้นแหละ เดียวที่ต้องไปพูดกับแม่ ให้รู้เรื่องสักหน่อย สงสัยแม่พี่จะมีเวลาว่างมากเกินไปแล้ว ขอบใจที่บอกนะ ยายหนูปาย"

"ป้าตาคะเล่นงานปายใหม่เนี่ยที่แหวกหญ้าให้สูงตื่น" หญิงสาวพึมพำ กังวล

"น่า... ถือว่าทำบุญกับพี่ เดียวพี่จะตอบแทนด้วยการหลูกค้ากระเป่าหนัก ไปพักที่รีสอร์ทให้" ธีรภัทรจอดรถลงข้างรถคันเล็กของญาติผู้น้อง หันไปถาม อย่างเป็นห่วง "ไม่เปลี่ยนใจไปค้างบ้านพี่จริงหรือ คำมิดแบบนี้ขับรถ คนเดียวอันตรายออก เกิดเราเป็นอะไรไป อาปิ่นได้เชือดคอพี่แน่"

"โอ้เอ๊ย ปายหนังเหนียวออก จะเป็นอะไรไป ขับรถแค่ชั่วโมงเดียว ก็ถึงรีสอร์ทแล้ว นี่ก็ไม่ได้ดีทีมากมาอะไร แค่สามทุ่มกว่า พี่ภัทรไม่ต้อง เป็นห่วงหรือคะ"

"ไม่ห่วงได้ไง ก็เราเป็นผู้หญิง และถ้าเราเป็นอะไรไป ใครจะคอยช่วยพี่ล่ะ"

"หน้อย... นึกว่าห่วงเรา ที่แท้ก็ห่วงตัวเอง กลัวไม่มีคนช่วย"

"ไปรยาว่าพาลงค้อนปะหลับปะเหลือกใส่" ธีรภัทรหัวเราะ ปลดล็อก อดโนมัติให้หญิงสาวเปิดประตูลงไป ไม่วายส่งเสียงยั่วเย้าไล่หลัง

"ไว้พี่จะโทรไปขอใช้บริการใหม่ะน้อง"

"คะ... แล้วก็อย่าลืมแนะนำลูกค้ากระเป่าหนักมาให้ปายเยอะๆ ละ"

หญิงสาวตอบเสียงหวานรีน ปลดล็อกรถ ก้าวขึ้นประจำที่นั่งคนขับ โบกมือให้ญาติผู้พี่อย่างร่าเริง ธีรภัทร์ยิ้มตอบอย่างเอ็นดูก่อนจะขับรถตามกันออกไป หารู้ไม่ว่าบทสนทนาสั้นๆ เมื่อครู่มีใครคนหนึ่งได้ยินชัดเจน

พริลนั่นเอง...เขาลงมาหยิบชุดสายชาร์จกับแบตเตอรี่สำรองที่เก็บไว้บนรถ ตอนที่เห็นรถสีเงินแล่นมาจอดใกล้ๆ ก็ไม่ได้สนใจอะไร คิดว่าเป็นแขกมาเข้าพัก พอเห็นโฉมหน้าหญิงสาวที่ก้าวออกมา ก็ชะงักไปนิดหนึ่ง แต่เมื่อได้ยินเสียงนุ่มนวลของชายหนุ่มดังไล่หลังอย่างยั่วเย้า ตัวเขาก็แข็งที่อราวกับถูกสาปให้กลายเป็นหิน

'ไว้ที่จะโทรไปขอใช้บริการไหมนะน้อง'

แล้วแม่เจ้าประคุณก็ไซ่ย่อย ตอบว่า

'อะ...แล้วก็อย่าลืมนำลูกค้ำกระเป่าหนักมาให้ปายเยอะๆ ละ'

อย่างนี้จะให้เขามองเธอเป็นอื่นไปได้ยังไง...ถ้าตอนแรกเผื่อใจว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงอย่างนั้น ลักลิบเปอร์เซ็นต์ ตอนนี้ก็ไม่เหลือแม้แต่เปอร์เซ็นต์เดียว!

•
บทที่
4

"ไอ้พิ พรุ่งนี้ไปรีสอร์ทของเพื่อนน้องดาวด้วยกันนะ เขาบอกว่ามีเซอร์ไพรส์ให้กุประหลาดใจเล่นอยู่ที่นี่ อยากรู้จริงว่าเป็นอะไร"

เอกภพถือวิสาสะเปิดประตูห้องทำงานเข้ามาพร้อมกับเอ๋ยชวน แต่ถูกพิรัลโบกมือไล่เป็นทำนองว่าอย่าเพิ่งรบกวน ชายหนุ่มจึงทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ว่าง มองเพื่อนที่ทุ่มเทศมารีให้กับงานอย่างตั้งใจ

ถึงพิรัลจะได้ชื่อว่าเป็นหนุ่มเสเพลรักสนุก แต่เรื่องงานไม่เคยเสีย... ตลอดสองวันที่พวกเขาเข้าพักอยู่ที่นี่เป็นหลักฐานยืนยันได้เป็นอย่างดี เพราะพิรัลไม่เคยชวนเขาไปเที่ยวเตร่ที่ไหน ชายหนุ่มออกสำรวจพื้นที่พร้อมผู้ช่วยและเด็กฝึกงาน โดยมีผู้จัดการไร่อำนวยความสะดวกให้ ทั้งจัดหาบ้านพักและห้องทำงานที่มีอุปกรณ์ครบครัน ส่วนตัวเจ้าของรีสอร์ทไม่อยู่ เห็นว่ายุ่งอยู่กับงานในเมือง ปลายสัปดาห์ถึงจะกลับมาที่นี่ ระหว่างนี้พิรัลจึงวางแผนร่างแบบหยาบๆ ไว้เสนอ ถ้าถูกใจลูกค้าก็จะลงมือเขียนแบบจริงให้ละเอียดยิ่งขึ้น

ตอนนี้เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืน พิรัลกำลังแก้รายละเอียดที่ไม่ถูกใจอยู่คนเดียว ส่วนผู้ช่วยกับเด็กฝึกงานแยกย้ายไปนอนหมดแล้ว ชายหนุ่ม

ก้มหน้าก้มตาอยู่เกือบสิบนาทีถึงได้วางมือจากงาน หันไปหาเพื่อน

"เมื่อก็มึงว่าอะไร จะชวนกูไปไหน"

"รีสอร์ทของเพื่อนน้องดาวไง ชื่อไปรยารีสอร์ท...อยู่ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไรหรอก กฎามทางจากน้องดาวเรียบร้อยแล้ว ช่วงเช้ามึงว่างไม่ใช่หรือ เห็นผู้จัดการว่าคุณชลธิษษาจะเข้ามาดูงานตอนบ่ายสามนี่"

"ก็ใช่ แล้วมึงจะไปทำไม หรือจะไปดูที่ฮันนี่มูนล่องหน้า" พิรลหยอดเสียงแห่

เอกภพทำหน้าเกือเล็กน้อย

"อย่าแซวกันน่า เมื่อก็กูคุยกับน้องดาว..."

"จนเบตช เกือบหมด" พิรลขจัดขึ้นก่อนอีกฝ่ายจะพูดจบ และหลิวตาล้อ "สามสิบจะสามสิบเอ็ดแล้วนะมึง ยังจะทำตัวเหมือนหนูมูร์นริกอีก แบบนี้เขาเรียกว่ากระซากวัยอย่างแรงเลยนะพวก"

"ช่างกู" เอกภพตัดบทห้วนๆ "ตกลงมึงจะไปหรือไม่ไป"

"ไปก็ได้ กูก็อยากรู้เหมือนกันว่าเซอร์ไพรส์ของยายน้องดาวของมึงเป็นอะไร"

'เซอร์ไพรส์ของยายน้องดาว' เดินออกจากบ้านแต่เช้าด้วยชุดเสื้อเซ็กซี่แขนยาวสีตุ่นทับกางเกงขายาวสีดำ สวมรองเท้าผ้าใบเพื่อความกระฉับกระเฉง รวบผมยาวเป็นเปียเดี่ยวทางด้านหลัง ทำให้ปิ่นแก้วที่เตรียมตัวออกไปข้างนอกเช่นกันทักถามตามความเคยชิน

"วันนี้จะเข้าไร่หรือหนูปาย"

"ช่วงบ่ายอาจเข้าคะ ช่วงเช้าขอสำรวจแถวนี้ก่อน ฝนตกบ่อยอย่างนี้เป็นโรคง่าย ต้องดูแลดีๆ หน่อย"

หญิงสาวอธิบายเจ็ยแจ้ว ปิ่นแก้วพยักหน้าอ้ออออกไปตามเรื่อง เพราะไม่มีความรู้ความสนใจในเรื่องนี้ ผิดกับลูกสาวที่ได้รับเลือดพ่อมาแรง

สมัยที่ปพนยังมีชีวิตอยู่ พ่อลูกขลุกรันอยู่แต่ในสวน ฝ้ามองและช่วยกัน ตัดแต่งดอกไม้จนลืมนเวลากิน เดือดร้อนให้เธอส่งคนไปตามบ่อยๆ แม่ผู้เป็นพ่อ ได้ล่องลับไปหลายปีแล้ว แต่ผู้เป็นลูกก็ยังรักษามรดกที่เขาทิ้งไว้ให้ อย่าง ดีเยี่ยม ยังคงเต็มใจดูแลงานในไร่ เป็นลูกพ่อเต็มตัวเหมือนเดิม

ไปรยาเหมือนสาวที่มีสองบุคลิกในตัว นาที่หนึ่งอาจจะเป็นสาวมั่น ทันสมัย แต่อีกนาที่ก็สามารถสลัดมันทิ้งไป กลายร่างเป็นสาวชาวไร่อย่าง กลมกลืน

"แล้วนี่แม่จะเข้าเมืองเหรอะคะ"

"จะ ว่าจะแวะไปรับเสื้อที่ตัดไว้ แล้วจะเลยไปหาป่าตาของหนูด้วย"

"คราวนี้จะวางแผนหาคู่ให้ใครอีกคะเนี่ย ปายหรือพี่ภัทร์"

หญิงสาวหยอดเสียงแห่ๆ เรียกรอยยิ้มบนเรียวกาemarดาซึ่งแก้มงตอบ ที่เล่นที่จริงว่า

"ทั้งสองคนเลย"

ทำเอาไปรยาสายหน้าหวิว ปฏิเสธเป็นพัลวัน "ปายไม่เอาด้วยแล้ว นะคะแม่ คราวที่แล้วปายยังขายหน้าไม่ขาย ปายจะไม่ยอมตามใจแม่กับ เรื่องแบบนี้อีกแล้วนะคะ"

"แมก้เสียความรู้สึกเหมือนกันละ ราชหรืออกจะดีแสนดี ไม่น่ามีลูกชาย ตาถ้อยอย่างนายพิรลเลย เสียตายจริง แม่อยากให้นายนั้นได้เห็นหนูสักหน จะได้ว่ารู้ว่าตัวเองพลาดอะไรไป มันคงสะใจพิลึกเวลาที่เราปฏิเสธเขา"

ปิ่นแก้วเขนเขี้ยวเคี้ยวฟันพูดอย่างจ้องจ้องเวรชายหนุ่มไม่เลิก ไปรยา พังแล้วก็ลั่นยิ้มซ้ำ

"เขาจะกลับใจมาชอบลูกสาวแม่ได้ไงคะ หน้าก็ไม่เคยเห็น แถมเขา อยู่กรุงเทพฯ เราอยู่เชียงใหม่ และเราก็จะไม่ไปยุ่งกับเขาอีกแล้วด้วย พระท่าน สอนว่าเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เพราะฉะนั้นอย่าไปยุ่งกับเขาเลยคะ เดี่ยวจะมีเวรกรรมผูกพันกันต่อไปเปล่าๆ เราอยู่ของเราเงิบๆ แสนสบาย"

ผู้เป็นมารดาถอนใจยอมแพ้ กระนั้นนางสังหรณ์บางอย่างทำให้เธอ
เอื่อยต่อ

"แม่อีกข้างนั้น แต่คนเราถ้ามีเวรกรรมผูกพันกันแล้ว ทำอย่างไรก็เลี่ยงไม่พ้น
นะหนูพาย"

"อย่าพูดเรื่องน่ากลัวอย่างนั้นสิคะ พายไม่อยากจะเวรกรรมผูกพันกับ
คนพรรคนั้นด้วย แม่อย่าพูดเรื่องอัปมงคลในเช้าที่สดใสของเราเลยคะ"

"นั่นสิ ปิ่นแก้วเห็นด้วยว่าพริลคือสิ่งอัปมงคล ไม่ควรเอ่ยถึงให้เสียฤกษ์
จึงเปลี่ยนไปถามลูกสาวว่า "แล้วหนูอยากได้หรืออยากกินอะไรเป็นพิเศษ
หรือเปล่า ขากลับแม่จะแวะกาดด้วย"

"ไม่ละคะ แม่อยากกินอะไรก็ซื้อมาเถอะ พายกินได้หมดแหละ ผักสวัสดิ์
ป่าดาด้วยนะคะ บอกป้าเค้าด้วยว่าอย่าไปจับคู่ให้พี่ภัทรเลย เขาไม่เล่นด้วยหรอก
พี่ภัทรก็พอกับนายพิสิณฟิลันลูกชายป้าราตรีแหละคะ หนีสุดชีวิตแน่ พาย
สงสารฝ่ายหญิง ไม่อยากให้เป็นแบบพาย"

ปิ่นแก้วถอนใจเหนื่อยหน่าย ตอนแรกก็นึกเห็นด้วยกับแผนการ
จับคู่ของพี่สะใภ้ แต่พอฟังลูกสาวพูดก็ซ้กั้งเล เนื่องจากเปิดประตีม
ก็ซ้ก้นำให้ไปรยาอับอายขายหน้าจากการถูกปฏิเสธ ซึ่งพวกปากเปราะไม่มี
อะไรทำก็ซุบซิบนินทากันสนุกปากว่าเธอเป็นผู้หญิงไม่เอาไหน ผู้ชายถึง
ไม่เอา แล้วยังหน้าด้านเฝ้าตามตื้อทั้งที่เขาไม่เล่นด้วยอยู่นั้นแหละ

ปิ่นแก้วไม่ยอมให้หญิงอื่นพบเจอเหตุการณ์เดียวกันจึงยอมจำนน ไม่ว้ย
บ่นอย่างไม่เข้าใจ

"พวกผู้ชายนี้ยังงี่เง่า รักความโสดกันจริงเชียว ผู้ใหญ่อุตส่าห์หวังดี
ช่วยหาผู้หญิงดีๆ ให้ กลับวิ่งหนี ที่ผู้หญิงไม่ติละชอบสูงส่งนั้ก"

"ถ้าหมายถึงแม่ฝ่ายคนงามนั้น ขอบอกว่าไม่ใช่คะ พี่ภัทรก็หนีกระเจิง
เหมือนกัน เพียงแต่วิ่งหลบๆ ไม่ออกนอกหน้า ใช้พายบังไว้" หญิงสาวแก้ด้วย
รอยยิ้มเมื่อคิดถึงญาติผู้พี่ และให้ความช่วยเหลือเขาด้วยการเสริมต่อ

"ปายว่าแม่กับป้าดาอย่าไปยุ่งกับพี่ภัทรเขาเลยคะ ถึงเวลาเขาก็มีเอง อย่าไปเชื่อที่หมอดูบอกว่าถ้าพี่ภัทรไม่แต่งงานปีหน้าแล้วจะขึ้นคานเลย...เชื่อถือไม่ได้คะ"

"แต่เจ้าพ่อองค์นี้แม่นะ" ปิ่นแก้วแย้งเสียงอ่อน ขณะທີ່ปรയാถอนใจแรง... อ่อนใจกับความเชื่อของมารดาและผู้เป็นป้า บางทีอาจจะจริงอย่างที่ธีรภัทรพูด... พวกแม่ๆ คงมีเวลาว่างมากเกินไป ไม่รู้จะทำอะไร เลยไปดูหมอดูให้ฟังช้านคิดมาก

"ตาหมอดูนั่นคงพูดเพื่อเอาใจแม่กับป้ามากกว่า ทำนายมาได้ยังไงว่าถ้าปายกับพี่ภัทรไม่ได้แต่งงานปีหน้าแล้วจะไม่มีภรรยาเป็นสิบปี แม่กับป้าเลยวุ่นวายหาฤกษ์ให้พวกเราอยู่นี้... อีตาหมอดูนั่นขี้จู้จี้ๆ ลักวันเถอะ ปายกับพี่ภัทรจะไปถล่มตำหนักให้พัง โทษฐานที่ทำให้เราเดือดร้อนตีนัก" ตอนท้ายพูดอย่างมาดร้ายนิดๆ

รถยนต์สีขาวปลอดเลื้อนมาจอดหน้าบ้านซัดจิ้งหะการสนทนา ไปปรയാจึงบอกلامารดาแล้ววิ่งตัวปลิวออกไปสำรวจพื้นที่ตามความตั้งใจ ปิ่นแก้วหยิบครองเท้าสั้นเตี้ยออกมาจากชั้นวางรองเท้า เตรียมตัวออกจากบ้านไปอีกคน แต่ได้กรับใช้วิ่งหน้าเรือดออกมาพร้อมโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กของไปปรയാเห็นยัวร์ังเธอไว้ก่อน

"ตางไก่อจากกรุงเทพฯ เจ้า... เป็อนคุณปายจื้อคุณดาวโทรมา"

"น้องปายออกไปตะกี้นี้... มีอะหยั่งด่วนก้อหื้อจดไว้ เดียวน้องปายปิ๊กมาจะหื้อโทรปิ๊กไป"

ปิ่นแก้วสั่งความให้เด็กรับใช้จดเรื่องด่วนไว้ให้ไปปรയാโทรกลับเสร็จก็เดินไปขึ้นรถซึ่งคนขับช่วยเปิดและปิดประตูตอนหลังให้ ก่อนพารถออกไปอย่างนิ่มนวล ตอนที่รถเลี้ยวออกจากไร่สวนกับรถสปอร์ตสีน้ำเงินเข้มรูปทรงโฉบเฉี่ยวคันหนึ่ง ความที่ไม่รู้วารถคันนั้นเป็นของใครทำให้ปิ่นแก้วไม่ได้สนใจอะไร

แต่ถ้าเธอมีญาณพิเศษยังรู้สึกนึกว่าใครโดยสารมากับรถคันนั้น คงสั่ง
เลี้ยวรถกลับบ้านทันทีเป็นแน่!

ไปรยาริสอร์ตเต็มไปด้วยดอกไม้อย่างที่เพื่อนเขาโฆษณาจริงๆ ไม่ใช่
ราคาคุย โดยเฉพาะดอกกุหลาบหลากหลายสีหลากหลายพันธุ์มีให้ชมอยู่
ทั่วริสอร์ต แม้ที่นี่จะมีโศกโศกชิลิชาวิลล์ที่เขาทำงานอยู่ไม่ได้ แต่ก็มีเสน่ห์
ด้วยความงามตามธรรมชาติที่รังสรรค์ให้อยู่รวมกันได้เป็นอย่างดี

"คนจัดสวนที่นี่เก่งไม่เลว"

ชายหนุ่มชมจากใจจริง รู้สึกประทับใจกับบรรยากาศร่มรื่นสวยงาม
เอกภพยิ้ม พิร์ลเป็นคนทีพอใจกับอะไรค่อนข้างยาก ถ้าออกปากชม
แปลว่าที่นี่เยี่ยมจริงๆ ซึ่งเขาก็เห็นด้วย มีนาดวงดาวถึงจะยั้งคะยอให้เขา
มานัก

ชายหนุ่มขับรถไปจอดหน้าเรือนรับรองแบบล้านนา มองลึกเข้าไปทาง
ด้านหลัง ฟ้าไม่ย็นต้นร่มรื่นและไม้ดอกไม้ประดับที่ตกแต่งไว้อย่างน่ามอง
แลเห็นเรือนพักสองชั้นขนาดใหญ่กว่าบ้านพักของนักท่องเที่ยว คาดว่า
น่าจะเป็นที่พำนักของเจ้าของไร่

เอกภพแจ้งความประสงค์ขอพบเจ้าของไร่ตามที่คนรักแนะนำ หาก
ได้รับคำตอบว่าไม่อยู่ คนหนึ่งเข้าเมือง ส่วนอีกคนอยู่ในไร่ อีกสักพักอาจจะ
กลับมา... พิร์ลได้ย็นก็เลิกคิ้วมองเพื่อนซ้ำๆ

"นี่เธอรอเซอร์ไพรส์ของยายน้องดาว กูประทับใจมาก ให้พวกเรามาถือ
นี่นะ"

"มันคงผิดพลาดทางเทคนิคนิดหน่อย" เอกภพแก้ตัว "เอาน่า ถือชะว่า
กูขับรถให้มึงนั่งชมวิวเล่นแล้วกัน อย่าก่อนแคะกันนักเลยนะ"

"ไม่ได้ก่อนแคะ แคะแห่เล่น แล้วนี่มึงจะเอาไป จะรอหรือกลับ"

"รอสักพักหนึ่งแล้วกัน เห็นว่าเธอไปดูความเรียบร้อยแถวนี้ เตียวก็

กลับมาแล้วนี่"

"ตามใจ ฉันขู้ออกไปเดินดูอะไรหน่อยแล้วกัน"

พิรุลว่าพาลงลุกขึ้น ในเรือนรักร่องไม่มีอะไรดึงดูดสายตาและความสนใจของเขา พนักงานต้อนรับก็หน้าตาจืดๆ ไม่เข้าสเปกเลยสักคน สู้ออกไปเดินชมอะไรข้างนอกไม่ได้

ปกติเขาไม่ใช่ผู้ชายที่พิสมัยดอกไม้สักเท่าไร เห็นว่ามีประโยชน์ตรงใช้กำนัลผู้หญิงได้ทุกโอกาสก็เท่านั้น แต่เมื่อได้มาเดินอยู่ในสวนพฤกษชาติหอมรวจริณ ก็อดชื่นชมไม่ได้ว่าเจ้าของไร่ช่างสรรหามาปลูกนัก

กุหลาบหลากหลายสี ทั้งแดง ส้ม ชมพู เหลือง ขาว และสีลูกผสมต่างๆ กระจัดกระจายอยู่รอบสถานที่อย่างน่าชม...บางพันธุ์เคยเห็นเพราะเคยซื้อกำนัลผู้อื่น แต่บางพันธุ์ก็สนใจ ไม่รู้จัก อย่างพันธุ์ที่อยู่หลังศาลาพักร้อนเป็นกุหลาบพุ่มติดตา มีสีเหลืองอ่อน ชมพูเรื่อ และแดงในดอกเดียวกัน ดูแปลกตาแต่ก็สวยดีในความคิดเขา

ชายหนุ่มเดินสำรวจลึกลงเข้าไปจนถึงซุ้มกุหลาบไม้พุ่มกิ่งเลื้อยกอใหญ่ กิ่งก้านยาวโค้งพาดไปตามโครงเหล็กดัดที่ช่วยพยุง ใช้หนามเกาะยึดไว้ ดอกตูมเป็นสีชมพูเข้ม ส่วนดอกที่บานแล้วมีสีซีดจางกว่า

หญิงสาวคนหนึ่งก้มๆ เงยๆ อยู่หน้าพุ่มกุหลาบแดง ตอนแรกเขาไม่ได้ใส่ใจ คิดว่าเป็นคนงานในไร่ จนกระทั่งเธอเงยหน้าขึ้นใช้หลังมือเช็ดเหงื่อออกจากไผ่หม เขาก็ชะงักมองอย่างไม่แน่ใจ ไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เห็น

ใช่เธอจริงหรือ

ภาพแม่สาวตากแดดผมสวยที่แต่งตัวเหมือนสาวมัน แม่จะไม่ก้าวล้ำนำสมัยกว่าใครอื่น แต่ก็ดูดีสมตัวยังคงค้างอยู่ในความทรงจำ ขัดกับภาพที่เห็นขณะนี้เหลือเกิน

บางที่ผู้หญิงคนนี้อาจจะมีหน้าตากลับคล้าย...

ความขงใจทำให้เขาขยับเข้าไปใกล้ จนหญิงสาวหันขวับมามอง

เผยให้เห็นดวงหน้ารูปไข่ที่กอบปรด้วยเครื่องหน้าคมสวยทุกชิ้น ไม่ผิดเพี้ยนจากภาพพิมพ์ของแม่สาวที่หักหน้าเขาเสียย่อยยับคนนั้น

"ไม่ทราบที่เราเคยพบกันมาก่อนรีเปลา่ครับ ผมรู้สึกคุ้นหน้าคุณจัง"

ชายหนุ่มเอ่ยถามอย่างไม่อ้อมค้อม ไปรยານีวหน้าคิด กวาดมองใบหน้าคมคายอย่างพิจารณา ค่อนข้างแน่ใจว่าเคยเจอเขามาก่อนเช่นกัน... ดวงตามได้คิ้วเข้มที่พาดเฉียงเล็กน้อยคุ่นตาเธออย่างบอกไม่ถูก แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน สุดท้ายก็เลิกคิดและให้คำตอบเรียบๆ

"อันนี้ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ"

เสียงก็คล้ายแฮะ...พิรลคิด เพิ่มความมั่นใจขึ้นนิดหน่อย

"เมื่อสามวันก่อน ผมเห็นคุณที่..." ชายหนุ่มออกชื่อห้องอาหารในโรงแรมได้อย่างถูกต้อง คิ้วเรียวของคู่สนทนาเลิกขยับเล็กน้อยอย่างพิศวง ก่อนขยับยิ้มบางๆ

"อ้อ... ค่ะ ฉันก็ไปที่นั่นมาเหมือนกัน"

ไปรยาดอรับทำให้ชายหนุ่มยิ้มกริ่ม... *ใช่เธอจริงๆ นั่นแหละ!*

"เป็นชาวไร่หรือครับ"

ชายหนุ่มตั้งคำถามชวนคุยมากกว่าอยากรู้คำตอบจริงจัง แต่หญิงสาวกลับพยักหน้าอย่างพาสื่อด้วยคิดว่าตัวเองเป็นชาวไร่จริงๆ เธอเกิดและโตที่นี่ ถึงจะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ หลายปีก็ไม่ได้ทำลายวิญญาณชาวไร่ให้สูญหายไปกลายเป็นชาวกรุงเต็มตัวสักหน่อย

"ค่ะ"

พิรลหรือตามองอย่างไม่อยากเชื่อ... *หน้าตาผิวพรรณแบบนี้หรือชาวไร่...* เขาเชื่อไม่ลงจริงๆ ถึงเธอจะแต่งตัวและทำหน้าที่ได้เหมือนมาก แต่ภาพลักษณ์เก่าที่ยังฝังแน่นอยู่ในหัวทำให้ชายหนุ่มเผลอคิดว่านี่อาจจะเป็น 'เกม' หยอกเย้าลูกค้ำที่แม่เจ้าประคุณชำนานูมากก็ได้

ลองเล่นตามเธอหน่อยจะเป็นไร!

"แล้วทำเรื่องแบบนี้รายได้ดีไหมครับ"

"ก็เรื่อยๆ ค่ะ"

หญิงสาวตอบอย่างมีมิตรจิต เป็นธรรมชาติของคนที่ทำงานบริการ ต้องสร้างความประทับใจให้ลูกค้าทุกคนที่มาเยือน

ชายหนุ่มโน้มตัวลงไปแตะกุหลาบข้างแก้มหญิงสาวที่นั่งสนทนากับเขา
ถามเสียงนุ่มทุ้ม

"นี่กุหลาบพันธุ์อะไรครับ"

"ไปยามจะไปทางด้านหลังเล็กน้อยอย่างตกใจ...กุหลาบมีตั้งมากมาย
ทำไมต้องจับดอกที่อยู่ใกล้แก้มฉันด้วยแล้ว...ความถือตัวทำให้เธอเข้มน
มองเขาอย่างไม่พอใจ น้ำเสียงที่ตอบกระด้างขึ้นโดยพลัน

"คาร์ดินาล (Kardinal) ค่ะ"

"สวย..."

เขาชม...แต่ตาไม่ได้มองดอกกุหลาบ กลับจ้องหน้าเธอแปลกๆ
ชวนให้อึดอัดใจพิกล

วินาทีนั้นไปรยานี้กอยากให้มีใครโผล่เข้ามาสักคน จะได้โอนแขกที่
ชักจะไม่น่าคบคนนี้ให้พวกเขาดูแลแทน แต่เหมือนพระ (พุทธ) เจ้าไม่เข้าข้าง...
ยังคงมีเพียงเธอกับเขาในสวนที่เงียบสงบ

"ถ้าคุณสนใจ เชิญไปชมที่โรงเรือนกุหลาบในไร่ดีกว่านะคะ ที่นั่น
เลี้ยงกุหลาบไว้ตัดขายโดยเฉพาะ สวยกว่าตรงนี้เยอะ" บอกด้วยเสียงที่
พยายามข่มให้เรียบที่สุด ถ้าไม่ติดความคิดที่ว่าเขาเป็นลูกค้าคนหนึ่งของ
รีสอร์ท เธอคงลุกหนีไปโดยไม่คำนึงถึงมารยาทแล้ว

"คุณพาผมไปได้ไหมครับ"

แน่ะ! ยังจะมาทำอันนี้...ผู้ชายคนนี้ร้ายนัก ต้องสังกัตค่าย 'เสื่อผู้หญิง'
อย่างไม่ต้องสงสัย...เกลียดนักผู้ชายประเภทนี้!

"คงไม่ได้หรอกค่ะ ฉันมีงานต้องทำ คุณเดินตรงไปทางนี้ประมาณ

ร้อยเมตร เลี้ยวซ้ายแล้วเดินไปอีกนิดก็ถึงแล้วค่ะ หลังคาที่เห็นลิบๆ นั่นไงคะ"

หญิงสาวบอกบัตพร้อมชี้ทางให้เสร็จสรรพหวังให้เขาไปเสียที แต่คำภาวนาของเธอไม่สัมฤทธิ์ผลเหมือนเคย เพราะชายหนุ่มยังยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อนตัวไปไหน ช้ำยังตั้งคำถามต่ออีก

"คุณมีงานอะไร"

"ดูแลดอกไม้ค่ะ ถ้าต้นไหนติดโรคจากเชื้อราจะได้ตัดใบตัดกิ่งไปเผาทิ้ง"

"โรคจากเชื้อราอะไร"

"ก็มีหลายโรคค่ะ อย่างใบจุดสีดำนี่ก็สังเกตได้จากจุดสีน้ำตาลที่ใบกุหลาบ"

"นี่คุณเป็นชาวไร่จริงหรือ"

ชายหนุ่มถามอย่างเอะใจ เมื่อพบว่าหญิงสาวตอบคำถามได้คล่องแคล่วนัก

"ก็ใช่ละสิคะ ฉันก็บอกคุณไปแล้วนี่"

หญิงสาวยืนยัน ทำให้ชายหนุ่มคราง

"ผมไม่อยากเชื่อเลย..."

ไปรยาทั้งโกรธทั้งขำ ผู้ชายคนนี้ไม่ได้มดั่งหรือเปล่าเนี่ย...แรกๆ ก็ดูดีอยู่หรอก พอจะพูดคุยด้วยได้ แต่นาทีถัดมากลับกลายเป็น 'เสือ' ทำท่าเข้าซุ้มกริมจนเธอนึกขัง ยังไม่ทันชินกับความรูสึกนั้น เขาก็เผยความ 'ปัญญาอ่อน' ไม่เข้าใจภาษาคนออกมาให้เห็นอีกอย่าง

ตกลงเขาเป็นคนแบบไหนกันแน่เนี่ย...ดี...เจ้าชู้...หรือปัญญาอ่อน

ถ้าเป็นอย่างหลังสุดก็น่าเสียดาย เพราะหน้าตากับบุคลิกเขาดูดีมากทีเดียว แต่อย่างว่า...คนเราเลือกเกิดให้สมบูรณ์แบบไม่ได้ บางทีพระเจ้าอาจประทานรูปลักษณะที่ดีขีดเซยเนื้อที่สมองซึ่งขาดหายไปกระมัง

"ฉันเป็นชาวไร่จริงๆ ค่ะ" เธอยืนยัน

"แล้วนี่คุณทำกิจการอย่างอื่นด้วยหรือเปล่า" เขาถามสิ่งที่ข้องใจที่สุด โดยใช้สายตาทักนัยประกอบคำพูด พอเห็นหญิงสาวเล็กคิ้วมองอย่างฉงน ก็ขยายความอีกนิด "ก็อย่าง...ค้าขาย...ให้บริการ"

ความที่ไม่รู้ว่ามีคน 'คิดชั่ว' กับตนขนาดนั้น ทำให้ไปรยาพยักหน้ารับอย่างพาซื่อ เพราะคิดว่ากิจการค้าดอกไม้และรีสอร์ทอยู่ในข่ายนั้น หัวรู้ไม่ว่ากำลังพูดกันคนละเรื่อง

"ใช่ค่ะ ฉันโชคดีที่มีที่ทางดีและรู้จักคนเยอะ เลยทำอะไรได้หลายอย่าง"

"แล้วคุณเลือก 'ลูกค้า' ที่มาใช้บริการมั่งหรือเปล่า"

"สมัยนี้เลือกมากไม่ได้หรอกค่ะ แต่มีลูกค้าเข้ามาเรื่อยๆ ก็ถือว่าโชคดีแล้ว"

"แล้วอย่างผมเนี่ยพอจะเป็นลูกค้าของคุณได้ไหม"

"ได้ค่ะ ถ้ามาพักที่นี่ก็เป็นลูกค้าของผมแล้ว"

คำตอบนั้นทำให้ชายหนุ่มแค้นยิ้มสนใจ ก่อนยิงคำถามตรงจุด

"เท่าไร"

"คะ?" หญิงสาวเริ่มง...ผู้ชายคนนี้ทำตัวแปลกๆ พูดจาแปลกๆ จนฉันติดตามไม่ทัน...บางทีเขาอาจไม่ใช่แค่คนบัญญัติอ่อนธรรมชาติ แต่เป็นคนบ้าที่หลุดออกมาจากโรงพยาบาล ไม่ก็เป็นคนป่วยโรคจิตที่ญาติพามาพักผ่อนกับธรรมชาติก็เป็นได้

คนมีอาการทางจิตที่มองเผินๆ เหมือนคนธรรมดาที่อยู่ถมไป ถ้าไม่ได้สนิทกันจริงจึงอาจไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าเป็นบ้า มีอาการทางประสาท...ผู้ชายคนนี้อาจเป็นหนึ่งในนั้น

เห็นที่ดวงฉันคงตกได้ที่ ไม่พระศุกร์เข้า พระเสาร์แทรก ราชูคง แชนงทางโค้งมากระหน่ำซ้ำเติมอีกสามที่ซ้อน ถึงได้ช่วยมาเจอคนไม่เต็มเต็ง ทั้งที่รีสอร์ทก็ออกจะกว้างขวาง

"ถ้าคุณหมายถึงคำที่พักและอาหารก็ขึ้นอยู่กับเกรดที่คุณต้องการค่ะ"

"เลิกเล่นเกมซะทีเถอะน่า...ผมรู้ทันคุณหมดแล้ว เลิกทำทำเป็นสาว

ไร้เดียงสาไม่รู้เรื่องรู้ราวซะทีเถอะ"

ชายหนุ่มว่าอย่างหงุดหงิดขึ้นมาบ้าง... เธอจะเล่นละครทำหน้าที่ซื้อ
ตาใส่ปั้นหัวเขาไปถึงไหนกันนะ

ไปรยากลืนน้ำลาย ชักเห็นท่าไม่ดี บางทีอาการทางจิตของเขาอาจ
กำเริบ เธอไม่ควรอยู่กับเขาตามลำพัง เกิดเขาคลุ้มคลั่งทำร้ายเธอขึ้นมา
ใครจะช่วยให้ได้เล่า

หญิงสาวขยับลุกขึ้นยืนเต็มตัว แล้วกลืนน้ำลายลงคออีกครั้ง เพราะ
'ตาบ้า' นี้สูงใหญ่จริงๆ ขนาดเธอไม่ใช่ผู้หญิงเตี้ย สูงถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบ
เซนติเมตร เรียกว่าเป็นผู้หญิงก้านยาวคนหนึ่ง ยังเตี้ยกว่าเขาร่วมครึ่งฟุต

"ชะ...ขอโทษค่ะ ฉันมีงานต้องทำ คงต้องขอตัวก่อน"

เธอตั้งท่าวิ่งหนีเลยแหละ แต่ชายหนุ่มไม่ไหวทัน คำว่าข้อมือดึงร่างบาง
เข้ามาประชิดอกกว้างรวดเร็วนัก

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างตื่นตระหนก

"ผมเบื่อกेमของคุณแล้วนะ"

"คุณพูดอะไร ฉันไม่เข้าใจจริงๆ"

"แบบนี้คงจะเข้าใจได้มั้ง"

ว่าจบใบหน้าคมเข้มก็ฉกจูบลงมา ไปรยาผะเห่นด้วยความตกใจแต่
ไม่พ่น เพราะมือใหญ่เลื่อนมาซ้อนท้ายทอยเธอ บังคับให้แขนงเงยรับสัมผัส
เร้าร้อนถนัดถนี่

ริมฝีปากอุ่นร้อนระรานริมฝีปากบางอย่างจางจ้วงหยาบคาย ไปรยา
ตัวแข็งทื่อด้วยความช็อกกับสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่วินาทีเต็มๆ ก่อนสะบัดตัวออก
อย่างแรง ทั้งผลึกทั้งตันร่างสูงออกไปจากตัว แต่ยิ่งขัดขึ้นก็ยิ่งถูกกดรัด
แน่นขึ้น... หายตน้ำใสเอ่อคลอตางามอย่างแค้นใจ มือบางกำแน่นจนเล็บจิก
เข้าไปในเนื้อ จนสมใจแล้วชายหนุ่มถึงได้ผละออก ร่างบางทำท่าจะทรุดฮวบ
หากมือใหญ่โอบรั้งเอวบางไว้ได้ทันท่วงที

พิรลเลิกคว่ำเข้มนองหญิงสาวอย่างยั่วเย้า

"ถึงกับทรุดเลยหรือทูนหัว...แบบนี้เข้าใจแล้วใช่ไหม"

"คนชั่ว!"

ไปรยาแ้วตเสียงดังตืดสันนิตๆ และเร็วกว่าชายหนุ่มจะคาดคิด มือที่กำแน่นก็ฟาดเบรียงเข้าที่ใบหน้าคมเข้มนในลักษณะกึ่งตบกึ่งชกจนหน้าหันไปทางหนึ่ง จังหวะที่เขากำลังงง จับต้นชนปลายไม่ตืด เธอก็ฉวยโอกาสผลักร่างสูงออกจากตัวสุดแรงโกรธ

โชคร้ายที่ชายหนุ่มยืนอยู่ในตำแหน่งไม่เหมาะสม เมื่อถูกผลักจึงผงะไปชนพุ่มกุหลาบที่เต็มไปด้วยหนามแหลมคมทางด้านหลัง ทำเอาสะดุ้งเฮือกไม่ทันได้ผละหนีจากจุดนั้น ไปรยาก็คว้าบัวรดน้ำที่วางทิ้งอยู่แถวนั้นเหวี่ยงใส่อีกใบ ความที่ยกสองแขนขึ้นกันทำให้เขาเสียหลักหงายหลังลงไป ในพุ่มกุหลาบทั้งตัว

"โธ้ย! ยายบ้า!"

ก้านแข็งๆ หักที่มัตตัว หนามแหลมคมทั้งเกี่ยวทั้งตำ เรียกเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดจากชายหนุ่ม แต่ 'ยายบ้า' ไม่อยู่ชมผลงาน วิ่งหนีไปเรียบร้อยแล้ว...

น้ำตาไหลอาบแก้มไปรยาเป็นทาง...เกิดมาเป็นตัวเป็นตนได้ยี่สิบสามปี ไม่เคยมีใครหยาบหยามฉันขนาดนี้มาก่อน แค้นนัก...แค้นมาก...ถูก 'คนบ้า' จูบเข้าได้ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน

หญิงสาวใช้หลังมือถูริมฝีปากแรงๆ หัวงลบรอยที่ถูกสัมผัสออก แต่ทำยังก็ไม่สำเร็จ เพราะมันฝังแน่นในใจยากจะลบเลือนแล้ว

"คุณปาย" เด็กรับใช้ร้องอย่างตกใจเมื่อเห็นนายสาววิ่งขึ้นบ้านมาด้วยใบหน้านองน้ำตา "คุณปายเป็นอะหยังเจ้า!"

"อย่าเพิ่งมายุ่งกับฉันนะแม่่ว จะไปไหนก็ไป!"

"คะ...คือว่า...คนจากบ้านปูนโทรมาบอกว่ามีคนโคะปุณบาย...เป็นบอว่าเป็นเป็อนคุณดาวเจ้า"

เด็กสาวที่ถูกไล่อย่างไม่รู้เห็นหรือรู้ได้รายงานให้รู้ว่ามีคนรอพบอยู่ที่เรือนรับรอง ไปรยาชะงักก็ หันไปถามว่าเป็นใคร แต่ได้กรับใช้ไม่รู้จักจึงไม่มีคำตอบให้ หญิงสาวจำต้องล้างหน้าล้างตาให้เรียบร้อยก่อนออกไปรับแขกด้วยตัวเอง...คิดว่าดีเหมือนกัน...ถ้ามีเพื่อนมาให้ปรับทุกข์สักคน...

แต่พอเห็นชายหนุ่มร่างสูงที่รออยู่ในห้องรับแขก เธอก็ทำหน้างงเช่นเดียวกับอากันตุกะหนุ่ม

"คุณคือคุณบายหรือครับ...ผมชื่อเอกภพ คือ...น้องดาวแนะนำให้ผมมาพบคุณที่นี่"

ชื่อนั้นทำให้หญิงสาวถึงบางอ้อ พอจะจำได้เลาๆ ว่าเขาเป็นใคร...ว่าที่เพื่อนชายที่ผ่านการพิสูจน์ลายเสือคนนั้นเอง

ไม่ทันที่เธอกับเขาจะได้สนทนากัน ประตูห้องก็ถูกผลักเข้ามาพร้อมเสียงบ่นพึม

"เจ็บฉิบเลยวะไอ้ภพ ยายนั่นเป็นบ้าอะไรก็ไม่รู้ ผลักกุเข้าไปในตงกุหลาบได้"

พิรลเดินเข้ามาโดยลอบแขนบ้อยๆ นิ้วหน้าครางซี้ด ก่อนชะงักเมื่อเห็นคูกรณีสาวยืนเด่นอยู่ในห้อง

"เธอ!"

"นาย!"

ความเข้าใจของไปรยาแตกตัวทันที...นี่เอง...ที่เธอรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาชายหนุ่มที่ปล้นจูบแรกไป ไม่ใช่เพราะเคยเจอกันโดยบังเอิญที่ห้องอาหารกลางเมืองเชียงใหม่ แต่เคยเจอกันที่กรุงเทพฯ...ในคืนพิสูจน์ลายเสือ

ตอนนั้นชายหนุ่มมาเกาะเกาะเธอ ทำท่าเจ้าชู้กรูมกริมใส่ จนเธอคิดว่าเขาเป็นคนบ้ากาม ซึ่งก็ไม่ผิดจริงๆ...เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครูนี

เป็นประจักษ์พยานได้เป็นอย่างดี

"นายนี่เอง..."

เธอเคঁนเสียงพูด นัยน์ตาวาววับ หันไปหาเอกภพที่ยืนง

"ฉันยินดีที่ได้รู้จักคุณนะคะคุณเอกภพ และจะยินดีต้อนรับคุณมากกว่านี้
ถ้าเพียงแต่คุณจะไม่พาเพื่อนชั่วของคุณมาด้วย สำหรับตอนนี้...ขอเชิญคุณ
กับเพื่อนของคุณออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้เลยล่ะ!"

• บทที่ 5

ไปรยาไม่ได้ไล่พวกเขาแค่คำพูด แต่ทำถึงขนาดเรียกคนงานในไร่มา
กระหนาบพวกเขาไปส่งถึงรถ ทำเอาสองหนุ่มหน้าชาตึก เพราะไม่เคยถูกไล่
ซึ่งหน้าแบบนี้มาก่อน พออยู่ด้วยกันตามลำพังในห้องโดยสารของรถสปอร์ต
กำลังแรงสูง เอกภพก็ระเบิดใส่เพื่อนทันควัน

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะไอ้พิ มึงไปทำอะไรเขา เขาถึงได้ไล่เราออกจากไร่
แบบนี้!"

"ก็แค่..." พิร์ลฮิตออกด ไม่อยากบอกเรื่องของตัวเองเสียฟอร์มเท่าไร
แต่สายตาคาดคั้นเอาเรื่องทำให้เขาต้องเปิดปากเล่าอย่างๆ เพียงแค่นั้นเอกภพ
ก็ตรงอย่างรู้ชะตากรรม

"กูไม่แปลกใจเลยว่าทำไมถึงถูกไล่ไม่ว่างหน้าแบบนี้ ไม่ถูกสาดน้ำ
ไล่หลังมาด้วยก็บุญโขแล้ว ดันทะเล้งไปลวนลามเขาได้"

"ก็คิดว่าตกลงราคากันได้นี่หว่า" เพื่อนหนุ่มแก้ตัวอุบอิบ ไม่วายบ่น
อย่างมีนง จับต้นชนปลายไม่ถูก "กูละไม่เข้าใจจริงๆ นี่มันเรื่องบ้าอะไร
ทำไมมายันันถึงได้เป็นเพื่อนน้องดาวและเป็นเจ้าของรีสอร์ทนี้ได้ มึง
รู้หรือเปล่าวะ กูจะไปหมดแล้ว"

"อย่าว่าแต่มึงจะงงเลย กูเองก็งงเหมือนกัน ยายคุณปายนั่นเป็นเพื่อนน้องดาว แล้วทำไมเขาถึงมาทำอย่างนั้นกับกูวะ" เอกภพปรารถกับตัวเองอย่างไม่เข้าใจ หากเพื่อนหัวครีเอตกลับมอบคำตอบให้ฉับไว

"เผงเลย! ยายนี่ต้องหักหลังเพื่อนหวังเคลมมึงแหง"

ถ้าไม่คิดว่าต้องใช้สองมือจับพวงมาลัยไว้ให้มันเพราะมีโค้งรูปตัวเอสรออยู่เบื้องหน้า เอกภพก็อยากยกสองมือกุมขมับด้วยนึกปวดหัวกับจินตนาการอันเพริศแพรวของเพื่อนชิ้นมารุ่นๆ

"เลิกคิดเองเออเองซะทีเถอะวะไอ้พิ โดนหนามกุหลาบเข้าไปขนาดนั้นยังคิดว่าเขาเป็นผู้หญิงพรรคนี้ได้อยู่อีกอะ! กูเตือนแล้วว่าเขาไม่ใช่ มึงก็ไม่เชื่อเป็นไงล่ะ... ถูกตีตากา... ไม่สิ... เจอแม่เสื่อสาวตะบปเข้าไปที่ สมใจไหม"

พิริลทำตาขุ่นใสเพื่อน ก่อนสูดปากด้วยความเจ็บเมื่อรถกระเด็นกระดอนเพราะพื้นผิวถนนขรุขระ ทำให้คนขับส่ายหัวอย่างสมเพศ

"อยู่ดีไม่วาดี รนหาเรื่องแท้ๆ คินนี่ได้นอนสะดุ้งทั้งคืนแน่ไอ้พิเอ๊ย..."

"อย่ามาทับถมกันนักเลยน่า ยังไงกูก็ต้องรู้ให้ได้ว่าเรื่องนั้นมันเป็นยังไงกันแน่"

"พอเลยเพื่อน พอเลย" เอกภพรีบปรามด้วยนึกกลัวว่าแทนที่จะได้ความกระจ่าง จะพันเกลียวกลายเป็นเรื่องใหญ่หนักกว่าเก่า "มึงวางมือกับเรื่องนี้ดีกว่า ปล่อยให้กูจัดการเองเหอะ"

"มึงจะจัดการยังไง"

"ก็โทรถามน้องดาว"

"งั้นก็โทรเลย"

พิริลพูดพร้อมกับหยิบมือถือที่วางอยู่บนคอนโซลหน้ารถส่งให้เพื่อนซึ่งหันมาแยกเขี้ยวใส่ราวกับพ่อสิงโตดุๆ

"ทางโค้งบนเขา มึงยังจะให้กูขับไปคุยไปอีกอะ!"

"ก็ใช้แฮนด์ฟรีสิโว้ย"

ผู้โดยสารว่างตอบอย่างร้อนรน จัดการหาอุปกรณ์และถามเบอร์โทรศัพท์ของฝ่ายหญิง บริการคดีให้เสร็จสรรพ เอกภพมองอย่างหมั่นไส้ระคนขวางกอนเลิกสนใจเมื่อได้ยินเสียงตอบรับของคนรักสาว

"น้องดาวหรือจ๊ะ พี่ไปที่ปาร์ตี้มาแล้วนะ เจอเพื่อนของน้องดาวด้วย...ใช่...พี่แปลกใจมากที่ได้เจอเขาที่นั่น...ว่าแต่น้องดาวรู้ได้ไงว่าพี่เคยพบกับเพื่อนคนนี้มาก่อน อ้อ...คินนั้นน้องดาวก็ไปกินข้าวที่นั่นด้วยเหอ...เห็นพี่ด้วย แต่ไม่เข้ามาทักนี่ ใจดำจริง" ชายหนุ่มต่อว่าอย่างอารมณ์ดี ก่อนตัวแข็งทื่อ เหยียบเบรกพรวด เมื่อคนรักสาวเล่าเรื่องในคินนั้นให้ฟังเจ็ยแล้ว

"อะไรนะ! แผนล่องใจพี่ โอ๊ย...พี่อยากจะบ้า!"

เอาเข้าจริงแล้วคนที่อยากจะบ้าไม่ใช่เอกภพ แต่เป็นพิริลต่างหาก ชายหนุ่มมีนงยิ่งกว่าถูกไม้หน้าสามตีแสกหน้าสามที่ซ้อนและถูกกระต๊อบซ้ำจนจมดิน เมื่อเพื่อนถ่ายทอดเรื่องราวที่รู้มาให้ฟังอย่างหมดเปลือก

"นั่นเป็นแผนล่องใจกู คุณปายเธอเป็นเพื่อนสนิทของน้องดาว เรียนมหาลัยเดียวกัน จบพร้อมกัน พอเรียนจบเธอก็กลับมาช่วยแม่ดูแลไร่รีสอร์ท ฉะนั้นไอ้ที่มึงคิดว่าเขาชั่วโง่งบินสูงมาหาเหยื่อไกลถึงเชียงใหม่ตะกไปได้เลย เพราะเขามีบ้านอยู่ที่นี่ นานๆ ถึงจะลงกรุงเทพฯ สักที"

"แล้วที่ว่าทำกิจการค้าขายให้บริการนั่นก็..."

พิริลคราง พุดไม่ออก เอกภพจึงต่อให้อย่างเดาได้ไม่ยาก

"เธอคงหมายถึงไร้ดอกไม้กับรีสอร์ทมั้ง นั่นก็เข้าข่ายค้าขายให้บริการนี่หว่า"

"แล้วเขาก็ไม่อธิบายให้กูเข้าใจ"

"นี่มึงจะโทษเขาอีกแล้วเหอ กูว่าเขาคงคิดไม่ถึงมากกว่ามั้งว่าหน้าตาดี ๆ จะคิดชู้กับเขาได้ ป่านนี้คงรู้ซึ้งแล้วว่ามึงมันหน้าเนื้อใจเสือ คงจะแข่งซัก

หักกระดูกไม่ขาดปาก"

"โอโย..." พริลครางอีกรอบ...นี่เราผิดพลาดขนาดนั้นเชียวหรือ
ภาพใบหน้างามปริ่มน้ำตาผุดขึ้นมาในความทรงจำ...ไปรยาคงโกรธแค้น
เขามาก...ก็สมควรอยู่หรือ เพราะสิ่งที่เขาทำไปมันหยาบเกียรติกันเกินกว่า
จะอภัยได้จริงๆ

ชายหนุ่มรู้สึกอึดอัด ไม่เคยรู้สึกผิดขนาดนี้มาก่อน แล้วไอ้เพื่อนตัวดี
ก็ช่วยตอกย้ำไม่ขาดปาก

"ที่ตอนนี่ละร้องโอโย...ที่ตอนทำละไม่คิด ฎบอกแล้วว่าเขาเป็นผู้หญิงดี
มึงก็ไม่เชื่อ"

"เลิกทับถมกันสักทีได้ไหมวะ คนกำลังใช้ความคิดหนักอยู่นะโว้ย"

"มึงจะคิดฟุ้งซ่านอะไรอีก ไอ้เรื่องคิดเองเออเองนะเลิกเสียที...กูรู้ว่า
จินตนาการมึงบรรเจิด แต่ใช้มันให้ถูกทางบนแปลนเขียนแบบเถอะ แค่นี้
กูก็จะบ้าตามมึงอยู่แล้ว นี่พามึงไปหาหมอเสร็จ คงต้องขอให้เขาจ่ายยา
แก้ปวดหัวไม่ก็ยาระงับประสาทให้ตัวเองสักชุด มึงรู้ไหม...น้องดาวซึกู
ใหญ่เลยจะทำไม่อยากรู้เรื่องเพื่อนเค้า แล้วเรื่องแบบนี้บอกได้ที่ไหน บอกไป
ก็มีแต่พังสถานเดียว โว้ย...คิดแล้วกลุ้ม อยากรจะบ้า!"

เอกภพจบการบ่นยืดยาวด้วยการถอนใจหลายเฮือก เล่นเอาเพื่อนหนุ่ม
หน้าจ้อยเหลือสองนิ้ว อูบอิบบอกอ่อยๆ อย่างสำนึกผิด

"เออนะ เลิกแล้วไอ้เรื่องคิดเองเออเองนะ นี่กูก็คิดจะขอโทษเขาอยู่"

คำตอบนั้นทำเอาเอกภพตาค้าง มองเพื่อนเหมือนเห็นขวางอกออกจาก
หน้าผาก เพราะน้อยครั้งจนแทบไม่เคยเห็นที่พริลจะมีความคิดเช่นนั้น

"มึงคิดจะขอโทษเขา!"

"เออ" รับคำหนักแน่นนัก

"กูไม่อยากจะเชื่อเลย..."

"เชื่อเถอะ...เพราะกูดั้งใจทำจริง" ชายหนุ่มยืนยัน และเสริมต่อ

"มึงก็รู้ว่ากูไม่ชอบติดค้างอะไรกับใคร แค่ออกปากขอโทษก็ไม่ได้เสียศักดิ์ศรีสักหน่อย อย่างมากก็แค่เสียหน้าที่เข้าใจเขาผิดมาตลอด...ก็เท่านั้น"

ชลธิษากลับริสอร์ทโดยพทพทความชัดเจนในตัววิธักรักรกลับไปด้วย ไม่เข้าใจว่าเขาโง่จริงหรือแกล้งโง่กันแน่ ถึงไม่ยอมรับไมตรีที่เธอเพียรทอดให้

หลายวันที่ผ่านมาหลงตีใจคิดว่าทางสะดวก เพราะไม่มีญาติตัวแสบของเขาเป็น ก.ข.ค. แต่ชายหนุ่มกลับหลบเลี่ยงได้ตลอด สู้สุดสำหรับโทรศัพท์หาเขาจนมือหึง แต่เลขชาย หน้าห้องกลับไม่ยอมโอนสายให้พูดด้วย บอกว่าเขางานยุ่ง ให้ฝากข้อความทิ้งไว้ ถ้าเขาอยากพูดด้วยก็คงโทรกลับเอง เธอได้แต่กัดฟันกรอดอย่างแค้นใจ รู้ดีว่าถูกกีดกัน เพราะเลขชาย สาวใหญ่ เป็นคนที่แม่เลี้ยงีรดาส่งมากระหนาบลูกชายคนเดียวโดยเฉพาะ

เมื่อติดต่อกันทางเสียงไม่ได้ เธอก็ลงทุนพาตัวเองไปหาถึงถิ่น แต่ชายหนุ่มกลับยุ่งวุ่นวายอยู่กับงานเอกสารจนแทบไม่มีเวลาคุยหรือออกไปไหนทำให้เธอหงุดหงิดทบทวี

นี่ถ้ามีตัวเลือกที่ดีกว่า หรือดีพอพัดพอเหวี่ยง...ฉันจะบ๊ายเขาทิ้งอย่างไม่เสียตายเลยจริงๆ ด้วย!

คนขับรถถึงอ้อมมาเปิดประตูตอนหลังให้เธอก้าวลงไปเหมือนนางพญามีผู้จัดการไร่และแม่บ้านมายืนรอรับเหมือนทาสผู้ซื่อสัตย์ตามระเบียบที่วางไว้

"เป็นไง ที่นี้เรียบริ่อยดีไหม"

"เรียบริ่อยดีครับ" ผู้จัดการวัยกลางคนตอบอย่างนอบน้อม "นี่ผมนัดสถานีจากกรุงเทพฯ ให้มาพบคุณชลตอนบ่ายสาม"

"ความจริงเธोजัดการไปให้หมดเลยก็ได้ เพราะฉันก็ไม่รู้เรื่องนี้สักเท่าไร อีกร้อยบริษัทก็มีชื่อเสียงมาก ได้มาทำงานให้ก็น่าจะการันตีผลงานได้ดีอยู่แล้ว"

ชลธิษากอดด้วยท่าทางเบื้อหน้า ก่อนขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นรถสปอร์ต สีน้ำเงินเข้มแล่นไปจอดหน้าบ้านพักรับรองทางขวามือ พอเห็นชายหนุ่ม ร่ามสูงสองคนที่ก้าวออกมาจากรถ ดวงตาเธอก็ลู่กวาดด้วยความตึงเครียด เพราะคนหนึ่งหล่อสวยสำอาง ส่วนอีกคนหล่อเข้มคมคาย ไร้ใจไม่แพ้กัน

"สองคนนั้นใครนะ" ถามเสียงร้อรนนิดๆ

ผู้จัดการเล็กคิ้วฉงน มองตามสายตานายจ้างแล้วให้คำตอบฉับไว

"พวกที่มาทำงานจากกรุงเทพฯ ไงครับ ผมจัดให้พวกเขาอยู่ที่นั่น คุณชล มีอะไรขัดข้องหรือเปล่าครับ"

"ไม่มี แต่ไปเลื่อนนัดเขาเป็นปายสามครั้งแล้วกัน ฉันทกลับมาเหนื่อยๆ อยากรีบอาบน้ำแต่งตัวก่อน"

"ครับ" ผู้จัดการรับคำโดยไม่นึกแปลกใจว่าทำไมนายสาวถึงเปลี่ยน ท่าทางเป็นกระตือรือร้นทันตาเห็นแบบนั้น...คงเป็นเพราะสองหนุ่มหล่อ ชาวกรุงนั่นแหละ

ชลธิษาเป็นอย่างนี้เสมอ...บ้าผู้ชาย บ้าคนหล่อ!

"ไอ้พิ ไอ้เพื่อนเวร!"

พิรลกำลังนอนคว่ำหน้าอยู่บนเตียง เพราะเจ็บหลังจากการถูก หนามกุหลาบตำนอนหงายไม่ไหว ไกลจะเคลิ้มหลับเพราะยาแก้ปวดและ ยาแก้แสบที่กินเข้าไปกำลังออกฤทธิ์ เอกภพก็ปึงปังเข้ามาในห้องอย่าง แจกตื่นไฟ ทั้งที่แถวนี้ไม่น่าจะมีอัคคีภัยเพราะฝนห่าใหญ่เพิ่งตกลงมา เมื่อครู่

"อะไรอีกวะไอ้ภพ ของกูนอนสักชั่วโมงเถอะ กินยาเข้าไปง่วงฉิบ ไร่ ปายสองครั้งค่อยมาปลุกใหม่แล้วกัน ขอบใจล่วงหน้านะเพื่อน" ชายหนุ่ม ผงกหัวขึ้นพูดจบก็นอนฟังพาบต่อ หากเอกภพไม่ยอมให้ทำเช่นนั้น ตะปบ ปากกว้างให้หันกลับมาพูดกันใหม่

"มึงทำเรื่องใหญ่ลงไปแล้วรู้ไหม น้องดาว...น้องดาวเค้ารู้เรื่องหมดแล้ว เค้าโทรไปหาคุณปาย และโทรมาตักูใหญ่เลยว่าคบเพื่อนชั่ว ไม่ให้เกียรติผู้หญิง มึงก็รู้ว่าเค้าไม่ค่อยชอบชู้หน้ามึงอยู่แล้ว พอมารู้เรื่องนี้เข้าก็พานโกรธใหญ่"

"แล้วไม่ได้บอกเขาไปหรือว่ากูเข้าใจผิด และพร้อมจะขอโทษเพื่อนเขาด้วย"

"บอกแล้ว แต่น้องดาวเขาโกรธมาก ไม่ยอมฟังอะไรเลย แล้วเขาก็... เขาก็..." เอกภพทำหน้าที่เหมือนเจ็บบวดเสียเต็มประดา "ประกาศลดความสัมพันธ์กับกูจากว่าที่คู่หมั้นเหลือแค่แฟนนะ มึงเข้าใจไหม!"

"ฮา!" พริลตาค้าง แทบจะหายใจเป็นปลิดทิ้ง "ยายน้องดาวของมึงกล้าพูดขนาดนั้นเชียวหรอ!"

"เออสิ...น้องดาวบอกว่าถ้ากูไม่เลิกคบเพื่อนชั่วที่ไม่สร้างความสำเร็จให้อย่างมึง ก็จะถูกลดความสัมพันธ์เป็นแค่คนรู้จัก...ไม่ใช่แฟนในไม่ช้าแน่!"

คนฟังทำหน้าที่พิลึก อยากรจะหัวเราะแต่ก็หัวเราะไม่ออก ได้แต่ยกมือเกาหัวแกรก

"ทำไมมันอย่างนี้วะ"

"ก็เพราะความชู้ มั่งง่ายของใครล่ะ หน้อย...ทำคุดว่าเป็นเสียสุดท้ายก็เป็นแมวลายเสีย!"

โดนไม้นี้เข้าพริลก็ถึงกับอึ้ง อับจนหนทางเถียง...ความผิดที่ก่อขึ้นโดยประมาทกลายเป็นชนกติดหลังอันโต แกะยังงักก็ไม่ออก ทำได้แค่ก้มหน้าแบกรับความอับอายนี้ไว้ต่อไป

"จริงน่าไอ้พิ..." น้ำเสียงของเอกภพอ่อนลงเล็กน้อย มีความระอใจมากกว่าหงุดหงิดเหมือนเมื่อครู่ "ถ้าไม่ติดว่ามึงเป็นพี่ชายเฟิร์ล กูดับมึงติดซีเมนต์จริงๆ ด้วย ดีแต่หาเรื่องยุ่งมาให้"

"นี่มึงเห็นแก่ยายเพิร์ลมากกว่ากูอีกอะนะ"

"เออสิวะ ก่อนเดินทางมานี่ ยายตัวยุงนั่นพูดอย่างกับรู้อาจจะเกิดเรื่องขึ้น ผากฝั่งมึงไว้กับกูใหญ่ บอกให้ทนนๆ มึงหนอย ตอนนั้นกูยังล้อยายตัวยุงเลย ว่าพูดจาเหมือนแม่ที่ลูกสาวจะออกเรือน คิดไม่ถึงจริงๆ..."

วิศวกรหนุ่มผู้ถูกหางเลขพายุฤดูอนใจแรง ทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ที่ใกล้ที่สุด แล้วพูดต่อ

"เรื่องอะไรก็ทนได้ แต่ไอ้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับน้องดาวนี่สิ...เหลือทนจริงๆ ให้ตายเถอะ! นึกคิดถูกหรือผิดวะที่มากับมึง อยู่ดีไม่ว่าตี วอนหาเรื่อง ตีตราแห่ไปด้วยจนถูกน้องดาวโกรธอยู่นี่"

"ผู้หญิงโกรธแปลว่าผู้หญิงรัก"

พิริลบอกหน้าตาย หวังเหยื่อให้อีกฝ่ายอารมณ์ดี แต่เอกภพไม่รับมุก เหมือนทุกครั้ง แสยะเขี้ยวไล่ ทั้งยังย่อนเข้าให้อย่างเจ็บแสบ

"อ้อ งั้นที่โกรธขนาดชกหน้า แล้วผลักเข้าดงกุหลาบต่อเนิ่น คงพิศवासเกินห้ามใจเลยสิท่า"

'คนถูกพิศवास' เหลืออีกตาขึ้นข้างบน นึกอยากชกปากตัวเองสักที ค่าที่ไม่รู้จักคิด เปิดโอกาสให้เพื่อนกัดเอาได้ (ก็ได้แต่นึกนะ เอาเข้าจริงแล้วไม่ทำหอรอก ธุระอะไรจะทำร้ายตัวเองให้เจ็บตัวฟรีละ)

"อย่ารวนกันนักเลยนะ มาช่วยกันคิดดีกว่าว่าทำยังไงยายน้องดาวถึงจะหายโกรธ"

เอกภพตอนใจอีกครั้ง ถ้าวลีที่ว่า 'ตอนใจหนึ่งครั้งแก็ไปหนึ่งปี' เป็นความจริงล่ะก็...วันนั้นวันเดียวเขาคงแก็ห้องอม ผมชาวโพลนไปหมดทั้งหัวแล้ว ดีไม่ดีอาจร่วงโกรนจนล้านเส้นน้อกต่างหาก

ถึงพิริลจะหาเรื่องยุ่งยากมาให้ยังไง มันก็ยังเป็นเพื่อนคนสำคัญ... คบหากันมานานเกือบยี่สิบปี จะให้เลิกคบกันง่าย ๆ อย่างที่ดวงดาวแจะเขาก็ทำไม่ได้

โบราณว่าได้อย่างเสียอย่าง แต่เรื่องนี้ยังไงก็จะไม่ยอมเสียสักอย่าง
จะคบทั้งเพื่อนและยึดคนรักไว้พร้อมกันจนได้นั้นแหละ!

"กว่ามึงรีบไปขอโทษคุณปายเร็วๆ ดีกว่า ถ้าเขาหายโกรธ น้องดาว
ก็คงหายโกรธด้วยละ"

เอกภพเสนอวิธีเดียวที่นี่บอกทำให้เพื่อนหนุ่มหน้าม่อ ย อูบอิบบอก
แหงๆ

"พูดง่ายแต่ทำยากนา... ยายนั่นดั่งกับเสือ แถมตอนนี้เป็นเสือแค้น
ด้วย... ชินสู่มสู่มห่าเข้าไปมีหวังถูกตะปบตายแหง"

ทั้งที่นัดพบคณะสถาปนิกจากเมืองกรุงไว้ตอนบ่ายสามครึ่ง แต่กว่า
แม่مایشาวจะนัดมาลงมาถึงล่างได้ก็ครึ่งก่อนชั่วโมงหลังจากนั้น ด้วย
เสียเวลาไปกับการเลือกเสื้อผ้า แต่งหน้าทำผมอย่างประณีต เพื่อสร้าง
ความประทับใจให้ชายหนุ่มที่สะดุดตาแต่แรกเห็น และการปรากฏตัวของเธอ
ก็เรียกความสนใจจากทุกคนได้จริงๆ

ห้าหนุ่มนั่งมองผู้ว่าจ้าง สามคนมองด้วยสายตาชื่นชมอย่างเห็นได้ชัด
ส่วนอีกสองคนเพียงแค่มืออ่อนๆ ให้อย่างสุภาพ หากอะไรบางอย่างบอกให้รู้
ว่าพวกเขา มี 'ระดับ' กว่าอีกสามคนที่มาด้วยกัน ยิ่งพอรู้ว่าคนหนึ่งเป็น
ลูกชายไฟศาล... อธิบดีมือสะอาดจนลือชื่อในวงการ ขณะที่อีกคนเป็นลูกชาย
นายทหารที่ลาออกจากราชการไปเล่นการเมือง ตอนนี้เป็นรองหัวหน้าพรรค
และเป็น ส.ส. ระบบปาร์ตี้ลิสต์ของพรรครัฐบาล... ชลธิษาก็เกิดความคิดว่า
ผู้ชายสองคนนี้ใช้ได้... ไม่ใช่หล่อแค่รูป ยังมีชื่อสกุลและฐานะทางสังคม
ที่จัดได้ว่าดีมากอีกด้วย

ภาพของธีรภัทร์ที่เคยเป็นตัวเลือกอันดับหนึ่งเสมอมาเริ่มคลอนแคลน
เมื่อตัวเลือกอันดับสองและสามซึ่งโดดเด่นไม่แพ้กันโผล่ออกมา... แม่مایشาว
จึงเจรจากับพวกเขาอย่างอ่อนหวาน

"ดิฉันยินดีมากที่ได้คุณสองคนมาทำงานให้"

"เช่นกันครับ ไม่ทราบว่าคุณชลธิษจะดูแลแบบที่ผมร่างไว้เลยหรือเปล่า
เผื่อว่าอยากให้แก้ไขหรือเพิ่มเติมอะไรตรงไหน ผมจะได้จัดการให้"

"ไม่ต้องเรียกกันเต็มยศอย่างนั้นหรอกค่ะ เรียกดิฉันว่าชลสั้นๆ ก็ได้"

"ครับคุณชล"

พิริลยอมทำตามโดยง่าย จึงได้รับรอยยิ้มหวานยิ่งกว่าน้ำตาลกลูโคส
เป็นรางวัล...มีรอยเชิฐชวนแฝงอยู่ในดวงตาและริมฝีปากอ้อมเคลือบลิปสติก
สีแดงสด เอกภพเองก็มองเห็นและรับรู้ได้เช่นกัน

ถ้าเป็นแต่ก่อนที่ยังใช้ชีวิตโสดตามความพอใจ เขาคงसानไม่ตรีกับ
แม่ฝ่ายสาวต่อได้อย่างไม่ยากเย็น แต่ตอนนี้เขามีดวงดาวเป็นเจ้าหัวใจ
ไม่ยากทำให้เธอเสียใจ จึงใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง ไม่รักสนุกเหมือนเก่า

ชายหนุ่มเหล่มองเพื่อนอย่างหยิ่งเชิง ถ้าเปรียบฝ่ายหญิงเป็นไฟ ฝ่ายชาย
ก็เป็นแก๊ส มาเจอกันคงได้ลุกติดฟู่ฟู่...แต่สิ่งที่เห็นกลับเป็นตรงข้าม ชวนให้
ประหลาดใจอย่างยิ่งวด เพราะพิริลไม่มีท่าทีตอบสนอง เอาแต่พูดเรื่องงาน...
ดวงตาดำคมนิ่งลึก ไม่ฉาบประกายแพรวพราวอย่างชายหนุ่มเจ้าสำราญ
คนเก่า

เกิดอะไรขึ้น ไอ้เพื่อนตัวแสบไม่เคยปฏิเสธผู้หญิงสวย แล้วสิ่งที่เห็น
นี่มันอะไรกัน หรือยาที่หมอสั่งให้มีผลข้างเคียงกับพฤติกรรมของมันหว่า

หลังจากคุยเรื่องงานเสร็จ ชลธิษาก็เชิญพวกเขารับประทานอาหารเย็น
ด้วยกันต่อ หญิงสาวเอาใจใส่พวกเขาเป็นอย่างดี ชวนคุยนู่นนี่ไม่ขาดปาก
หากพิริลกลับสำรวจตนได้อย่างน่าอัศจรรย์ นอกเหนือจากเรื่องงานแล้ว
เขาถนอมคำพูดแทบจะนับประโยคได้ ปลอบโยนให้เพื่อนและผู้ช่วยสนิทกับ
แม่ฝ่ายสาวเสียเป็นส่วนใหญ่

"เป็นอะไรไปวะไอ้พิ วันนี้ดูมึงฝ่อผิดปกติ"

พอกลับถึงที่พัก เอกภพก็ยังคงถามคาใจใส่เพื่อนที่ทิ้งตัวนอนคว่ำบนเตียงนุ่มทันที

"ยอมผ่อนวันหนึ่งวะ ไม่นาน..."

"อย่าบอกนะว่ามึงกลุ้มเรื่องที่นั่งดาวโทรมาต่างจนไม่มีกะจิตกะใจทำอะไร"

เอกภพถามอย่างไม่แน่ใจว่าเพื่อนจะเกิดสำนึกตึงามขึ้นในใจ ซึ่งพิรลก็แสดงออกให้รู้ว่าหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ด้วยการผงกหัวขึ้นแยกเขี้ยวใส่

"ใช่ที่ไหนแล้ว ยายน้องดาวของมึงไม่ได้มีความสำคัญอะไรกับกุเลยสักนิด ที่ไม่มีกะจิตกะใจทำอะไรนี่เป็นเพราะกฎวาระขบไปหมดทั้งตัวต่างหาก"

เอกภพมองเพื่อนตาค้าง ก่อนหัวเราะก๊าก แทะจะกลิ้งไปกลิ้งมาบนโซฟายาวด้วยความซัน

"โอ๊ย ไอ้พิ หมดมาดเลยวะ จูบสาวในสวนดอกไม้ คิดดูแล้วมันสุดแสนจะโรแมนติกเหมือนตอนจบในเทพนิยาย แต่เรื่องของมึงไม่ได้จบแบบแฮปปี้เอ็นดิ้งวะ พระเอกถูกนางเอกผลักเข้าตงกุหลาบด้วยความแค้น แทนที่จะเป็นหนังรักโรแมนติก กลับกลายเป็นหนังลูนาทิก (Lunatic) ไปฉิบชะชะฮา..."

พิรลมองเพื่อนขวางๆ อยากรันมันสักพลั๊ก แต่ก็จั้นใจเพราะมันอยู่ห่างรัศมีเก้าเกือบสองเมตร และตอนนี้เขาก็ระบมจนไม่อยากจะขยับเขยื้อนด้วย จึงนั่งหนึ่งถึงสิบในใจอย่างอดทน คิดว่าถ้าพ้นจากเลขสิบไปแล้วมันยังไม่หยุดหัวเราะ คงต้องหาอะไรเขี้ยวปากให้หยุดละ

นับได้ถึงเก้า...เสียงหัวเราะก็ซาลงเพราะเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะ ความที่อยู่ใกล้ เอกภพจึงเอื้อมมือไปหยิบมากดปุ่มตอบรับ แล้วก็ได้ยินเสียงใสแจ้วรัวเร็วราวกับปืนกลสวนขึ้นฉับไว

"ฮัลโหล พี่พิเธออ แมให้พิรลโทรมาถามสารทุกข์สุกดิบว่าเป็นไง

ยังอยู่ครบสามสิบสองหรือเปล่า พี่โทรมาบ้านครั้งเดียวตอนถึงเชียงใหม่ แล้วก็โทรกลับมาอีกเลย แม่เขาเป็นห่วงนะ อ้อ แล้วชื่อของฝากให้เฟิร์ล เรียบร้อยแล้วรึยัง อย่าลืมนะ ไม่มีของฝากไม่ให้เข้าบ้าน"

"เดี๋ยว...เดี๋ยว...ยายตัวยุ่ง นี่พี่ภพนะ ไม่ใช่พี่พิของเรานะ"

พอสบช่องอีกฝ่ายหยุดหายใจ เอกภพก็รีบบอกด้วยเสียงกลัวหัวเราะ อดคิดไม่ได้ว่าพี่น้องคู่นี้น่าฆ่าพอกัน เพียงแต่กับคนน้อง เขามีความเอ็นดู ให้ค่อนข้างมาก เพราะเคยเห็นกันมานาน ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กตัวกะเบี๊ยก อายุแค่ขวบเศษ เดินเตาะแตะ พุดจาไม่รู้ความ จึงรักใคร่เอ็นดูไม่ต่างจาก น้องสาวคนหนึ่ง

"อ้าว พี่ภพเองหรือคะ ขอโทษค่ะ เฟิร์ลไม่รู้ นึกว่าพี่พิ แล้วนี่พี่พิ อยู่ไหนคะ"

เสียงเล็กใสตั้งระฆังเงินใบน้อยชี้แจงเจ็ยแจ้กก่อนถามต่ออย่างสงสัย เอกภพหัวเราะหึๆ ปรายตามองเพื่อนที่ทำหน้าเมื่อยอยู่บนเตียงแล้ว ให้คำตอบ

"มันก็อยู่แถวนี้แหละ ตอนนี่ไม่ค่อยสบาย"

"พี่พิไม่สบาย! เป็นอะไรคะ" พิสนี่ค่อนข้างตกใจ เพราะเฟิร์ลเป็นคนที่ มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงเข้าขั้น 'หนังเหนียว' นานทีปีหนโรคภัยไข้เจ็บ ถึงจะเบียดเบียนเขาได้สักครั้ง

"พุดกับที่เขาเองแล้วกัน เอ้า..."

เอกภพตัดบท ส่งโทรศัพท์เครื่องเล็กให้เพื่อนรีบไปพุดต่อ เฟิร์ลทำเสียง อือออตอบรับความห่วงใยของน้องสาวสองสามคำ อ้อมแอ้มบอกว่าปวดหัว ไม่ค่อยสบายเพราะโหมงานหนัก ทำให้เพื่อนร่วมห้องหัวเราะพริตอย่าง อดไม่อยู่ มิใช่ว่าอีกฝ่ายจะถลึงตาปรามสักแค่ไหน

"เออ ยายเฟิร์ล ถ้ามีคนแปลกหน้ามาหยามเราให้โกรธมาก ทำยังไง เราถึงจะหายโกรธ" เฟิร์ลเอ่ยถามน้องสาวในตอนหนึ่ง

"ก็ต้องดูก่อนว่าถูกหยาบขนาดไหน ถ้าเป็นเรื่องซีหุมูราซีหามาแห้งก็คงไม่สนใจ ยิ่งถ้าเป็นแค่คนแปลกหน้าที่ผ่านมาผ่านไปก็ไม่ว่าจะจำไว้ทำไม ให้เปลืองสมอง"

"แล้วถ้าเขาหยาบเราอย่างแรง อย่าง...หว่าเราเป็นผู้หญิง...เอ่อ... พรรคนี้แหละ"

"โห...อย่างนี้จนตายก็ไม่มีวันอภัยให้ ตาถั่วไม่พอยังปากเน่าเสียอีก ถ้าพูดให้ได้ยินนะ จะเอาหินเขวี้ยงให้ปากแตกกินน้ำพริกไม่ได้เลย และถ้ามีพยานรู้เห็น เวิร์ลจะแจ้งความขอหาหมิ่นประมาทซะให้ชัด!" สาวน้อยใส่อาภรณ์อย่างเมามันทำให้พี่ชายกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคอ ก่อนสะดุ้งวาบเมื่ออีกฝ่ายเอะใจถามอย่างหวาดระแวง "ว่าแต่พี่พิกถามทำไม หรือว่าไปหยาบใครเขามา"

"เราก็จ้องจับผิดพี่เรื่อย ไม่เอาละ ไม่คุยด้วยแล้ว พี่ปวดหัว อยากนอนแค่นี้นะยายตัวยุง" พริลตัดบทโดยใช้เสียงดังข่ม อำพรางความจริงไว้

"ยังงี้ก็อย่าลืมของฝากเวิร์ลน่า" แม่ตัวยุงไม่วายทวงแจ๊จจ

ชายหนุ่มโคลงศีรษะอย่างอ่อนใจระคนขำ

"ตกลงนี่เราห้วงของฝากหรือห้วงพี่กันแน่หืม...ยายเวิร์ล"

พิลินีหัวเราะคิก ตอบอย่างทะเล้นนิดๆ ว่า

"ห้วงทั้งสองอย่างแหละคะ ถ้าพี่ไม่สบายจะออกไปหาของฝากให้เวิร์ลได้ยังไง เพราะฉะนั้นต้องรีบหายเร็วๆ นะคะ บายคะ"

สาวน้อยยอม่วงสาย พริลปิดโทรศัพท์ เงยหน้าขึ้นเห็นเอกภพทำตาระริกขัน แม้จะได้ยินความขำเดียว แต่เพื่อนหนุ่มคงสามารถปะติดปะต่อใจความโดยรวมได้ไม่ยาก

มองหน้าเพื่อนตอนนี้แล้วไม่รู้เป็นไง พริลอยากถอนใจดังๆ ออกมาเหลือเกิน!

"เฮ้อ!"

เอกภพกะพริบตาปริบ ถือด้วยกาแพค่าง ทำหน้าหงงระคนประหลาดใจ เมื่อเพื่อนยื่นช่อกุหลาบขาวกลีบแข็งราวดอกไม้ประดิษฐ์ช่อใหญ่ให้ในตอนสาย

"ให้กู?...เนื่องในโอกาสอะไรวะ"

"ไม่ใช่ให้มึง นี่กูจะฝากมึงไปขอโทษเพื่อนยายน้องดาวเขาต่างหาก"

"เฮ้ย!" เอกภพร้อง ผงะไปทางด้านหลังชนหนักเก้าอี้ ทำเอากาแพ กระดกออกจากถ้วยโดนมือตัวเองเล็กน้อย จึงรีบวางลงบนจานรอง ไม่กล้าถือไว้นานๆ เพราะเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าไอ้เพื่อนตัวร้ายจะทำให้เขาตกใจจนแผลสดกาแพใส่ตัวเองทั้งถ้วยเมื่อไหร่

"เมื่อกี้มึงพูดว่าอะไรนะ" ถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

"กูว่าขอฝากดอกไม้เนี่ย..." พิรลบอกชัดถ้อยชัดคำ วางช่อกุหลาบลงบนตักเพื่อนอย่างระมัดระวังไม่ให้กระดากแก้วยับย่นเสียรูปทรง "ให้มึงเอาไปขอโทษเพื่อนน้องดาว หยั่งเชิงดูซิว่าเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร"

"ทำไมไม่ไปเองวะ"

"ก็เขาโกรธกูจนแทบพิฆาตทิ้ง ขึ้นทะเล่อทะล่าเข้าไป เขาคงได้เรียกคนงานมาจับกูโยนออกไปโดยไม่ยอมฟังอะไรแน่ แต่ถ้าเป็นมึงน่าจะพอหยวน เพราะเขาโกรธกู ไม่ได้โกรธมึงด้วยนี่"

พิรลพูดเสียงอ่อน หวังคะแนนเห็นใจเต็มที่ แต่ถ้าเปรียบเอกภพเป็นอาจารย์ ก็คงเป็นอาจารย์ที่เขี้ยวและงกคะแนนน่าดู เพราะสายตาที่มองมาบอกได้ดีว่าคะแนนจิตพิสัย (ที่ให้ด้วยความพิศวาส) สำหรับเขาคือศูนย์!

"เรียนผูกก็ต้องเรียนแก้เองไว้ย ออย่ามาใช้กู"

"สองหัวดีกว่าหัวเดียวนะเพื่อน"

"โฮ่ สองหัวดีกว่าหัวเดียว แล้วตอนทำนะ มึงฟังอีกหัวหนึ่งที่อยู่ตรงนี้มั้ย ไม่...มึงคิดเองเออเอง แล้วก็ลุยเองคนเดียวเลย แต่พอเดือตร้อนล่ะ สองหัวเขี้ยว ตอนนี้กูขอถือภาษีที่ว่าตัวใครตัวมันดีกว่า"

"อย่าเพิ่งทิ้งกันนะ อย่าลืมนะ ถ้ายายคุณปายไม่หายโกรธ ยายน้องดาว ก็จะไม่โกรธมึงไม่เลิกด้วย ตอนนี้เรามีผลประโยชน์ร่วมกันนะ"

พิรุล้างเหตุผลหวานล่ออย่างหัวหมอ เอกภพกลอกตาพรางครางลึกลงในลำคออย่างปลงอนิจจัง

"บางที...เลิกคบมึงซะอาจจะง่ายกว่า แฮ่...เวรจริงกู...เนื้อไม่ได้กินหนังไม่ได้รองนั่ง แต่กลับต้องเอากระดูกมาแขวนคอ!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/362jDk2>